HAVABUS
Havaalanı Yolcu Servisi
YOLCULARINA ÜCRETSİZDİR
MAYIS / MAY
ISSN 2149-8172
2021 | 65

skyroad

aylık gezi kültürü dergisi — monthly travel magazine

YAŞAMANIN BİN TÜRLÜ İHTİMALİ:

MALEZYA

SÖYLEŞİ: IMANY

KÖYLÜLERİN RESSAMI: BRUEGHEL

NECİP FAZIL'IN İLK KAHRAMANI

BİR ZAMANLAR: SERGIO LEONE

BURADAYIZ ÇÜNKÜ...

Kimimiz geçmişte bir anda takılı kalıp oradan bir adım dahi ileri gidemiyor, kimimiz ise "gelecek" denen puta iman edip bütün enerjisini oraya sevk ediyor, kimimiz "bir merhaba" bekliyor, kimimiz "çok âşık" ve inanmazsınız ama çok uzaktan sevdiğini izliyor, kimimiz fakirliğin, garibanlığın asla geçmeyecek ve asla terk edilmeyecek bir şey olduğuna kendini inandırmış, kimimiz artık bazı kararları ve bazı olanları sorgulamaktan vazgeçmiş...

Buradayız ve çok korkuyoruz.

Buradayız ama "keşke" denen bir zaman diliminde yaşıyoruz.

Buradayız ve hep birlikte yalnızız.

Burası dünya...

Burası dünya ve anlatılan ne varsa eksik kalacak.

Burası dünya ve özlediğimiz şeylerin adları saymakla tükenmeyecek.

Burası dünya, her şeyin provası yapılıyor; kimse "gerçek"in peşinde değil.

Buradayız, hep birlikteyiz ama bunun "dünya bir köydür" ile ilgisi yok.

Buradayız, sadece burada...

Skyroad mayıs sayısını "buradayız, sadece burada" diyerek geçiştirmek istiyor; bazı şehirlerin yalnızlığına, bazı sanatçıların korkusuna, bazı yarım hikâyelere, hiç bitmeyen şarkılara sırtını yaslayarak yapıyor bunu da...

Buradayız, sadece burada... Hep birlikte... İyi yolculuklar.

WE ARE HERE BECAUSE...

Some of us are stuck in the past and cannot go a step further from there, some of us believe in the idol called "the future" and send all our energy there, some of us are waiting for a "hello," some of us are "very in love" and you wouldn't believe it, but they watch the ones they love from a distance, some of us have convinced themselves that poverty is something that will never pass and never be abandoned, and some of us have stopped questioning some decisions and some of the events.

We are here and frightened.

We are here but live in a period called "I wish."

We are here and alone, all together.

Here is the world...

Here is the world, and whatever is told will be missing.

Here is the world, and the things we miss are countless.

Here is the world, everything is rehearsed; nobody is after the "truth."

We are here, all together, but it has nothing to with "the world is a village."

We are here, just here...

Skyroad wants to pass the May issue by saying, "we are here, just here," and does this by leaning its back on the loneliness of some cities, the fear of some artists, some half stories, never-ending songs.

We are here, just here... All together... Have a safe trip.

Rıdvan Tulum

skyroad

HAVABUS yolcularına ücretsizdir
Free with HAVABUS

MAYIS *MAY* **2021**
NO: 65 ISSN 2149-8172

İmtiyaz Sahibi
KETEBE KİTAP VE DERGİ YAYINCILIĞI A.Ş. Adına
Licensee on Behalf of
Ketebe Kitap Ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.
MUSTAFA ALBAYRAK

Genel Yayın Koordinatörü *Publication Coordinator*
YUSUF GENÇ

Genel Yayın Yönetmeni *Editor in Chief*
RIDVAN TULUM

Editör *Editor*
BETÜL DURDU

Grafik Tasarım *Graphic Design*
ŞEYDA NUR UĞUR

Çeviri *Translation*
ESRA ARI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü *Responsi Editor*
BURHAN İSTENCİ

Yapım *Production*
ÇETELE KÜLTÜR SANAT İLETİŞİM LTD.

Reklam *Advertising*
Genel Müdür *General Manager*
ABDULLAH HANÖNÜ

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy General Manager
ZİYA KADAM

Rezervasyon
Reservation
0212 467 65 65

Satın Alma ve Baskı Müdürü
Purchasing and Print Manager
ÖZCAN URAL

İletişim - Yönetim Yeri *Contact - Administration*
Maltepe Mah. Fetih Cad. No: 6
34010 Topkapı, Zeytinburnu / İst. 0212 467 65 16

www.skyroad.com.tr
iletisim@skyroad.com.tr
Basım *Print*
İhlas Gazetecilik A.Ş.
Yenibosna / İSTANBUL
0212 454 30 00

Her hakkı mahfuzdur.
Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.
All Rights Reserved.

67.YIL

Tüm kalbimizle daima milletimizle

Bize kalbinde yer açan ve Türkiye'nin en büyük iki bankasından biri olmamızı sağlayan milletimize teşekkür ederiz. Milletimizle birlikte nice 67 yıllara...

VakıfBank, daima seninle.

444 0 724 | vakifbank.com.tr

VakıfBank
Burası Sizin Yeriniz

/vakifbank

SPRING SUMMER / 2021

adL | *NightZoom*

MERTASLAN

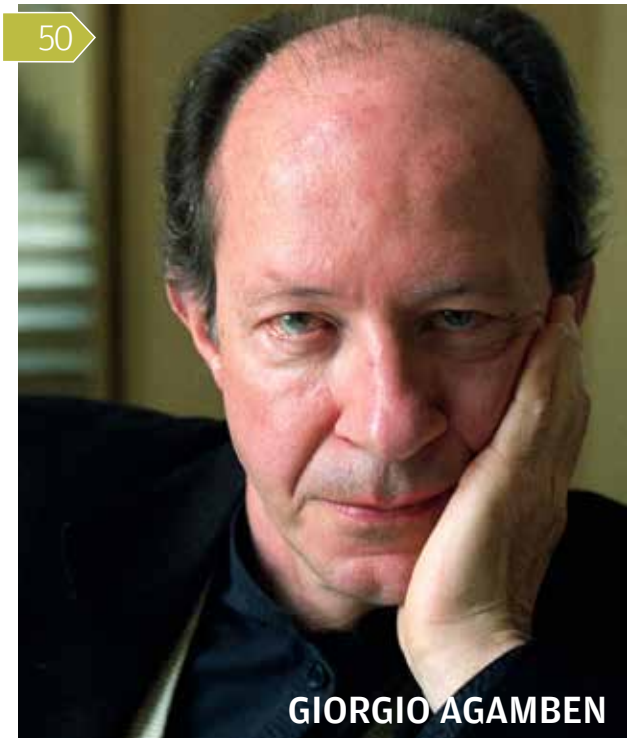

www.adL.com.tr

axess | 7 Taksit | CARDFINANS

içindekiler

contents

50 GIORGIO AGAMBEN

84 ALESSANDRO VALLAURI

56 BOGOTA

96 ESMA RECEPOVA

108 ERDEBİL

112 AFYONKARAHİSAR

Sadece bir finans kuruluşu değilsen,
enerjini vakfedersin.
Yüzlerce yıldır memleketine hayır sağlayan vakıf kültüründen ilham aldık, 5 yılda katılım finans sektörünün en güçlü sermayeli kuruluşu olduk.
Yüzlerce yılın birikimi ile
5
yaşında
VAKIF KATILIM
Ortak geçmiş, ortak gelecek.
#HayataVakfet

Kategorize Edilmeyen İngilizler

Hızlı ritimleri, tekrarlanan şarkı sözleri ve kırık alınan kayıtları ile kendilerine art-rock eklektizmi etiketini kazandıran ilk albümleri *Beat Pyramid* ile yankı uyandıran, ikinci albümleri Hidden ile kritik bir çıkış yapan These New Puritans İstanbul'da. Müziği kolayca kategorize edilmeyen İngiliz deneysel müzik grubu, yeni albümleri *Inside the Rose* albümünün turnesi kapsamında 7 Mayıs'ta PSM Caz Festivali'ne %100 Studio'ya konuk oluyor.

Uncategorised Brits

These New Puritans, which got popular with their first album *Beat Pyramid*, which earned them the art-rock, eclectic label with their fast rhythms, repetitive lyrics, and broken records and made a critical breakthrough with their second album *Hidden* are in İstanbul. The British experimental band, whose music is not easily categorised, will be the guest of 100% Studio at the PSM Jazz Festival on May 7, as part of their tour for their new album *Inside the Rose*.

Burda Olan Burda Kalır

Can Yılmaz ve Zafer Algöz'ün çok sevilen, çokça beğenilen ve belli bir hayran kitlesine ulaşan gösterileri *Burda Olan Burda Kalır*, 21 Mayıs'ta Gaziantep, 22 Mayıs'ta Hatay, 27 Mayıs'ta Aydın, 28 Mayıs'ta Denizli ve 29 Mayıs'ta Muğla'da sevenleri ile buluşuyor.

Burda Olan Burda Kalır

The popular show of Can Yılmaz and Zafer Algöz *Burda Olan Burda Kalır* which has reached a wide audience is meeting with their fans in Gaziantep on May 21, Hatay on May 22, Aydın on May 27, Denizli on May 28, and Muğla on May 29.

Dile Yeni Bir Bakış

Ekim 2020'de, bir grup katılımcıyla yürütülen, dil ve çeviriye ilişkin sorunların konuşulduğu bir antoloji projesi olan Ardışık ikinci bölümüyle mayıs ayı boyunca Salt Galata'da.

A New Look at Language

In October 2020, *Ardışık*, the second part of an anthology project where language and translation issues are discussed with a group of participants, is at Salt Galata in May.

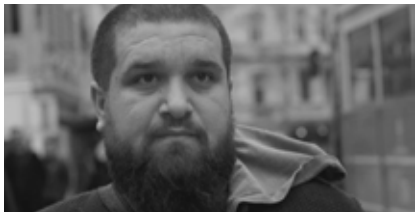

Bir Delinin Hatıra Defteri

Cem Emüler'in uyarlayıp yönettiği Nikolay Vasilyeviç Gogol'un ölümsüz eseri *Bir Delinin Hatıra Defteri*, Erdal Beşikçioğlu'nun muhteşem performansıyla, 14 Mayıs'ta online gösterimde!

Diary of a Madman is Online...

Adapted and directed by Cem Emüler, Nikolai Vasilyevich Gogol's immortal work "Diary of a Madman," will be online on May 14th with Erdal Beşikçioğlu's magnificent performance!

Sedat Anar Trump Sahne'de

İlk albümü olan *Belagat* ile büyük beğeni toplayan, 2017'de TYB tarafından müzik dalında ödül kazanan santur sanatçısı Sedat Anar, 22 Mayıs'ta Trump Sahne'de.

Sedat Anar on Trump Stage

The santoor artist Sedat Anar, who received great acclaim for his debut album *Belagat* and was deemed worthy of an award in the field of music by the WUT in 2017, will be at Trump Stage on May 22.

HAZIRLAYAN: M. ALİ OTURAK

ANTALYA, BODRUM VE DALAMAN'DAN

YURT DIŞI DİREKT UÇUŞLARIMIZ BAŞLADI

ANTALYA LONDRA (STANSTED), TEL AVİV, SOFYA, ÜSKÜP, SARAYBOSNA, PRAG, KÖLN, BIRMINGHAM, HAMBURG, HANNOVER, BREMEN, BEYRUT, BRÜKSEL, ZÜRİH, STUTTGART, AMSTERDAM, SÜLEYMANİYE

BODRUM SARAYBOSNA, PRİŞTİNE, LONDRA (STANSTED), BEYRUT, AMSTERDAM, ÜSKÜP

DALAMAN LONDRA (STANSTED), KİEV, ODESSA, BIRMINGHAM, BEYRUT, AMSTERDAM

ANADOLUJET

A TRADEMARK OF TURKISH AIRLINES

anadolujet.com

Nuh Tepesi

Dünya prömiyerini Tribeca Film Festivali'nde yapan *Nuh Tepesi*'nin yönetmenliğini Cenk Ertürk üstleniyor. Haluk Bilginer ve Ali Atay'ı baba-oğul olarak izlediğimiz film özellikle senaryosuyla öne çıkıyor. Kazandığı ödüllerle yükseltiği beklentiyi; başarılı oyunculukları ve özenli görüntü yönetimiyle güçlü bir ölçüde karşılayan yapım izlemeye değer.

Noah Land

Cenk Ertürk is the director of Noah Land, which made its world premiere at the Tribeca Film Festival. The film, where we watch Haluk Bilginer and Ali Atay as father and son, stands out with its script. The production, which meets the expectation it raised with the awards it has won, with its successful acting and careful image management, is worth watching.

İstanbul Demiryolu Müzesi

Sirkeci Garı'nın içinde yer alan, Rumeli Demiryollarına ait orijinal vaziyet planları, demiryolu aletleri ve haberleşme araçlarının yanı sıra demiryolları idaresinde geçmişte var olan demiryolu okullarına ait objelerin de bulunduğu İstanbul Demiryolu Müzesi meraklılarını bekliyor.

İstanbul Railway Museum

The İstanbul Railway Museum, which is located in the Sirkeci Station, contains the original site plans of the Rumeli Railways, railway equipment, and communication tools, as well as objects belonging to the railway schools that existed in the past under the railway administration, waiting for its enthusiasts.

"Gibi"

Exxen'in en farklı yapımı *Gibi* basit olayları büyütüp içinden çıkılmaz hâle getiren, Yılmaz ve İlkkan'ın 12 farklı hikâyesinden oluşuyor.

"Gibi"

Exxen's different production "Gibi," consists of 12 different stories of Yılmaz and İlkkan, who magnify simple events and make them inextricable.

Cankurtaran Gıda

Mısır Çarşısı'nda tarihle iç içe bir şarküteri: Cankurtaran Gıda. Mısır Çarşısı'nın zamana direnen ve tek şarküterisi olan bu 75 yıllık pazara mutlaka uğramalısınız.

Cankurtaran Gıda

A delicatessen in touch with history in the Spice Bazaar: Cankurtaran Gıda. You should definitely visit this 75-year-old market, which is the only delicatessen in the Spice Bazaar.

Klasik Otomobil Müzesi

Meryem ve Mehmet Arsay'ın çabalarının sonucu olarak ortaya çıkmış Mehmet Arsay Klasik Otomobil Müzesi, Küçükçekmece'de meraklılarını bekliyor.

Classic Car Museum

The Mehmet Arsay Classic Car Museum, which emerged as a result of the efforts of Meryem and Mehmet Arsay, awaits its enthusiasts in Küçükçekmece.

SUR YAPI ANTALYA TURKUAZ SİTESİ'NDE

0,99

KREDİ ORANIYLA

TAKSİT TAKSİT ÖDEYİN PEŞİNATINIZ TESLİME KALSIN

Turkuaz rengi göletler, yıllar boyu keyifle yaşayacağınız rahat ve konforlu daireler, açık ve kapalı yüzme havuzları, Sur Yapı Antalya Turkuaz Etabı'nda sizi bekliyor. Örnek dairemizi görmek için sizleri satış ofisimizde kahve içmeye davet ediyoruz.

Satış Ofisi: Kepez Mah. 5 Temmuz Kurtuluş Cad. No: 2/1 Kepez/Antalya

SURYAPI
UYGARLIĞIN MİMARI

Kampanya stoklarla sınırlı olup bitiş tarihi 30 Nisan 2021'dir.

444 5 787

YAŞAMANIN BİN TÜRLÜ İHTİMALİ:

MALEZYA

ALL SORTS OF POSSIBILITIES OF LIVING: MALAYSIA

SEVİL MERT

Malezya, doğanın cömert davrandığı, Çin, Hint ve Malay kültürünün yanı sıra Sabah ve Sawarak etnik gruplarının iç içe yaşadığı, dalıştan doğa yürüyüşlerine kadar pek çok aktivite için muhteşem ortamlar sunan Güneydoğu Asya'nın yükselen ekonomisi kendisini ziyaret edenlere çok geniş bir yelpaze sunuyor.

Malezya, coğrafi olarak iki ana karaya bölünmüş durumda. Biri başkent Kuala Lumpur'un da içinde bulunduğu kuzeyde Tayland, güneyde Endonezya ile komşu olan ve yarımada; diğeri ise Borneo Adası'nın kuzeyinde kalan bölüm. Yıl boyu tropik iklime sahip olan Malezya, her tarafı denizlerle kaplı bu konumu sayesinde yüzlerce bakir plaja ev sahipliği yapıyor.

Farklı uygarlıkların ve etnik grupların oluşturduğu kültür çeşitliliği şüphesiz Malezya mutfağına etkilemiş, damakları şenlendiren Asya mutfağının en güzel örneklerini Malezya'da bulabilirsiniz.

Malaysia, where nature behaves generously, the ethnic groups of Sabah and Sarawak live together with the Chinese, Indian and Malay culture, and the rising economy of Southeast Asia, which offers magnificent environments for many activities from diving to nature walks, offers a wide variety for its visitors.

Malaysia is geographically divided into two main lands. One of them is the peninsula that neighbours Thailand to the north, and Indonesia to the south which includes the capital Kuala Lumpur, the other is the part to the north of Borneo Island. Having a tropical climate all year round, Malaysia is home to hundreds of virgin beaches thanks to its location, which is covered by the sea.

The diversity of cultures created by different civilisations and ethnic groups has influenced Malaysian cuisine and it has the best examples of Asian cuisine that cheers the palate in Malaysia.

Malezya 7'lisi (Malaysia 7)

1

Başkent: Kuala Lumpur

Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur, eski ile yeniyi muhteşem bir şekilde sentezlemiş bir metropol. Şehir aynı zamanda Malezya'ya giriş kapısı ve Asya'nın en çok turist çeken şehirlerinden biri. Koloniyal dönemden kalma yapılarının hemen yakınında yükselen Dünyanın en yüksek ikiz yapısı ve beşinci yüksek gökdeleni olan Petronas Kuleleri, Malezya'nın nüfusunun çoğunluğunu oluşturan Müslümanların ibadet ettiği camileri, dünyanın en büyük mağara tapınağı sayılan Batu Mağaraları, alışveriş ve yemek severlerin kendini kaybedeceği Çin Mahallesi, metropolün içindeki devasa parkları ve geniş ve bakımlı meydanları ile gezme tutkunlarına çok fazla seçenek sunuyor.

Capital Kuala Lumpur

Kuala Lumpur, the capital of Malaysia, is a metropolis that perfectly synthesizes the old and the new. The city is also the gateway to Malaysia and one of Asia's most tourist-attracting cities. With Petronas Towers, the tallest twin structure in the world and the fifth tallest skyscraper in the world, rising right next to the colonial structures, the mosques worshiped by Muslims who make up the majority of Malaysia's population, the Batu Caves, the world's largest cave temple, the Chinatown where shopping and food lovers will lose themselves, the metropolis with its gigantic parks and large and well-kept squares inside, it offers a lot of options for sightseeing lovers.

Beklenmedik durumlara karşı ne kadar hazırsınız?

Faaliyetleri gereği bilançosunda yabancı para pozisyonu taşıyan şirketlerin kur risklerini daha rekabetçi, güvenli ve şeffaf bir platformda yönetmelerine imkan sağlayan Borsa İstanbul Vadeli İşlem ve Opsiyon Piyasası'na gelin, Merkezi Karşı Taraf güvencesi altında risklerinizi yönetin.

BORSA İSTANBUL

Yatırıma Değer!

borsaistanbul.com

2

Eski Liman Şehri: Melaka

Melaka, stratejik konumu ile koloniyal dönemde Melazya'da ticaretin merkezi imiş. İyi korunmuş kırmızı boyalı binaları, Portekiz, Hollanda ve İngiliz mimarisinin etkisi altında kalmış birbirinden renkli sokakları, Melaka Nehri'nin iki yanına yerleşmiş evleri ile 2008 yılında Unesco Dünya Kültür Mirası listesinde kendine yer bulmuş. Nehirde yapacağınız tekne turları, Jonker Sokağı'nda yapacağınız kültür gezileri, Malezya mutfağının en güzel lezzetlerinin yanında Portekiz mutfağından dahi örnekler bulabileceğiniz restoranları ile gezginler için harika bir durak burası.

Old Port City: Melaka

Melaka was the centre of trade in Malaysia in the colonial period with its strategic location. With its well-preserved red-painted buildings, colourful streets under the influence of Portuguese, Dutch, and British architecture, and houses located on both sides of the Melaka River, it found itself on the UNESCO World Cultural Heritage List in 2008. This is a great stop for travellers with boat tours on the river, cultural tours on Jonker Street, restaurants where you can find examples of Portuguese cuisine as well as the best flavours of Malaysian cuisine.

3

Malezya'nın Yaylaları: Cameron Highlands

Malezya'nın en yüksek bölgesi olan Cameron Highlands, çay tarlaları ile meşhur. İngilizler Malezya'daki çay yetişme potansiyelini keşfedip yüksek tepelerin tamamına çay tarlaları dikmiş. Yıl boyu çay tarlalarında gezip fotoğraf çekmek için turistler buraya akın ediyor. Çay tarlaları dışında çilek tarlaları, kaktüs ve çiçek bahçeleri gibi pek çok tarım bölgesini de turizme açmışlar. Ayrıca Cameron Highlands bölgesinde çok sayıda yürüyüş rotası bulunuyor. Doğa severler çay tarlalarını gezdikten sonra ormanların, tepelerin arasındaki patikalarda yeşillikler içinde yürüyüş yapmanın da tadını çıkarabiliyor.

Highlands of Malaysia: Cameron Highlands

Cameron Highlands, Malaysia's highest region, is famous for its tea plantations. The British discovered the tea-growing potential in Malaysia and planted tea fields on all of the high hills. Tourists flock here to visit the tea fields and take pictures throughout the year. Apart from tea fields, they also opened many agricultural areas such as strawberry fields, cactus, and flower gardens for tourism. In addition, there are many walking routes in the Cameron Highlands region. Nature lovers can also enjoy walking in the greenery on the paths between the forests and hills after visiting the tea fields.

Biz TÜRKİYE İçin Çalışıyoruz...

- Çevreyle ilgili yasa ve yönetmelik hükümlerine bağlı kalarak, mevzuatlarda yapılan değişikliklere uyum sağlıyoruz,
- Çevresel amaçları ve hedeflerimizi sürekli geliştiriyor ve iyileştiriyoruz,
- Şirket çalışanlarımızı, müteahhitlerimizi ve tedarikçilerimizi Çevre Politikasına uymaları konusunda bilinçlendiriyor ve bunun için gerekli eğitimleri sağlıyoruz,
- Çevresel faktörleri ve riskleri tanımlıyor, değerlendiren ve etkin bir şekilde kontrol eden bir çevre yönetim sistemini oluşturuyor ve uyguluyoruz,
- Atıkların azaltımı, tekrar kullanımı ve geri kazanımı için çalışmalar yapıyoruz,
- Etkin karar ve önlemler alabilmek amacıyla çevresel konular ve sosyal etkiler hakkında yöre halkı ve ilgili taraflar ile açık bir iletişim kuruyoruz,
- Verimlilik artışını ve yeni teknoloji kullanımını teşvik ile enerji, su ve doğal kaynakların tasarrufunu sağlıyoruz,
- Madencilik faaliyetleri sırasında ve sonrasında arazilerin doğaya yeniden kazandırılma çalışmalarını yürütüyoruz,
- Tedarik zincirinde kullanılan malzemenin ve alınan hizmetlerin Çevre Politikasına uygun olmasını sağlıyoruz,
- Çevresel performansı şeffaf bir şekilde kamuya aktarma yükümlülüğünü sergiliyoruz.

Milli Ekonomiye Katkı Sağlıyoruz

KOZA
ALTIN İŞLETMELERİ

4

Yemek Başkenti: Penang

Penang Adası, Malezya'nın en popüler turistik destinasyonlarının başında geliyor. Malezya'nın en büyük ikinci şehri olan Penang, Unesco Dünya Kültür Mirası listesinde yer alıyor. Adanın en popüler noktası ise şehrin ve ülkenin yemek başkenti sayılan ve sokak resimleri ile ünlenmiş olan George Town. Koloniyal dönemden kalma pastel renkte binalarla süslenmiş olan George Town âdeta bir açık hava müzesi. Elinde şehir haritaları ile birbirinden ilginç ve ikonik duvar resimlerini bulmaya çalışan turistler ise şehrin vazgeçilmezi.

Food Capital: Penang

Penang Island is one of the most popular tourist destinations in Malaysia. Penang, Malaysia's second-largest city, is on the UNESCO World Cultural Heritage List. The most popular spot on the island is George Town, which is considered the food capital of the city and the country, and is famous for its street paintings. Decorated with pastel-coloured buildings from the colonial period, George Town is almost an open-air museum. Tourists who try to find interesting and iconic murals with city maps in their hands are indispensable for the city.

5

Gümrüksüz: Langkawi

Langkawi, Malezya'nın Tayland sınırında Andaman Denizi'ndeki 99 adadan oluşan bir tatil cenneti. Adada sırt çantalı gezginler için ekonomik konaklama seçeneklerinden tropik tatil keyfini zirvede yaşamak isteyenler için beş yıldızlı otellere kadar çok konaklama seçeneği var. 2007 yılında UNESCO Küresel Jeopark alanı olarak ilan edilen adada, dalış yapmak isteyenler için dalış rotaları, adanın çevresindeki daha küçük çok sayıda adayı görmek için düzenlenen günübirlik turlar, mangrov ormanları, adanın en yüksek noktasından manzara izleme noktası olarak kurulmuş olan Skybrigde gibi pek çok aktivite sizi bekliyor.

Duty-Free: Langkawi

Langkawi is a holiday paradise made up of 99 islands in the Andaman Sea, on Malaysia's border with Thailand. There are many accommodation options on the island, from economical accommodation options for backpackers to five-star hotels for those who want to enjoy the tropical holiday at the top. On the island, which was declared as a UNESCO Global Geopark in 2007, many activities such as diving routes for those who want to dive, daily tours organized to see many smaller islands around the island, mangrove forests, Skybrigde, which was established as a viewpoint from the highest point of the island, are waiting for you.

Hem sizi hem de evcil dostlarınızı sevindiren kart: Maximum Pati Kart

Maximum Pati Kart ile tüm Maximum ayrıcalıklarının yanı sıra
minik dostunuz için yapacağınız alışverişlerde indirim ve fırsatlar sizi bekliyor.

maximum

MAXIMUM MOBİL

Maximum Pati Kart'a Hemen Başvurun

maximum.com.tr

6

Kinabalu Parkı

Kinabalu Dağı, 4095 metre yüksekliği ile Güneydoğu Asya'daki en yüksek zirvelerden biri. Kinabalu Dağı'nı bünyesinde bulunduran Kinabalu Parkı, Kinabalu Dev Kırmızı Sülüğü ve Paphiopedilum Terlik Orkidesi gibi endemik bitkilere ev sahipliği yapıyor. Park, endemik sülük ve orkide dışında çok sayıda endemik bitki ve hayvan türüne de bünyesinde barındırıyor. Kinabalu zirvesine tırmanmak ve buradaki manzaranın tadını çıkarmak ise burada yapılacak en zevkli aktivite.

Kinabalu Park

Kinabalu Mountain is one of the highest peaks in Southeast Asia with its 4095 metres height. Kinabalu Park, which includes Kinabalu Mountain, is home to endemic plants such as Kinabalu Giant Red Leech and Paphiopedilum Slipper Orchid. Apart from the endemic leeches and orchids, the park also hosts many endemic plant and animal species. Climbing the Kinabalu summit and enjoying the view is the most pleasurable activity to do here.

7

Dalış Tutkunlarının Hayali: Sipadan

Malezya dalış tutkunları için bulunmaz bir deniz habitatı sunuyor. Sipadan Adası, zengin su altı çeşitiliği ile dünyanın en iyi 5 dalış noktasından biri sayılıyor ve profesyonel veya amatör dalışla ilgilenen herkesin hayallerini süslüyor. Sipadan Adasına gitmek için oldukça meşakkatli. Önce uçakla Borneo Adasındaki Tawau kentine, Tawau'dan taksi ile Semporna'ya, Semporna'dan ise hızlı bot ile Sipadan Adasına ulaşım sağlanıyor. Ulaşımı zor ve maliyetli bir seçenek olsa da dünyanın en iyi su altı zenginliğini görmek için değer.

Diving Fans' Dream: Sipadan

Malaysia offers a unique marine habitat for diving enthusiasts. Sipadan Island is considered to be one of the top 5 diving spots in the world with its rich underwater diversity and it is the dream of everyone interested in professional or amateur diving. It is very difficult to go to Sipadan Island. First, transportation is provided by plane to Tawau city on Borneo Island, from Tawau to Semporna by taxi, and from Semporna to Sipadan Island by fast boat. Although it's a difficult and costly option to reach, it's worth seeing the world's best underwater wealth.

Gerçek beyazlık var.
PETROL BAZLI OPTİK PARLATICI YOK!

Petrol bazlı optik parlatıcı içermez, kalıntısını da bırakmaz.✓

3 kata kadar etkili* leke çıkarma performansından taviz vermez.✓

*Diğer bir deterjanımıza göre

DÜNYADAN "8" YİYECEK:

ESKİ BİR SOFRANIN BAŞINA OTURMUŞ GİBİ...

"8" FOODS FROM THE WORLD:
AS IF SITTING AT AN OLD TABLE...

ZEYNEP KANTARCI

Paella – İspanya

Rivayete göre 18. yüzyılda İspanya'nın köylüleri tarafından yapılmaya başlanan paella yemeği, 1920 yılında Valensiya şehrinin Alaquas köyünde yaşayan bir demirci vasıtasıyla yaygınlaştırılmış. İspanyol devlet adamı Franco, İspanyol İç Savaşı sonrasında turizmin gelişimi adına ulusal bir yemek belirlenmesi gerektiğini öne sürerek bu yemeği seçmiş ve paella böylelikle İspanya için sembolik bir nitelik kazanmış. Pirinç, çeşitli deniz ürünleri ve bakliyat çeşitleri ile yapılan bu yemek, domates ve biberin kırmızısı ve safranın sarısı ile İspanya bayrağının renklerini de taşıyor aynı zamanda.

Paella – Spain

According to the legend, the Paella, which was started to be made by the peasants of Spain in the 18th century, was popularised by a blacksmith living in the village of Alaquas, Valencia in 1920. Spanish statesman Franco, arguing that a national dish should be determined for the development of tourism after the Spanish Civil War, chose this dish, thus the Paella gained a symbolic character for Spain. This dish, made with rice, various seafood, and legumes, also carries the colours of the flag of Spain with the red of tomatoes and peppers, the yellow of saffron.

ENGLISH HOME

Sadelikten aldığı ilham ve silüet çiçek motifleriyle; evinize ferahlık getirecek
2021 İlkbahar-Yaz Creative Simplicity Koleksiyonu sizi bekliyor!

w | www.englishhome.com | englishhome | englishhometr | englishhome

Mobil Uygulamamızı İndirin | Download on the App Store | GET IT ON Google Play

Buhara Pilavı – Özbekistan

Yapıldığı yöre ve eklenilen malzeme çeşitliliğine göre yüzden fazla türünün olduğu söylenen Buhara ya da Özbek pilavının ana malzemeleri; pirinç, soğan, havuç ve etten oluşuyor. Özbekistan'da başta düğünler olmak üzere özel gün sofralarının vazgeçilmezi olan pilavı kadınlar kadar erkekler de pişiriyor. Özbek pilavı öyle bir yemek ki üzerine birçok şarkılar, maniler, atasözleri yazılmış. Ülkede her yıl düzenlenen Özbek Pilavı Festivali de bulunuyor. Özbek pilavının geçmişte Buhara doğumlu ünlü tıp bilgini ve filozof İbn-i Sina tarafından da tarif edildiği biliniyor.

Bukhari Rice – Uzbekistan

The main ingredients of Bukhari or Uzbek rice, which has many depending on the region where it is made and the variety of ingredients added, consists of rice, onion, carrot, and meat. In Uzbekistan, this dish, which is indispensable for special occasions, especially weddings, is cooked by men as well. It is such a dish that many songs, poems, and proverbs have been written about it. The Uzbek Rice Festival is held every year in the country. It is known that the Uzbek rice was also described by the famous medical scholar Ibn Sina born in Bukhara in the past.

Künefe – Filistin

Filistin'in Nablus kentinde ortaya çıkan künefe tatlısına ilk olarak 10. yüzyıla ait eserlerde rastlanıyor. Tatlının bu eserlerde görülen ilk hâli, yöreye özgü tuzsuz bir peynir türünün özel bir hamurun içine eklenmesiyle yapılmış. Halk tarafından oldukça beğenilmesinin ardından Orta Doğu'ya hızlıca yayılan künefe, rivayete göre Halep şehrinin o dönemde Osmanlı topraklarında yer alması nedeniyle bizim tatlı kültürümüzde de yer bulmuş. "Peynirli kadayıf" olarak da anılan tatlının Yunanistan, Balkanlar ve Güney Kafkasya'da da varyantları bulunmaktadır.

Kanafeh – Palestine

The dessert of Kanafeh, which emerged in the city of Nablus, Palestine, is first encountered in works belonging to the 10th century. The first version of the dessert seen in these works is made by adding a local salt-free cheese type into a special dough. After being highly appreciated by the people, Kanafeh, which spread rapidly to the Middle East, has also found a place in our sweet culture, as the city of Aleppo was located in the Ottoman lands at the time. The dessert, also known as "cheese kadayif," has variants in Greece, the Balkans, and the South Caucasus.

GÜNÜN HER SAATİNDE
DOYURUCU, KEYİFLİ ATIŞTIRMALIK
%50 KURUYEMİŞ VE KURU MEYVE
MÜSLİ
ÇİKOLATALI MÜSLİ
MEYVELİ MÜSLİ
Sadece BİM'de
Kelly's FITNESS Club
BIM
bimturkiye | www.bim.com.tr

Asado – Arjantin

Asado, aslında bir et pişirme usulü. Arjantinliler için bir özel gün yemeği anlamını taşıyan yemek bizim mangal kültürümüzü çağrıştırsa da asadonun yapımı seçilen etin yağ oranından üzerinde pişirildiği kömürün ısı oranına değin pek çok püf nokta taşıyor. Asado sözcüğü yalnızca yemek için değil, bu toplanma günleri için de kullanılıyor.

Asado – Argentina

Asado, which is almost everywhere in Argentina and forms a part of the cultural identity of the country, is actually a method of cooking. Although the dish, which is a special day meal, reminds us of our barbecue, its preparation has many tricks from the fat content of the selected meat to the heat of the coal on which it is cooked. The word Asado is used not only for food but also for these gathering days.

Kuskus – Fas

Berberi kökenli olan kuskus, Mağrib mutfağı denince belki de akla ilk gelen yemek. İçeriği genellikle pilav, sebze ve etten oluşan kuskus yemeği, tatlı ile tuzlunun sıklıkla birlikte kullanıldığı Fas mutfağında isteğe göre tuzlu veya tatlı şeklinde de tercih edilebiliyor. Fas kültüründe erkek evinde yapılan kına gecelerinde üzerine tahin dökülerek servis edilen kuskus, yerel halkın her Cuma namazı sonrası yediği oldukça yaygın bir yemek.

Couscous – Morocco

Being of Berber origin, Couscous is perhaps the first dish that comes to mind when you think of Maghreb cuisine. Couscous, the content of which is generally made up of rice, vegetables, and meat, can be preferred as salty or dessert in Moroccan cuisine, where sweet and savoury are often used together. In Moroccan culture, Couscous, served with tahini on henna nights held at the groom's home, is a very common dish that locals eat after Friday prayers.

Borç Çorbası – Ukrayna

Adına ünlü Rus romanlarında sıklıkla rastladığımız Borç (Borscht) çorbası, kısaca tanımlamak gerekirse yazın sıcak, kışınsa soğuk içilen kremalı bir pancar çorbası. “Rus çorbası” olarak bilinse de Ukrayna’da ortaya çıkmış, fakat Rusya, Romanya, Polonya ve Litvanya’da da uzun yıllardır yapılmaktadır. Kış iklimine dayanıklı sebzelerle yapılan çorbaya isteğe göre et, sebze, lahana da eklenebiliyor.

Borscht Soup – Ukraine

Borscht soup, whose name we come across frequently in famous, Russian novels, to shortly define it is a creamy beetroot soup that is eaten hot in summer and cold in winter. Although it is known as “Russian soup,” it originated in Ukraine but has been made in Russia, Romania, Poland, and Lithuania for many years. Meat, vegetables, and cabbage can be added to the soup made with winter-resistant vegetables.

A·101
HARCA
HARCA
BİTMEZ

MEYVE SEBZENİN EN UCUZU EN TAZESİ A101'DE!

Boşnak Böreği – Bosna Hersek

Tarihi 1450'li yıllara kadar uzanan Boşnak böreğine ya da diğer adıyla pitaya Boşnak, Trakya ve Türk mutfaklarında rastlanıyor. Bosna Hersek denince akla ilk gelen ve ülkenin her yerinde bulunabilen "buregdžinice" adlı yerlerde satılan Boşnak böreği, lezzeti ve düşük maliyetiyle halkın her kesimine hitap eden bir yiyecek. Özellikle Boşnak düğünlerinin ve aile toplantılarının sofralarından eksik olmayan börek için anavatanında bir deyiş de bulunuyor: "Bosna Hersek'te börek yoksa yemek de yoktur."

Bosnian Pie – Bosnia and Herzegovina

Bosnian burek, or pita (pie), with a history dating back to the 1450s, can be found in Bosnian, Thracian, and Turkish cuisines. Bosnian pie, which comes to mind first when it comes to Bosnia and Herzegovina and is sold in places called "buregdžinice" that can be found all over the country, is a dish that appeals to all segments of the people with its taste and low cost. There is also a saying for the pie, which is not missing from the tables of Bosnian weddings and family gatherings, in its homeland: "If there is no pie, there is no food in Bosnia and Herzegovina."

Haçapuri – Gürcistan

Gürcü ziyafetlerinin olmazsa olmazı sayılan Haçapuri, bir peynirli pide türü. "Haço" bir peynir çeşidi, "puri" kelimesi ise ekmek anlamına geliyor. Pişmek üzereyken üzerine yumurta kırılıp hamur kenarlarına tereyağı sürülerek yapılan pide, ülke içindeki bölgelere göre değişiklik gösteriyor. Acara bölgesinde kayık formunda, İmereti bölgesinde ve Gürcistan'ın genelinde ise yuvarlak biçimde yapılıyor. Haçapuri, 2019 yılında UNESCO Somut Olmayan Kültür Mirası Listesi'ne dahil edilmiş.

Khachapuri – Georgia

Considered indispensable for Georgian feasts, Khachapuri is a type of cheese pita. "Khacha" is a type of cheese, and the word "puri" means bread. The pita, which is made by adding eggs on it and applying butter on the edges of the dough when it is about to be cooked, varies according to the regions in the country. It is made in the form of a boat in the Adjara region, in the Imereti region, and the rest of Georgia in a round shape. Khachapuri was included in the UNESCO Intangible Cultural Heritage List in 2019.

PANDEMİ DÖNEMİ

Hafta İçi: 10.00 - 16.00

BENİM ŞEHRİM

KONYA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

KONYA BİLİM MERKEZİ SCIENCE CENTER

www.kbm.org.tr | 0 332 221 66 96 | #BenimŞehrim

IMANY: MÜZİK VE ANNE OLMAK BANA YAVAŞLAMAYI ÖĞRETTİ

IMANY: MUSIC AND BEING A MOTHER TAUGHT ME TO SLOW DOWN

SÖYLEŞİ: ALİ MERT ALAN

You Will Never Know ve Don't Be So Shy şarkılarıyla büyük başarı yakalayan Afro- Soul'un kendine has sesi Imany, geçtiğimiz ay yorumladığı Wonderful Life şarkısıyla bizlere sürpriz yaptı. Biz de Imany'yle hayatı, sonbaharda yayınlayacağı cover albümünü ve diğer meseleleri konuştuk.

Having achieved great success with the songs You Will Never Know and Don't Be So Shy, Afro-Soul's unique voice Imany surprised us with the song Wonderful Life, which she performed last month. We talked to Imany about her life, her cover album that she will release in the fall, and other issues.

Kısa bir süre önce *Wonderful Life*'ı yorumladınız. Neden bu şarkıyı seçtiniz?

Wonderful Life'ı hep sevmişimdir, bu şarkının yeri bende ayrı diyebilirim. Bana çocukluğumu hatırlatıyor, çocukluğa dair masum günleri... Ayrıca şarkının insanlara verdiği mesajı da seviyorum.

Hayat sizin için bu aralar nasıl? Gerçekten "wonderful life" mı?

Hayatta ve sağlıklı olduğum için şanslıyım. Ailem de sağlıklı, bu yüzden "harika bir hayat". Şu an dünya zor günler geçiriyor ideal hayatımızı yaşamıyoruz ama bu şimdilik sahip olduğumuz bu. Ve hayatın bize sunduklarını memnuniyetle karşılayabilmek için, sahip olduklarımıza minnettar olmalıyız!

Sonbaharda da bir cover albümü yayınlayacaksınız, albüm için seçtiğiniz şarkıları neye göre belirlediniz?

En güçlü melodilere sahip, sesime uyan şarkıları seçtim. Ayrıca benim için de özel anlamı olan şarkıları seçiyorum. Bir şarkıyı anlamsal olarak savunabilmenin önemli olduğunu düşünüyorum.

Bu albümde hangi isimlerin şarkılarını sizin sesinizden dinleyeceğiz?

Şarkıları seçmek gerçekten zordu çünkü böyle bir işe kalkışınca sınırsız seçeneğe sahip oluyorsunuz.

Evet. İyi şarkıları seçmek her zaman zordur.

Madonna, Hozier, Elton John, Bonnie Tyler gibi isimlerden şarkılar söyleyeceğim. Yani farklı tarzlarda isimlerden şarkılar, kendimi bu konuda sınırlamadım.

Madonna, Hozier, Elton John, Bonnie Tyler gibi isimlerden şarkılar söyleyeceğim.

I will sing songs from names like Madonna, Hozier, Elton John, Bonnie Tyler.

You recently interpreted the song *Wonderful Life*. Why did you choose this song?

I've always liked *Wonderful Life*, I can say this song is special to me. It reminds me of my childhood, innocent days about childhood... I also like the message the song gives people.

How is life for you nowadays? Is it really a "wonderful life"?

I am lucky to be alive and healthy. My family is also healthy, so it's a "wonderful life." The world is going through hard times right now, we are not living our ideal life, but this is what we have for now. And to be able to welcome what life has to offer us, we must be grateful for what we have!

You will be releasing a cover album in the autumn. How did you choose the songs for the album?

I chose the songs with the strongest melodies that fit my voice. I also choose songs that have a special meaning for me. I think it is important to be able to defend a song semantically.

Whose songs will we listen to in this album from your voice?

Choosing the songs was really difficult because you have unlimited choices when you start a job like this.

Yes. It is always hard to pick good songs.

I will sing songs from names like Madonna, Hozier, Elton John, Bonnie Tyler. In other words, songs from different genres, I did not limit myself in this regard.

Şarkı söyleme arzum güvensizliklerimden daha güçlüydü.

My desire to sing was stronger than my insecurities.

Siz hangi ismin şarkılarınızı yorumlamasını isterdiniz?

Bu çok zor biraz da tuzak bir soru ama SIA'nın şarkılarımdan birine ne yapacağını görmek isterim. Onun sesini ve bakış açısını seviyorum. Ayrıca ses aralığı benimkinden çok farklı, ilginç olurdu!

Müziğe başlamadan önce şarkı söyleme konusunda çekingenmişsiniz, bu çekingenliği nasıl yendiniz?

O dönemler genelde insanlar tuhaf bir sese sahip olduğumu söylüyorlardı! Şarkı söyleme arzum güvensizliklerimden daha güçlüydü, bu yüzden en başında sesimden nefret etsem de şarkı söylemeye karar verdim. Şarkı söylememin sebebi beni mutlu hissettirmesiydi, bunu yapmayı seviyordum ama sesimi sevmiyordum, önemli olan şarkı söylemekti.

Sonrasında işler sizin adınıza nasıl gelişti?

Önce nasıl şarkı söyleyeceğimi öğrendim. İşin püf noktası, güvensizlikleriniz üzerinde çok fazla durmamak, ne olursa olsun hedeflerinize doğru çalışmaya devam etmek. Müzik kariyerimde de her zaman dürüst oldum. Bunun da önemli bir etken olduğunu düşünüyorum.

Anne olmak size neler kattı?

Bir çocuğum daha oldu, küçük bir kız. Beni yavaş hareket etmeye ve gerçekten kendimle ilgilenmeye, zaman ayırmaya zorladı. Zorladı değil de öğretti. Yoğun turnelerden yorulmuştum. Anne olmayı, çocuk sahibi olmayı seviyorum. En çok sevdiğim şey, çocuklarınızdan aldığınız koşulsuz sevgi. Şimdiye kadar tanık olduğum en saf aşk şekli. Bir kişiyi gerçekten çekirdeğe dönüştürür. Bu şekilde toplumdaki rolümde kendimi daha güvende hissediyorum.

Who would you like your songs are interpreted by?

This is a very difficult and a bit trap question, but I'd like to see what SIA does to one of my songs. I love her voice and point of view. Also, her vocal range is very different from mine, it would be interesting!

Before you started music, you were timid about singing, how did you overcome this timidity?

At that time, people often said I had a strange voice! My desire to sing was stronger than my insecurities, so although I hated my voice from the very beginning, I decided to sing. The reason I sang was that it made me feel happy, I liked to do it but I didn't like my voice, the important thing was singing.

How did things develop for you afterwards?

First, I learned how to sing. The trick is not to dwell on your insecurities too much, but to keep working towards your goals no matter what. I've always been honest in my music career. I think this is also an important factor.

What did being a mother add to you?

I had another child, a little girl. It forced me to move slowly and took time to really take care of myself. It didn't force but it taught. I was tired of busy tours. I love being a mother and having children. What I love the most is the unconditional love you get from your kids. It is the purest form of love I have ever witnessed. It really turns a person into the core. That way, I feel more confident in my role in society.

BURSA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

Bursa Büyük-şehir Gençlik Kulübü

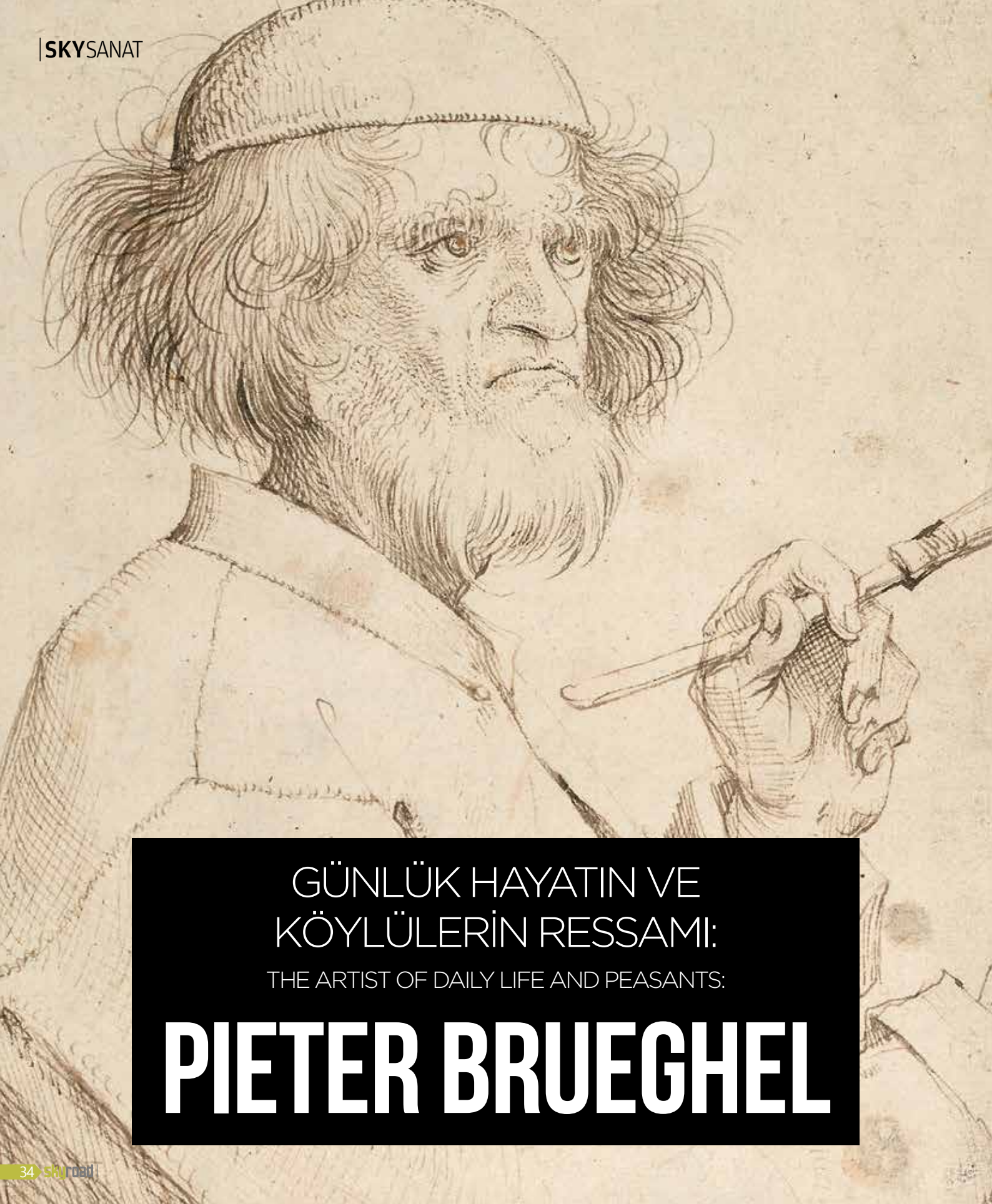
BURSA'DAKİ GENÇLER GENÇLİK KULÜBÜ'NDE SEN NEREDESİN?

Google Play 'DEN ALIN

App Store'dan İndirin

Uygulamayı indirin, ücretsiz ve sürpriz ayrıcalıkları yakalayın.

GÜNLÜK HAYATIN VE KÖYLÜLERİN RESSAMI:

THE ARTIST OF DAILY LIFE AND PEASANTS:

PIETER BRUEGHEL

CELINE SYMBIOSIS

Hollanda ve Flaman Rönesans resminin en önemli sanatçısı olan Pieter Brueghel (1525- 1569), gündelik yaşamdan izler taşıyan, yoğun kompozisyonlu çalışmalarıyla tanınır. Ressamların sadece dini konular resimlemek yerine, insana ve doğaya döndüğü bir zamanda büyüyen ilk kuşak sanatçılardan biridir. İlerleyen yıllarda ise, Hollanda Altın Çağı'ndaki (Dutch Golden Age) resimlerin konu seçimlerinde biçimlendirici bir etkiye sahiptir. Brueghel'in yaşadığı dönem, Katolik ve Protestanlar arası çatışmaların çok yoğun olduğu, veba salgınları yüzünden binlerce insanın öldüğü oldukça tehlikeli bir dönemdir. Bu nedenle resimleri o dönemin özellikle taşra yaşamına ilişkin pek çok ipucu veren örnekler hâline gelmiştir.

İlk Yıllar

Brueghel'in aile geçmişi hakkında hiç-bir şey bilinmemekle beraber[1], hayatı konusunda yazılanların neredeyse tamamı tahmine dayanmaktadır. Büyük olasılıkla, 1525 civarında[2], günümüzde Hollanda ve Belçika sınırına yakın olan Breda kentinde doğmuştur. Bu yüzden Hollanda'nın Breda kasabasının mı yoksa Latince Breda olarak adlandırılan Belçika'nın Bree kasabasının mı olduğu hâlâ belirsizdir. Brabant Eyaletinin kuzeyinde bulunan Hertogenbosch civarındaki Bruegel köyünde doğmuş olması ihtimali de vardır. Bu belirsizliklerden dolayı, sanat tarihçileri onun hayatını bir kenara bırakarak, doğrudan eserlerine ilgi göstermeyi seçmiştir.

Pieter Brueghel (1525-1569), the most important artist of Dutch and Flemish Renaissance painting, is known for his intense composition works bearing traces of daily life. He was one of the first-generation artists to grow up at a time when painters turned to people and nature instead of painting only religious subjects. In the following years, Dutch Golden Age paintings had a formative effect on his subject selection. Brueghel's time was a very dangerous period when the conflicts between Catholics and Protestants were very intense and thousands of people died due to the plague. For this reason, his paintings have become examples that give many clues about the rural life of that period.

Early Years

While nothing is known about Brueghel's family background[1] , almost all of what has been written about his life is guesswork. Most likely he was born around 1525[2] , in the city of Breda, which is now close to the Netherlands and Belgium border. So, it is still unclear whether it is the Dutch town of Breda or the Belgian town of Bree, which is called Breda in Latin. He may have been born in the village of Bruegel, near Hertogenbosch, in the north of Brabant Province. Because of these uncertainties, art historians chose to put aside his life and pay attention directly to his works.

İkarus'un Düşüşü Sırasında Bir Manzara (Landscape with the Fall of Icarus), 1560

1 Brueghel ile ilgili en önemli bilgi kaynağımız, Hollandalı biyografi yazarı Karel van Mander'in 1604 yılında yazdığı biyografidir. Van Mander, Lodovico Guicciardini gibi birçok erken dönem tarihçi, Brueghel'in köylü sahnelerine yaptığı vurgudan dolayı, onun köylü bir aileden geldiğini düşünmüşlerdir.

2 Brueghel'in 1551'de Anvers'te St. Luke Loncas'na girmesinden dolayı (Bu belgelerin altında bizzat kendi imzası mevcuttur) 1525 ile 1530 arasında doğduğu sonucuna varabiliriz. Çünkü lonca üyelerinin ortalama yaşı 21 ile 25 arasındaydı.

1 Our most important source of information about Brueghel is the biography by Dutch biographer Karel van Mander in 1604. Many early historians such as Van Mander and Lodovico Guicciardini thought that Brueghel came from a peasant family because of his emphasis on peasant scenes.

2 We can conclude that Brueghel was born between 1525 and 1530, due to his registry into the Guild of Saint Luke in Antwerp in 1551 (his signature is under these documents). Because the average age of the guild members was between 21 and 25.

İtalya

1545 yılında, Hollanda'daki yayıncılık ve ticaret başkenti olan Anvers'de yaşamaya başlayan Brueghel, önce Peeter Baltens'in (1527-1584) sonra da Pieter Coecke'nin (1502-1550) atölyesinde resim ve baskı üzerine eğitim almıştır. 1551'de Anvers'te St. Luke Loncası'na (Guild of Saint Luke) katılarak usta olan Brueghel, 1552 ile 1553 yılları arasında, Fransa üzerinden İtalya'ya gitmiştir. Bu seyahatin amacı muhtemelen, dönemin her sanatçısı gibi, Rönesans resmini yakından incelemektir. Roma'da yaşayan minyatür sanatçısı Giulio Clovio'nun 1578'de yazdığı vasiyete göre, şehri ziyaret eden Brueghel'den üç resmini almıştır. Vasiyete göre manzara olduğu anlaşılan bu eserler günümüze ulaşamamıştır ancak bu gezinin Brueghel'in sanatsal anlayışına büyük bir katkı sağladığı düşünülmektedir. Van Mander'in deyimiyle, Alpleri geçerken gördüğü bütün tepe ve kayalıkları yutup içine sindirmiş, vatanına döndükten sonra bunları tuval üzerine çıkarmıştır.

1555'te İtalya'dan dönerek, 1563'e kadar yaşayacağı Anvers'e (Antwerp) yerleşmiştir. Kuzey Avrupa'daki ilk büyük matbaa olan House of the Four Winds'in sahibi Hieronymus Cock ile uzun süreli iş ilişkisi kurarak gravür üretmeye başlamıştır. Bruegel, Cock için, Alp manzarasını kendi memleketi Hollanda'ya uyarladığı birçok manzara üretmiştir. Ressam Hieronymus Bosch'un (1450 - 1516) eserlerini taklit etmenin popüler olduğu bir dönemde, kendi baskılarını taklit etmenin ötesine taşıyarak, fikirlerini farklı bir şekilde ifade etmenin yolunu bulmuştur. Artan şöhreti ve potansiyel müşterilerin merkezine daha yakın olmak için Brüksel'e taşınmaya karar verir. Ayrılmadan önce ustası Coeck'in kızı Mayken Coecke ile evlenmiştir.

Karnaval ve Perhiz Arasındaki Savaş (The Fight Between Carnival and Lent), 1559

İmzalı en eski resimlerinden biri olan Karnaval ve Perhiz Arasındaki Savaş'da Bosch'un etkisi güçlü bir şekilde hissedilmektedir. Karnaval ve perhiz figürleri arasında kalıplaşmış savaş, erken modern dönem Avrupa toplumsal iki farklı dönem arasındaki geçişi temsil eden önemli bir olaydır. Bu nedenle bu dönemleri temsil eden iki figür (Bir bira fıçısı üstünde ata binmiş gibi oturan şişman adam Karnaval, hemen karşısında yer alan yaşlı sıska kadın kılığındaki erkek Perhiz), aralarındaki zıtlığı belirtmek için çatışma hâlinde tasvir edilmiştir.

Bosch's influence is strongly felt in the Fight Between Carnival and Lent, one of his earliest signed paintings. The stereotypical fight between carnival and lent figures is an important event representing the transition between two different eras of early modern European society. For this reason, two figures representing these periods (Fat man sitting astride a beer keg Carnival, the man dressed as an old skinny woman, opposite, is Lent) depicted in conflict to indicate the contrast between them.

Italy

Brueghel, who started living in Antwerp, the publishing and trade capital in the Netherlands, in 1545, studied painting and printing in the workshop of Peeter Baltens (1527-1584) and then Pieter Coecke (1502-1550). Brueghel, who joined the Guild of Saint Luke in Antwerp in 1551 and became a master, went to Italy through France between 1552 and 1553. The purpose of this trip was probably to examine Renaissance painting closely, as every artist of the period. According to the will written by Giulio Clovio, a miniature artist living in Rome, in 1578, he took three paintings from Brueghel, who visited the city. According to the will, these works, which are understood to be landscapes, have not survived to the present day, but it is thought that this trip made a great contribution to Brueghel's artistic understanding. In Van Mander's words, he internalised all the hills and rocks he saw while crossing the Alps, and after he returned to his homeland, he removed them on canvas.

He returned from Italy in 1555 and settled in Antwerp, where he lived until 1563. Having established a long-term business relationship with Hieronymus Cock, the owner of House of the Four Winds, the first major printing house in Northern Europe, he started producing engravings. Bruegel produced many landscapes for Cock, where he adapted the Alpine landscape to his homeland Netherlands. At a time when imitating the works of the painter Hieronymus Bosch (1450 - 1516) was popular, he found a way to express his ideas differently by moving beyond imitating prints. He decided to move to Brussels because of his increasing reputation and to be closer to the centre of potential customers. Before leaving, he married Mayken Coecke, the daughter of his master Coecke.

SELÇUKLU BELEDİYESİ

SELÇUKLU'DA PEK GÜZEL SEYLER

KONYA TROPİKAL KELEBEK BAHÇESİ

Felemenk Atasözleri (Netherlandish Proverbs), 1559

Brueghel'in zamanında atasözleri oldukça popülerdi. Tabloda yer alan yüz on iki Felemenkçe atasözü ve deyimin büyük bölümü hâlen kullanılmakta ya da o dönemde kullanıldığı bilinmektedir.

Proverbs were very popular in Brueghel's time. Most of the hundred and twelve Dutch proverbs and idioms in the table are still in use, or it is known that they were used at the time.

Babil Kulesi (The Tower of Babel), 1563

İnsan hırsının beyhudeliğini sembolize eden Babil Kulesi öyküsünü Avrupa sanat tarihindeki resimleme geleneğine göre betimleyen Brueghel'in, kuleyi Roma'da gördüğü Kolezyum'un mimarisinden etkilendiği düşünülmektedir. Bugün Babil Kulesi dendiğinde gözümüzün önüne gelen bu harika tasvirin günümüze ulaşan iki versiyonu daha bulunmaktadır.

It is thought that Brueghel, who depicts the story of the Tower of Babel, which symbolises the futility of human ambition, according to the pictorial tradition in European art history, was influenced by the architecture of the Coliseum he saw in Rome. There are two more versions of this wonderful depiction, which comes to mind when we think of the Tower of Babel today.

Çocuk Oyunları (Children's Games), 1560

Batı sanatında çocuk ve oyun temasına ilişkin önemli eserlerden biri olan resimde, Flaman köyünde iki yüzden fazla çocuğu, yaklaşık doksan farklı oyunu oynarken betimlenmiştir. Brueghel'in bu çalışması, hem sunduğu oyun çeşitliliği hem de bu oyunların hepsinin aynı sahne içinde toplaması yönüyle, kendinden önce aynı temayı işleyen resimlerden ayrılmıştır.

In the painting, which is one of the important works related to the theme of children and games in Western art, more than two hundred children in the Flemish village are depicted playing approximately ninety different games. This work of Brueghel is separated from the paintings that have the same theme before him, in terms of both the variety of games he offered and the way that all of these plays were gathered in the same scene.

Y A Z I K A L I R

Man Booker Uluslararası Ödüllü İsmail Kadare'den Taş Kentin Kroniği!

Dünyaca ünlü Arnavut yazar İsmail Kadare *Taş Kentin Kroniği*'nde yakın tarihe, savaşa, insanlık hallerine, son yüzyıldaki büyük toplumsal değişimlere bir çocuğun gözünden tanıklık ediyor.

MAN BOOKER
INTERNATIONAL
2005

Yazarın Diğer Kitapları

ketebe.com ketebe ketebe ketebe

KETEBE

Son Yıllar

Brueghel, Brüksel'e yerleştikten sonra ölümüne kadar, hem baskı ustası, hem de ressam olarak bir kariyerine devam etmiştir. Hayattayken hem Hollanda'da hem de İspanya'da aristokrasi ve toplumun üst kademesinde tanınan bir sanatçı hâline gelmiştir. Kariyerinin ilerleyen dönemlerinde de oldukça üretken bir ressam çalışmaya devam etmiştir. 9 Eylül 1569'daki erken ölümünden sonra, kendisi gibi ressam olan oğulları Genç Pieter Brueghel (1564-1638) ve Jan Brueghel (1568-1625) babalarının resimlerinin birçok kopyasını yaparak Brueghel mirasını devam ettirmiştir.

Later Years

After moving to Brussels, Brueghel continued his career as both a printmaker and a painter until he died. During his lifetime, he became an artist recognised in both the Netherlands and Spain at the upper echelons of aristocracy and society. He continued to work as a very prolific painter in the later stages of his career. After his early death on September 9, 1569, his sons, who were painters like him, Pieter Brueghel the Young (1564-1638) and Jan Brueghel (1568-1625) continued Brueghel's legacy by making many copies of their father's paintings.

Karda Avcılar (The Hunters in the Snow), 1565

Avcıların Dönüşü olarak da bilinen resim, aslında yılın farklı zamanlarının tasvir edildiği bir serinin günümüze ulaşan beş parçasından bir tanesidir. Batı sanatının ilk karlı kış tasvirlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Elleri boş bir şekilde köye dönen avcıların, sadece birinin sırtında ölü bir tilki yer almaktadır. Buradan hareketle beklenilen avın gerçekleştiremedikleri için başları öne eğik vaziyette köye geri döndükleri düşünülebilir.

The painting, also known as The Return of the Hunters, is one of the five surviving pieces of a series depicting different times of the year. It is regarded as one of the first snowy winter depictions of western art. Only one of the hunters who returned to the village empty-handed had a dead fox on his back. Based on this, it can be thought that they returned to the village with their heads bent because they could not perform the expected hunt.

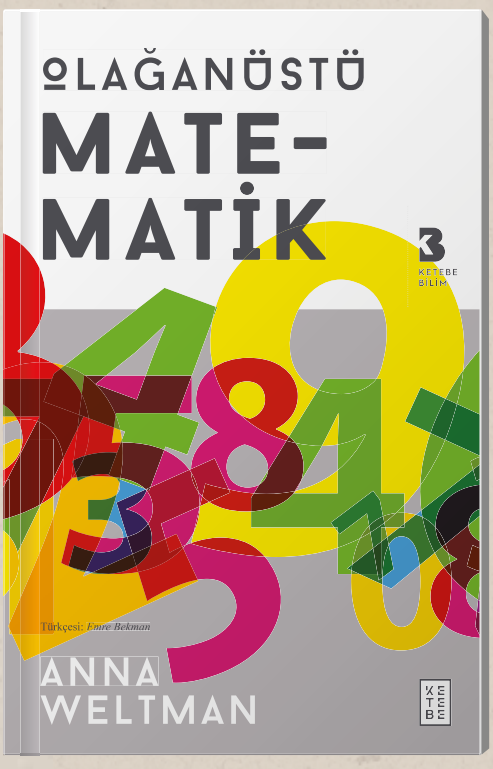

Köy Düğünü (The Peasant Wedding), 1566

Brueghel, döneminin birçok sanatçısı gibi dini resimler yapmak yerine günlük hayatı ve köylüleri resmettiği için "Köylü" lakabını almıştır. Onun resimleri kaybolmuş halk kültürüne açılan eşsiz pencereler olarak görülebilir.

Brueghel was nicknamed "the Peasant" because he painted daily life and peasants instead of making religious paintings like many artists of his time. His paintings can be seen as unique windows to lost folk culture.

Ketebe Bilim Dizisi Başlıyor!

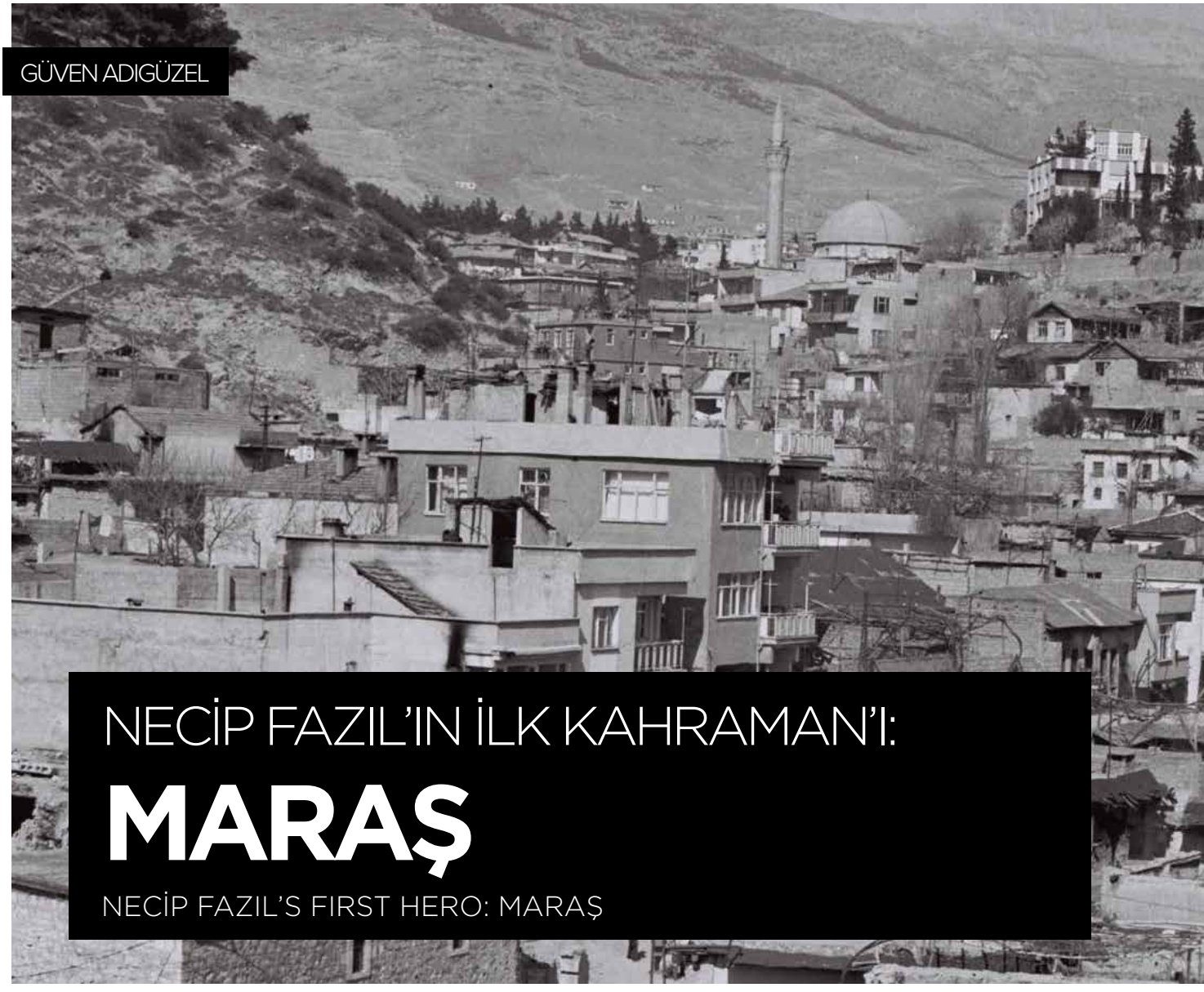

Yazar ve eğitimci olan Anna Weltman, *Olağanüstü Matematik*'te matematiğin gücünün sınırlarının nerelere ulaşabileceğini gösteriyor ve bizlere matematiğin bilimden politikaya, tarihten eğitime, sanattan sağlığa pek çok alanda nasıl uygulanabileceğini açıklıyor. Weltman sayesinde matematiğin bizi savaştan ve salgın hastalıklardan nasıl koruduğunu, dünyayı daha adil bir yer haline getirmek için nasıl da işe yaradığını öğreniyoruz.

Ismael, *Fizik Bizi Nasıl Özgür Kılar?*'da fiziğin kendimiz hakkında neler söylediğini derinlemesine inceliyor. İnsan varoluşuna dair bu temel soruya, herkesin anlayabileceği ve yenilikçi bir bakış açısı ile yaklaşıyor. Tartışmaların içine girmek, hatta ötesine geçmek, determinizmin söylediklerini aşmak ve fiziğin bize ne söylediğini gerçekten kendi terimleriyle anlamak istiyorsanız, bu kitabı okuyun!

GÜVEN ADIGÜZEL

NECİP FAZIL'IN İLK KAHRAMAN'I: MARAŞ

NECİP FAZIL'S FIRST HERO: MARAŞ

"Ben İstanbul'da doğdum; babam da İstanbul'da doğdu. Fakat ben aile kaynağı olarak Maraşlıyım. Maraş'ta Kısakürekoğulları ağacının bir dalıyım; ve açık söyliyeyim, bu bakımdan hatırı sayılır bir gurur sahibiyim. Dolayısiyle de, yukarıda belirttiğim çerçeve içinde kalmak şartiyle mıntakacıyım"

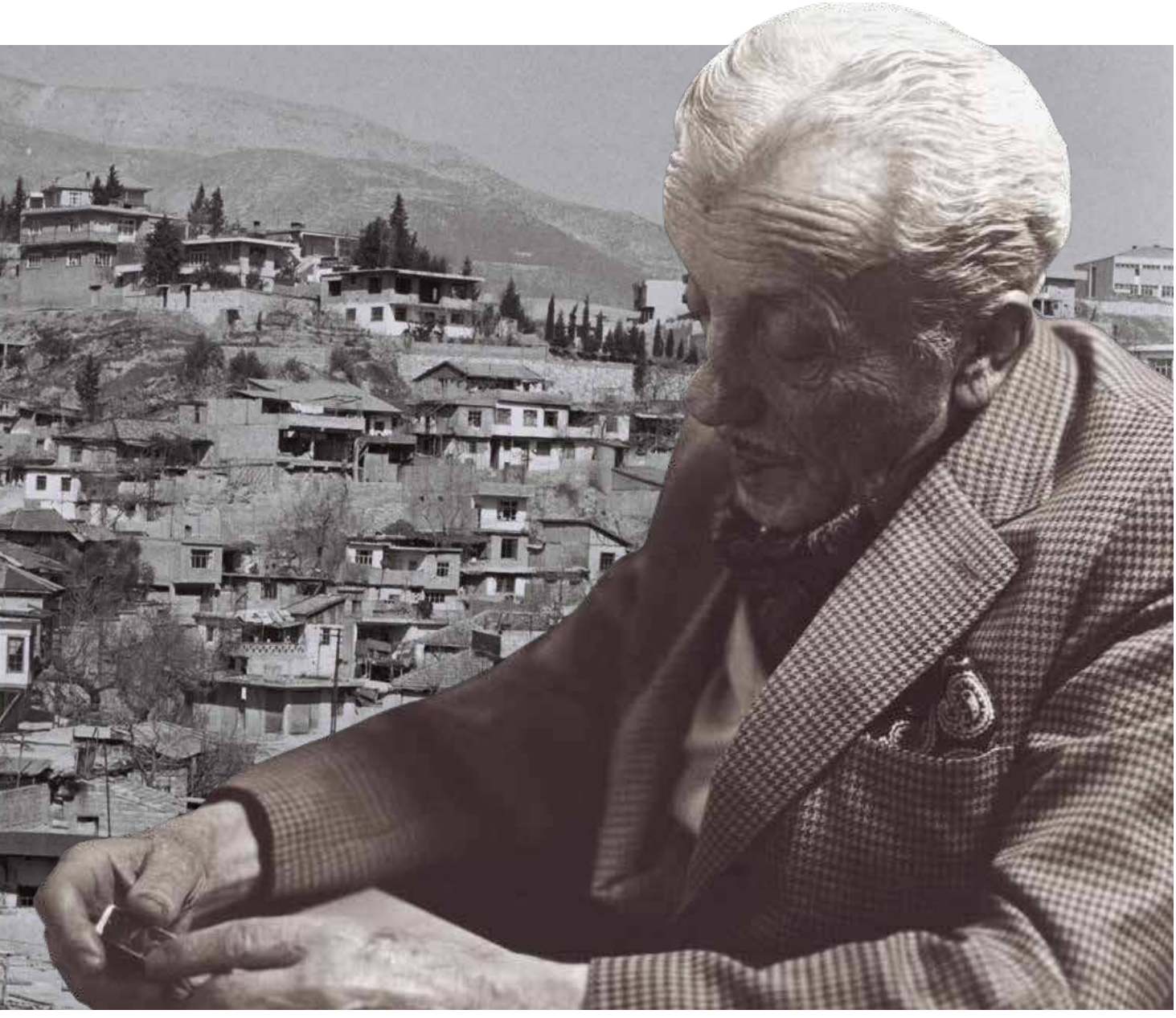
Necip Fazıl Kısakürek

Necip Fazıl Kısakürek, şiirinden kâinata doğru yankılanarak devleşen o çatalyürek, köpük köpük büyüyen, asil ve görkemli sesiyle tam bir İstanbul şairidir. Bu şehirde doğmuş, hayatının büyük bölümünü bu şehirde geçirmiş ve son nefesini verirken ömrüne bu kutlu

"I was born in İstanbul; my father was also born in İstanbul. But as the source of family, I am from Maraş. I am a branch of the Kısakürekoğulları tree in Maraş; Let me explain this clearly because of that I am proud. Therefore, within the framework, I mentioned above, I am responsible"

Necip Fazıl Kısakürek

Necip Fazıl Kısakürek is a true İstanbul poet with his brave, growing, noble and magnificent voice that echoes from his poetry to the universe. He was born and spent most of his life in this city, and witnessed this blessed capital of his life as he breathed his last.

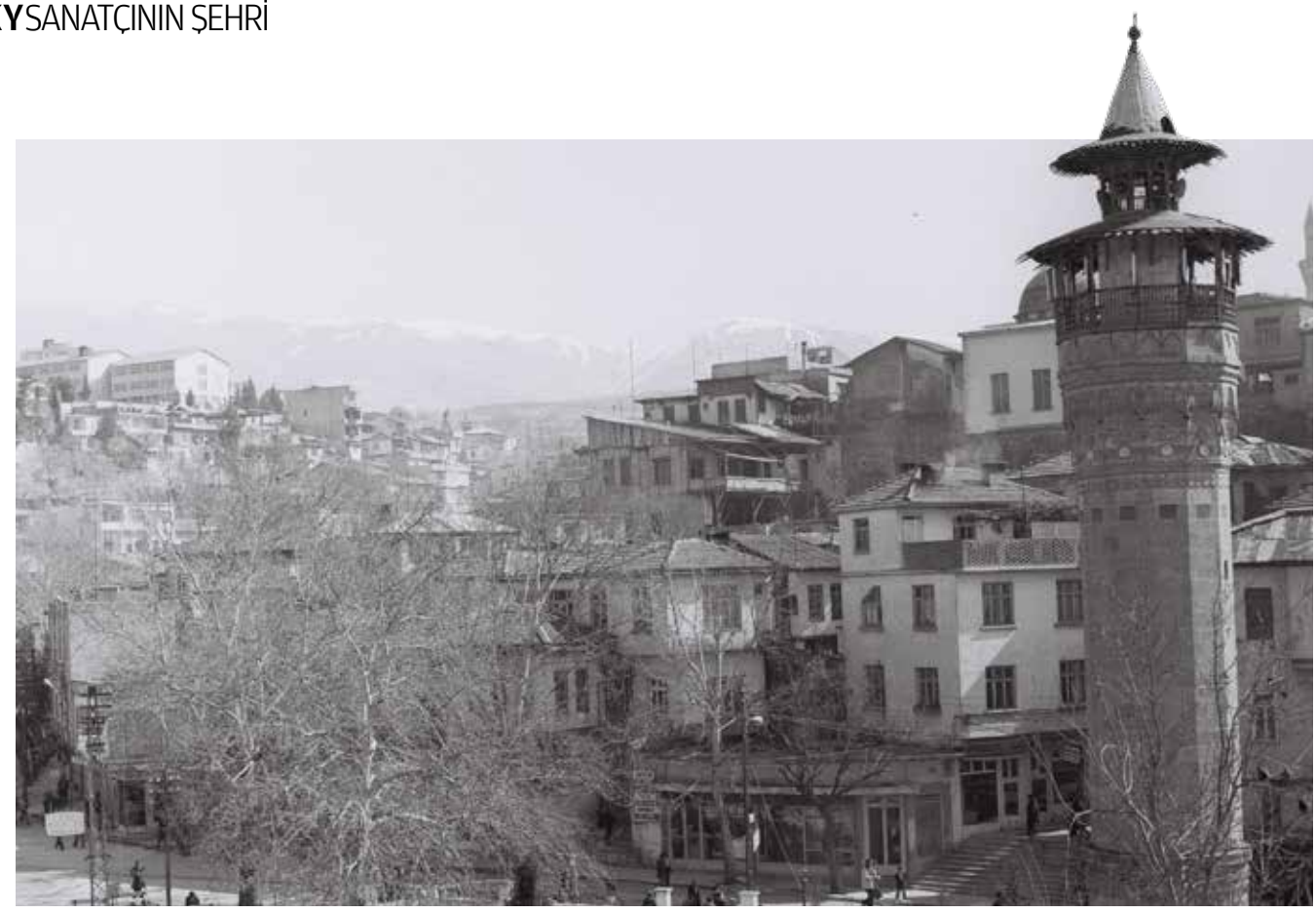

payitahtı şahit tutmuştur. Şehirli bir adamdır karşımızdaki, ayağını bastığı zemine güvenerek asaletiyle konuşur öncelikle. İstanbul'u anlatan kalemi, temsil ettiği insanlara şahsiyet ve özgüven kazandıran varlığıyla bir bütün hâlinde onu *Sultanü'ş Şuara* makamına taşıyan yolun anahtarı olsa da yaslandığı *asıl hikâye* başkadır. Hamuru o daha doğmadan Maraş'ta karılmıştır çünkü, mayasının kaynağı ve ruhuyla ait olduğu mekân, kalbinde İstanbul kadar derinlere kök salmış bir atalar yurdudur. Nam-ı diğer hep kahraman Maraş.

Necip Fazıl için Maraş imgesi, evvelemirde çocukluğundaki bütün terbiye ve telkinleri borçlu olduğu dedesi Mehmet Hilmi Efendi'yi anlatan bir kara parçasıdır. Buradan yola çıkarak, aidiyetinin o büyük anlam denizindeki yerini dedesinin varlığı üzerinden

He was a man from the city, and he spoke with his dignity, trusting the ground he stepped on. Alhough his pen talking about İstanbul was the key to the road that brought him the title of *Sultanü'ş Şuara* (Sultan of Poets) as a whole with his presence that gave personality and self-confidence to the people he represented, the *real story* he leaned on was different. Because his essence belonged to Maraş with his source and soul, homeland as deeply rooted as İstanbul in his heart. Also known as the hero Maraş.

For him, the image of Maraş was a piece of land depicting his grandfather Mehmet Hilmi Efendi, to whom he owed all the manners and suggestions he had in his childhood. Based on this, the poet idealised this tired piece of land in that

görüp, bu yorgun kara parçasını idealleştirir şair. Maraş'ın en eski hanedanına mensup, Dulkadir sülâlesine bağlı Kısakürekoğulları soyundan gelen Mehmet Hilmi Efendi'nin *köklere sadakat ve Maraşlı olmak* ilkesiyle büyüttüğü torununun ruh dünyası da benzer bir duygu derinliğini barındırmaktadır: *"Dedem sarayın verdiği en yüksek rütbelerden birini taşıdığı hâlde, bana onunla değil, Maraş'taki aile kökümüzle iftihar etmem gerektiğini telkin etmiş ve 45 yaşıma kadar görmediğim Maraş'ı nazarımda bir ideal toprak olarak ruhuma sindirmiştir. Çocukluğumda başlayan bu his, Maraş'ı tanıdıktan ve birkaç kere gördükten sonra büsbütün içime yerleşmiş bulunuyor. Orada idealimin iptidai malzemesini tamamiyle bulmuş, bütün Türkiye'de olduğu gibi, binasına henüz şahit olmuş değildim."*

Kısakürekoğulları ağacının bir dalı olarak hatırı sayılır bir gurur sahibi olduğunu söyleyen Necip Fazıl'a, Şevket Rado ve arkadaşlarının İstanbul pastanesinde "Prens" lakabıyla seslenmelerindeki sır, şairin biraz latife ederek ama ciddiyetle Anadolu'da Osmanlı'dan eski olan Dulkadiroğulları/Kısakürekler hanedanının içinden silsileyle kendisine kadar gelen veliaht unvanı dolayısıyla, asalet bakımından bir Prens sayılacağının ilanıyla ilgilidir mesela.

Atalar yurdu olarak kodladığı Maraş'ı, çocukluğundan beri şahsiyetini kuşatan köklü bir tutkuya dönüştüren şairin, *soy ve toprağa bağlılık* gibi belirleyici saiklerle inşa ettiği bu bilinç, kahraman unvanı verilen bir şehrin tarifidir aslında; bağımsızlığına düşkün,

great sea of meaning through his grandfather. The spirit of his grandson, whom Mehmet Hilmi Efendi, who was a member of the oldest dynasty of Maraş and descended from Kısakürekoğulları of Dulkadir, raised with the principle of *loyalty to the roots and being from Maraş*, had a similar depth of feeling: *"Although my grandfather had one of the highest ranks by the palace, he suggested that I should be proud not with him, but with our roots in Maraş, and he made me internalise Maraş, which I hadn't seen until the age of 45, as an ideal land. This feeling, which started in my childhood, has completely settled in me after knowing Maraş and seeing it a few times. I found the primitive material of my ideal there, and as in all of Turkey, I hadn't witnessed its building yet."*

Şevket Rado and his friends would call him, who said he was proud of being a member of the Kısakürekoğulları family, with the nickname "Prince." This was about the declaration he made only half in jest that he would be considered a prince, due to the title of the crown prince, which he had from the Dulkadiroğulları / Kısakürekler dynasty, which was older than the Ottoman in Anatolia.

The consciousness of the poet with determining motives such as *loyalty to lineage and the land*, who transformed Maraş, his homeland, into a deep-rooted passion encompassing his personality from his childhood, is a city given the title of kahraman (hero); independent, self-conscious, pure Anatolian consciousness.

kendini bilen, saf Anadoluculuk şuuru. Sütçü İmam gibi özgürlük ateşini mayasından alan adamların omzunda yükselen bir temsiliyet. Şehir-insan ilişkisi bağlamında Maraşlı olmakla bütünlüklü bir portre çizen o insan kimdir peki? Necip Fazıl'ın bakışıyla tam olarak şöyle: "Etrafı huni gibi kaplayan dağların dip noktasında, sâf Türk kalmış olmanın mührünü çehresinde hecelediğim Maraşlı, gözümde, tarihî haklarını bile aramak gayretinden müstağni, iç hayatını dışına vurmaz bir hicap içinde Müslüman Türkün en zengin örneklerinden biridir; faziletiyle birlikte suçu da bu noktadadır.''

Manayı Billurlaştıran Tohum

Çemberlitaş'ta doğduğu konağın avlusu, Balkan Harbi'nden bozgunla dönen yaralı Maraşlı askerlerin doldurduğu bir hemşeri sığınağıdır. Askerlerin arasında dolaşıp, onlara su verirken hatırladığı çocukluğuna ait bu izlekler, zihnindeki Maraş'ı zaman içinde daha da büyütür. Yıllar sonra Maraş'ın

> ***Askerlerin arasında dolaşıp, onlara su verirken hatırladığı çocukluğuna ait bu izlekler, zihnindeki Maraş'ı zaman içinde daha da büyütür.***
>
> ***These traces of his childhood, which he remembered while wandering among the soldiers and giving them water, made Maraş in his mind bigger over time.***

A representation rising on the shoulders of men like Sütçü İmam, who took the fire of freedom from his essence. Who is that person who draws a complete portrait of being from Maraş in the context of the city-human relationship? From his point of view, it is exactly as follows: "At the bottom of the mountains that surround like a funnel, the person of Maraş, whose face I spell the seal of being a pure Turk, is a rich example of the Muslim Turks, who, for me, contented to seek even his historical rights, and in a shame that doesn't break his inner life; his sin, as well as his virtue, is at this point."

The Seed Crystallising the Meaning

The courtyard of the mansion where he was born in Çemberlitaş was a fellow countrymen shelter filled by wounded Maraş soldiers returning after defeat in the Balkan War. These traces of his childhood, which he remembered while wandering among the soldiers and giving them water,

kurtuluş yıldönümü olan 12 Şubat, Necip Fazıl'ın 1937-1938 yıllarında Eminönü Halkevi salonundaki anma merasimlerinde yaptığı ateşli konuşmalarla kutladığı ve bağımsızlık ateşini hançeresinde köpürttüğü destansı bir gün olarak kayıtlara geçecektir. Şairin o yıllarda henüz görmediği/ayak basmadığı ama asaletini ruhunda hissettiği yurduna söylediği -İstanbul'dan Maraş'a doğru akan- hasret mektupları olarak görülebilir bu heyecanlı hitaplar. Maraş'ın emperyalizme direnişini anlatan Tohum piyesi de, bir manayı billurlaştırma eylemidir şair için. 12 Şubat'tan ayrı değildir elbette. Direniş tohumunu attığı toprakları anlattığıdır o hâlde: "Hiç unutmuyorum. Bundan on bir sene evvel, ben Ceyhan'da bir banka memuru iken, bir Maraşlı, beni oradaki çiftliğine davet etti. Göz alabildiğine dümdüz uzayan bir ovanın ortasına kakılmış bir çardağın üstünde ve gümüş bir sini bi-

Necip Fazıl için Maraş imgesi, çocukluğundaki bütün terbiye ve telkinleri borçlu olduğu dedesi Mehmet Hilmi Efendi'yi anlatan bir kara parçasıdır.

For Necip Fazıl, the image of Maraş was a piece of land that depicted his grandfather Mehmet Hilmi Efendi, to whom he owed all the manners and suggestions he had in his childhood.

made Maraş in his mind bigger over time. February 12, the anniversary of Maraş's independence was as an epic day that Necip Fazıl celebrated with his passionate speeches at the commemoration ceremonies in the Eminönü People's House between 1937-1938 and raised the fire of independence in his bosom. These exciting addresses can be seen as the letters of longing –flowing from İstanbul to Maraş– that the poet told his homeland, which he hadn't seen in those years, but felt its nobility. The play Tohum, about Maraş's resistance to imperialism, is an act of crystallising the meaning for him. Of course, it is not separate from February 12th. It was, then, his description for the land where the seed of resistance was planted: "I never forget. Eleven years ago, when I was a bank clerk in Ceyhan, a person from Maraş invited me to his farm. Unable to hide his tears, he told me about the liberation of

çimindeki ablak bir ay altında, gözyaşlarını gizleyemeden bana sabaha kadar, Maraş kurtuluşunu safha safha anlattı. Ömrümde, şiir akışı ve hayal şahlanışı bakımından bu kadar güzel bir gece geçirmedim. O anlattıkça, dümdüz ve çırçıplak ova; dağ, akarsu, uçurum, insan ve at, bir efsane kalabalığıyla doldu. Bu kalabalık, beni ve düşüncelerimi gün doğuncaya kadar bekledi. Maraş'ın mânâsını billurlaştırmak için yazdığım Tohum piyesindeki fikri işte bu gece avladım..."

Maraş, Necip Fazıl'ın kanına karışan ve anlam dünyasını daha çocuk yaşta kuşatan manevi bir kale, asil bir kök, aradığı güçlü şuura ait saf maya ve dedesinin varlığında cisimleştirdiği o has Anadolu ruhunun simgesidir. Çok savaşlar, işgaller, yokluklar görse de hepsinden alnının akıyla çıkmayı bilmiş "kahraman'' şehir. Ahır Dağı eteğinde çok yokuşlu, Kel Hacı'nın kahvesinde eller tetikte. Çakmakçı Said ve Tiyeklioğlu Kadir. Sütçü İmam'ın gözünü kırpmadan ateşlediği tabancasında kopan kanlı kıyamet. Atayurt. *Sultanü'ş Şuara* Eyüp Sultan Mezarlığı'ndaki ebedi uykusundayken şimdi, koynunda aziz vatan, rüyasında yalnızca ilk kahraman: Maraş.

Maraş until the morning, in the middle of a plain, and under a moon in the form of a silver plate. I have never had such a good night in my life in terms of poetry flow and imagination. As he told, the naked plain was filled with a crowd of legends, mountains, streams, cliffs, people, and horses. This crowd waited for me and my thoughts until dawn. That night I hunted the idea for the play Tohum I wrote to crystallise the meaning of Maraş..."

Maraş is the spiritual fortress, noble root, pure essence belonging to the strong consciousness that he sought, and the symbol of Anatolian spirit he embodied in the presence of his grandfather which is mixed with his blood and surrounded his world of meaning at a young age.

Although it has seen many wars, invasions, and poverty, it is the "hero" city that knows how to get out of all of them. It is very steep at the foothill of Ahır Mountain, the hands are on guard in the Bald Hacı's coffee house. Çakmakçı Said and Tiyeklioğlu Kadir. The bloody apocalypse fired by Sütçü İmam without blinking. Fatherland. While Sultanü'ş Şuara is in his eternal sleep in Eyüp Sultan Cemetery, now, the cherished homeland in his bosom, only the first hero in his dream: Maraş.

MADEM BİZİ FUTBOLLA UYUTMAK İSTİYORLAR FUTBOLLA UYANALIM!

IF THEY WANT TO LULL US WITH FOOTBALL, LET'S WAKE UP WITH FOOTBALL!

ERDAL HOŞ

Bir Nisan akşamı futbol cemaatinin gündemine çöken Avrupa Süper Lig'i kalkışması ciddi bir isyan dalgası ile karşı karşıya. Muhtemelen bu isyan bir karşılık bulmayacak ve parayı verenler düdüğü çalacak. Bu dolar selinin karşısında ne kadar çoğunluk olursak olalım kaybedeceğiz. Ama ya kazanırsak? Hem öte yandan hiç değilse safımız belli olsun ve "oynadık yenildik" diyebilmek adına kafa yormak da boynumuzun borcu...

Bundan birkaç yıl evvel TRT Spor'da futbol üzerine laflarken mevzu etmiştik. Nasıl oluyor da Kapitalizmin beşiği ABD'de takım sporlarının rekabeti düzenleniyor ve mümkün mertebe adil olması üzerine kurallar koyuluyorken bunca zamandır bir Sol ve sosyal demokrasi geçmişi olan kıta Avrupa'sı başta futbol olmak üzere büyüğün daha büyük olmasına böylesine seyirci kalıyor? Geldiğimiz nokta tam da bu soruya vaktiyle cevap verilmemesinin sonucu aslında. Çünkü sınırlanmayan büyüklük, sınırlanmayan zenginlik asla tatmin olmaz ve hep daha fazlasını ister. Avrupa'nın en çok kazanan, en çok harcayan ve en konforlu kulüpleri elde ettikleriyle yetinmediler ve daha fazlası için oyunu bozdular. Futbol zarar görecek, oyun oyunluktan çıkacak, şu olacak bu olacak... Bunlar zaten kuvvetle muhtemel herkesi konuşacağı meseleler... Bunları geçip biraz komploculuk oynasak mesela. Şöyle düşünsek: Alt liglerden

The European Super League attempt, which was on the agenda of the football community on an April evening, faces a serious riot wave. Probably, this riot won't be responded to, and those who pay the piper call the tune. No matter how many we are in the face of this dollar flood, we will lose. But what if we win? On the other hand, we must think, at least to be clear and to say, "we played, we lost..."

A few years ago, while we were having a chat on TRT Spor, it came up. How is it that in the United States, the cradle of capitalism, competition of team sports is organised and rules are set to be as fair as possible, while continental Europe, which has a history of left-wing and social democracy, has been a mere spectator while big ones are getting bigger especially in football all this time? The point we have reached is actually the result of not answering this question on time. Because unlimited greatness, unlimited wealth are never satisfied and always want more. Europe's most earning, most spending, and most comfortable clubs did not settle for what they achieved and disrupted the game for more. Football will suffer, the game won't be itself; this will happen and that will happen... These are the issues that are likely to be discussed by everyone... For example, if we pass these and produce conspiracy. If we think like this: Does the collapse of the current system, which is a completely human condition such as starting from the lower leagues and going to the top, falling from the summit, evoke something else in the minds? A league of "Chosen Greats" is a league where nobody is relegated,

> ***Sınırlanmayan büyüklük, sınırlanmayan zenginlik asla tatmin olmaz ve hep daha fazlasını ister.***
>
> ***Unlimited greatness, unlimited wealth are never satisfied and always want more.***

başlayıp zirveye çıkmak, zirveden aşağı düşmek gibi tamamen insani bir durum olan mevcut sistemin yıkılışı zihinlerde başka bir şeyi çağrıştırır mı? “Seçilmiş Büyüklerden” oluşan bir lig, kimsenin küme düşmediği, kimsenin kaybetmediği paranın toplanıp paylaşıldığı ve aslında kimsenin başarısız olmadığı bir lig. Bir yanda amatör kümeden başlayıp Şampiyonlar ligi müziği ile sahaya çıkmaya varan, yani herkese açık bir alan... Yani yoksul çocukların da cumhurbaşkanı olabilecekleri bir sistemden, kimsenin yerinin değişmediği ve ne hata yaparsa yapsın “seçilmiş olmanın” ona verdiği kudretle aynı yerde kalmaya hakkı olduğuna inanılan takımlar... Bu durumun gençlerin zihin dünyasını nasıl etkileyeceğine dair düşünmek futboldan nefret eden entelektüellerin bile sorumluluğunda değil mi? Ey futbolu afyon olarak gören abiler kardeşler alın size küreselcilikle samimi bir mücadele alanı, madem bizi futbolla uyutmak istiyorlar futbolla uyanalım!

nobody loses, money is collected and shared, and no one fails. On the one hand, it is an area that is open to everyone, starting from the amateur league and reaching the field with Champions League music... In other words, from a system where poor children can also become president, to teams that are believed to have the right to stay in the same place with the power given to them to be “elected,” no one changes their place whatever mistake they make. Isn't it the responsibility of even football-hating intellectuals to think about how this will affect the minds of young people? O, brothers and sisters who see football as opium, it is a sincere battleground with globalism; if they want to lull us with football, let's wake up with football!

SÖYLEŞİ: ANTONIO GNOLIO

ÇEVİREN: ZEYNEP KANTARCI

GIORGIO AGAMBEN: WALTER BENJAMİN'E OLAN BORCUMU ASLA ÖDEYEMEM

GIORGIO AGAMBEN: I CAN NEVER PAY MY DEBT TO WALTER BENJAMIN

İlk olarak 15 Mayıs 2016'da *La Repubblica*'da yayımlanan söyleşi, Ido Govrin tarafından İtalyancadan İngilizceye çevrilerek *The Journal for Cultural and Religious Theory*'de yeniden yayımlanmış ve Türkçeye İngilizce çevirisinden aktarılmıştır.

First published in La Repubblica on May 15, 2016, this interview was translated from Italian to English by Ido Govrin and was republished in *The Journal for Cultural and Religious Theory.

Değişken bir felsefe tasviri öneriyorsunuz.

Tecrübe alanını iki ana kategoriye ayırıyorum: bir tarafta nitelik (öz), diğer tarafta ise yoğunluk. Niteliğin sınırlarını belirlemek, temasını, konusunu tanımlamak ve haritasını izlemek mümkün. Buna mukabil yoğunluğun kendine özgü bir konumu yok.

Yoğunluk herhangi bir yerde meydana gelebiliyor mu öyleyse?

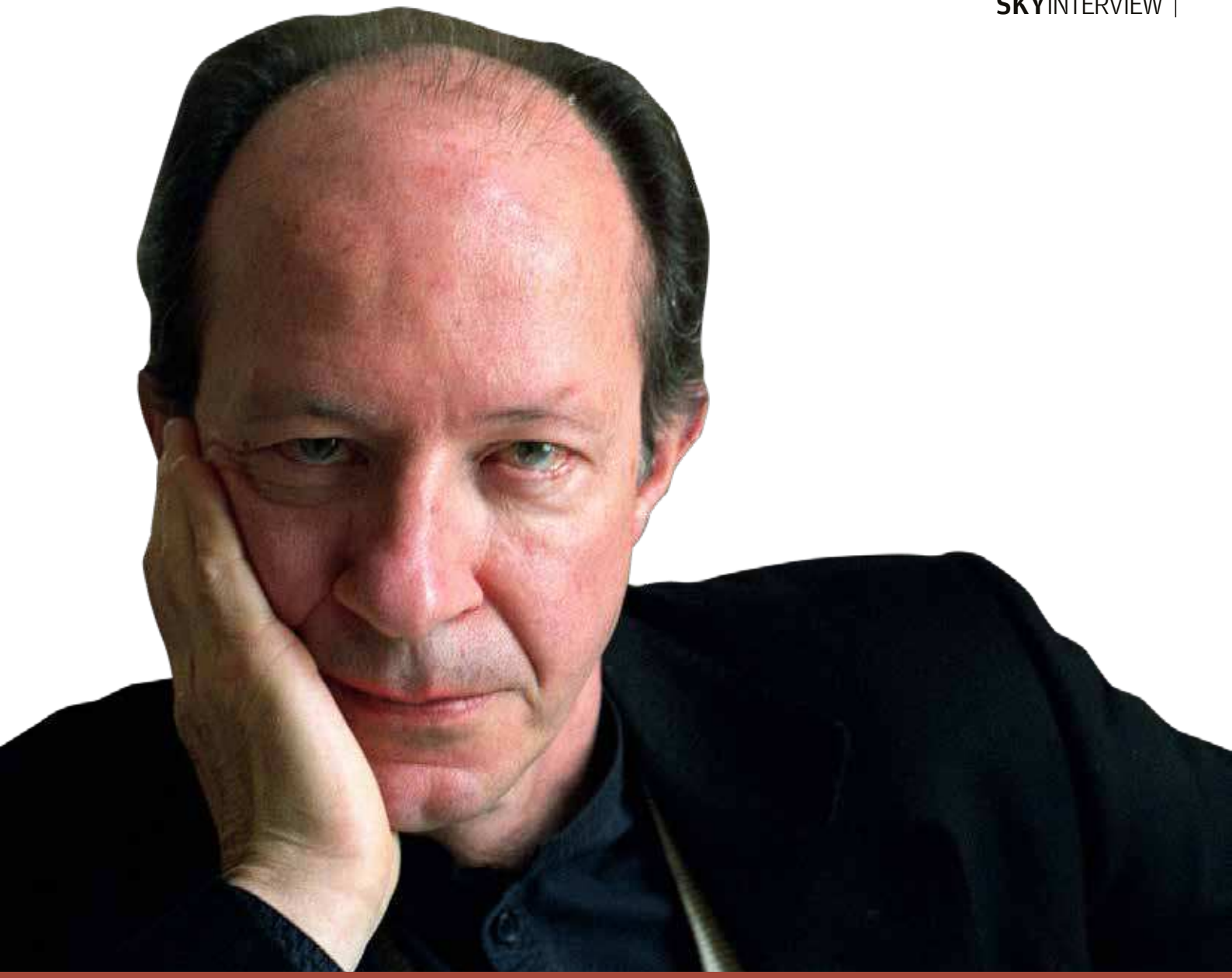
Felsefe ve düşünce, bu bağlamda bakıldığında her alana geçebilme ve bu alanları değiştirebilme eğilimi olan bir yoğunluktur. Bu gergin yapısını siyasetle olan bağında da korur. Siyaset de bir yoğunluktur; siyaset uzmanlarının inandığının aksine siyasetin dahi kendine özgü bir konumu yoktur. Bu yalnızca yakın tarihte var değildir, birdenbire din ve ekonomide de açıkça görülür bir

You offer a volatile image of philosophy.

I divide the field of experience into two main categories: the essences on one hand, and on the other hand, the intensity. As for the essence, it is possible to designate the boundaries, to define the themes and subject, to trace the cartography; the intensity, on the other hand, doesn't have a unique place.

Can it take place anywhere?

The philosophy, the thought, is in this sense an intensity that can tend to, animate and cross any field. It shares this character of tension with politics. Even politics is an intensity; even politics, in contrast to what political experts believe, doesn't have a unique place: it is evident not only in recent history, but suddenly also in

hâle gelmiştir. Estetik bile belirgin bir politik yoğunluk kazanabilir, bir düşmanlık ve ihtilaf oluşumuna dönüşebilir. Yoğunlukların niteliklerden daha ilginç olduğunu belirtmeye gerek yok. Eğer nitelik ve disiplinler -en nihayetinde hayatın kendisi gibi- durağanlıklarını sürdürürlerse, belirli bir yoğunluğa ulaşmazlarsa körelerek bürokratik eylemlere dönüşürler.

Çürüyerek bürokratik eyleme dönüşmenin çaresi şiir olabilir. Sıklıkla felsefe ile şiir arasındaki bağı, Heidegger'in de düşüncelerinin merkezine yerleştirdiği bağı destekleyecek türde söylemlerde bulundunuz. Sözünü ettiğiniz bu bağ nelerden oluşuyor?

Felsefe ile şiirin iki ayrı nitelik değil, özgün dil sahasına farklı istikametlerden yönelen iki yoğunluk olduğunu çoktandır düşünüyorum.

religion, economics; and even aesthetics can acquire a decisive political intensity, and become an occurrence of hostility and strife. It goes without saying that intensities are more interesting than essences. If essences and disciplines – like life, eventually – remain inert, if they don't reach a certain intensity, they atrophy into bureaucratic practices.

Poetry can be an antidote against decaying into bureaucratic practice. You have often strengthened the link between philosophy and poetry – the same link Heidegger positioned at the centre of his reflections. What does this link consist of?

I have always thought that philosophy and poetry aren't two separate essences, but two intensities that tend to the unique field of language in two opposite directions: the pure sense and

> *O dakikada hukuk felsefesi dalındaki akademik tezimi Weil'in politik düşüncesine ithaf etmeye karar verdim.*
>
> *Immediately I decided that I would dedicate my academic thesis in the philosophy of law to the political thought of Weil.*

Saf sezgi ile saf ses. Nasıl ki içerisinde şiirsel bir an barındırmayan düşünce yoksa düşüncesiz şiir de yoktur. Bu bağlamda denebilir ki Hölderlin ve Caproni felsefecidir, tıpkı Plato ya da Benjamin'in düz yazılarının bazı kısımlarının salt şiir olduğu gibi. Eğer birisi çıkıp da bu iki grubu keskin bir biçimde ayırmaya kalkarsa şahsen hangisine ait olduğumu bilmiyorum.

Yaşam öykünüzde hukuk alanında akademik bir dereceniz olduğu görülüyor, fakat pek alışılmadık bir şekilde Simone Weil'e ithaf edilmiş bir tez ile birlikte. Tezinizi Simone Weil'e ithaf etmeye nasıl karar verdiniz?

Simone Weil'i 1963 ya da 64 yılında, *Cahiers*'in ilk basımını Montparnasse'teki Tschann kitabevinden tesadüfen alarak keşfettim. Öyle hayran kalmıştım ki kitabı Roma'ya döner dönmez kitabın kendisini hemen fethettiği *Elsa Morante*'ye okudum. O dakikada hukuk felsefesi dalındaki akademik tezimi Weil'in politik düşüncesine ithaf etmeye karar verdim. O zamanlar Weil'in düşüncesi İtalya'da yaygın olarak bilinmiyordu, Weil hakkında birlikte çalıştığım danışmanlarımdan çok daha fazla şey biliyordum.

Peki onun düşüncesinde sizi etkileyen neydi?

Hususi olarak kişilik kavramlarının eleştirisi ile *Kişi ve Kutsal* kitabında geliştirdiği yöntem diyebilirim. O eleştiriyi okuduktan sonra Marcel Mauss'un kişilik üzerine kavramlar konusundaki yazısını da okudum

the pure sound. There's no poetry without thought, just as there's no thought without a poetic moment. In this sense, Hölderlin and Caproni are philosophers, just as some parts of Plato or Benjamin's prose are pure poetry. If one drastically divides the two camps, I myself don't know which one I belong to.

An academic degree in law appears in your intellectual biography, but rather unusually, with a thesis dedicated to Simone Weil. How did this choice come about?

I discovered Simone Weil in Paris in 1963 or '64, when I bought by chance the first edition of the *Cahiers* at the Tschann bookstore in Montparnasse. I remained so dazzled by it that as soon as I returned to Rome I read it to Elsa Morante, who was conquered by it. Immediately I decided that I would dedicate my academic thesis in the philosophy of law to the political thought of Weil. At that time in Italy her thought was relatively unknown, and I knew much more about it than my supervisors whom I studied with when obtaining my degree.

What impressed you in her thought?

In particular, the critique of notions of personhood and the law that Weil developed *in La personne et le sacré*. It was following this critique that I read Marcel Mauss's essay on notions of personhood, and

ve tüzel kişi ile modern bireyin teatral (ve ardından teolojik) maskesini birbirine derinlemesine bağlayan ilişki benim için netlik kazandı. Belki de *Homo Sacer* kitabımın ilk cildinden beri yapmayı hiç bırakmadığım hukuk eleştirisinin temeli Weil'in o denemesine dayanıyordur.

Düşünce yapınızdaki bir diğer temel de Walter Benjamin'di.

Hayatta tek seferde sindirebilmek için fazla büyük olay ve karşılaşmalar vardır. Bu olaylar bize eşlik etmeyi aslında hiç bırakmazlar. Heidegger ile Le Thor'daki karşılaşmam da Benjamin'le olan karşılaşmam da bu türdendi. İlahiyatçıların Tanrı'nın her hâlükarda dünyayı genişletmeye devam ettiğini söyledikleri gibi bu karşılaşmalar da oldum olası sürüyor. Benjamin'e olan borcumun haddi hesabı yok.

Borç güçlü bir kelime.

Burada yalnızca metodolojik bir soruna işaret etmek yeterli olacaktır. Yaşamı iyileştirmeyi ve şimdiki zamanda hareket etmeyi amaçlayan kesin bir fenomen olan açıkça dolaylı tarihi bağlamından güç devşirmeyi bana öğreten kişi oydu. O fenomen olmadan teoloji ve hukuk, siyaset ve edebiyat gibi kapsamlı alanları istila etmem mümkün olmazdı. Kişi, bir yazara böylesine dadanınca ortaya neredeyse sihirli gözükebilen bir fenomen çıkıyor, fakat fenomenler yalnızca bu yakınlığın bir sonucu olarak doğuyor. Nitekim Benjamin'in el yazmalarını önce Roma'da bir çocukluk arkadaşının evinde sonra da Paris'teki Ulusal Kütüphanede tesadüfen keşfettim. Bunlar Benjamin'in yaşamının son yıllarında üzerinde çalıştığı, Baudelaire hakkındaki kitabının el yazmalarıydı.

the relationship that intimately connects the juridical person and the theatrical (and then theological) mask of the modern individual became clear to me. Perhaps the critique of the law, which I never abandoned since the first volume of *Homo Sacer*, has its roots in Weil's essay.

Another root in the structure of your thought was Walter Benjamin.

There are events and encounters in life that are too big to take in all at once. They, so to speak, don't cease to escort us. The encounter with Benjamin – as that with Heidegger in Le Thor – is of this kind. Just as the theologians say that God continues to create the world in every instance, so these encounters are always ongoing. The debt I have for Benjamin is incalculable.

Debt is a powerful word.

It suffices here to refer solely to a methodological problem. It was he who taught me to derive strength from his apparently remote historical context, a determined phenomenon to restore life and act in the present. Without it, my incursions into fields as diverse as theology and law, politics and literature, would not have been possible. When one deeply haunt an author to such an extent, it produces phenomena that seem almost magical, but they are only the result of this intimacy. Thus it happened to me to discover Benjamin's manuscripts, first in Rome, in a house of a friend from his youth, and then at the National Library in Paris (the manuscripts of the book about Baudelaire that Benjamin worked on in the final years of his life).

“Biyopolitika” konusuna değinmelerinizi son yıllarda yoğunlaştırdınız. Sizce bu kavramı büyük ölçüde Michel Foucault’ya mı borçluyuz?

Kesinlikle. Fakat benim için aynı derecede önem taşıyan bir diğer nokta da Foucault’daki yöntem sorunuydu, yani bir arkeoloji sorunu. Günümüzde “şimdi”ye erişebilmenin tek yolunun geçmişi araştırmaktan, arkeolojiden geçtiğine iyice ikna oldum. Şunun bir açıklık kazanması gerekiyor; arkeolojik araştırmalar, Foucault’nun yazdığı gibi bir şimdiki zaman sorgusunun geçmişe düşürdüğü gölgelerden ibaret değildir. Bu gölge sıklıkla Foucault’nun peşine düştüğünden daha uzundur ve Foucault’nun neredeyse hiç sözünü etmediği teoloji ile hukuk gibi alanların da derinine iner. Benim araştırmamın sonuçları ihtilaflı çıkabilir, ama hiç değilse *İstisna Hâli, The Kingdom and the Glory* ve *The Sacrament of Language* kitaplarımda geliştirdiğim ari arkeolojik araştırmaların, içerisinde yer aldığımız zamanı anlamamıza yardımcı olacağını umuyorum.

İçinde yaşadığımız zamanı anlamamıza yardımcı olan bir diğer düşünür de *Gösteri Toplumu* kitabıyla Guy Debord. Metni, şimdiyi idrak etmemize hâlâ katkı sağlıyor.

Gösteri Toplumu kitabını ilk kez basıldığı yılda, 1967’de okudum. Seneler sonra, 80’lerin sonlarında ise Guy’la arkadaş olduk. Kitabı ilk okuduğum esnada onun zihninin, hareketlerin kaderini tehlikeye atan ideolojik ön yargılardan tamamen arınmış olduğunu gördüğümde yaşadığım rahatlama anını hatırlıyorum. 68 yılında ve sonraki yıllarda bu hareketlere mensup kişileri ziyaret ettiğimde korku ya da utanç duymaksızın “Maocu”, “Troçkist” vb. olduklarını ilan ediyorlardı. Guy ve ben aynı berraklığa ulaşmıştık; o sanatsal avangart geleneğindendi, bense şiir ve felsefeden.

In recent years you have intensified your call on “biopolitics.” Is this a concept we owe in large part to Michel Foucault?

Certainly. But just as important to me was the problem of method in Foucault, namely the archeology. I’m convinced that these days the only way to access the present is through investigation of the past, the archeology. It should be made clear, as Foucault does, that archeological researches are not just the shadow that the interrogation of the present projects on the past. In my case, this shadow is often longer than that sought after by Foucault and probes fields such as theology and law, which Foucault hardly looked at. It certainly may turn out that the results of my research are disputed, but I hope at least that the purely archeological researches I developed in *State of Exception, The Kingdom and the Glory* or in the book on oath, help us understand the time in which we live.

Another thinker who helped us understand the time in which we live was Guy Debord with his book The Society of the Spectacle, a text that still helps us comprehend our present.

I read it at the very year of its publication, in 1967. I became friends with Guy many years later, in the late ’80s. But I remember, in the moment of its first reading, as through our conversations, the sigh of relief seeing how his mind was absolutely free from the ideological prejudices that had compromised the fates of the movements. In ’68 and in the following years, the friends of the movements I visited proclaimed themselves, without fear or shame, and with an absolute abdication of the faculty of thinking, “Maoist,” “Trotskyist,” etc. Guy and I had arrived at the same lucidity; he from the tradition of the artistic avant-garde from which he came, myself from poetry and philosophy.

Günümüzde “şimdi”ye erişebilmenin tek yolunun geçmişi araştırmaktan, arkeolojiden geçtiğine iyice ikna oldum.

I’m convinced that these days the only way to access the present is through investigation of the past, the archeology.

Debord, kendisi hakkında: "Ben bir felsefeci değil, strateji uzmanıyım." diyordu. Bunu söylerken sizce neyi kastediyordu?

Söylediğiniz bu tasdikleyici cümleye rağmen hem bir felsefeci hem de bir strateji uzmanı olmanın onun için bir çelişki teşkil ettiğini düşünmüyorum. Felsefe, içerisinde her zaman bir strateji sorununu da barındırmıştır. Sonsuz olanı arasa bile bunu yalnızca kendi zamanıyla yüzleşerek yapabilir.

Paris'te yaşadığınız yıllarda Italo Calvino ile sık sık görüştünüz. Onunla ve onun "aydınlatıcı geometriler" fikriyle olan ilişkiniz nasıldı?

Calvino'nun yanı sıra o yıllarda sıklıkla gördüğüm *Claudio Rugafiori*'yi de anmak istiyorum, çünkü hiçbir zaman yürümeyen bir dergi tasarısı üzerine üçümüz birlikte çalıştık. Bu teşebbüsümüz, kendi aramızda "İtalyan Kategorileri" adını verdiğimiz şeyi kullanarak İtalyan kültürünün iskeletini tanımlamayı istediğimiz ikili kavramları tarif etmek içindi: "Mimarlık/Dalgınlık", "Trajedi/Komedi" ve "Hızlılık/Çeviklik". Sonuncusunu Calvino'nun *Amerika Dersleri*'nden anımsayanlar olabilir. Bu kavramların Italo'nun ve Claudio'nun zihinlerinde işleme şekli beni büyülemişti.

Bunda sizi cezbeden neydi?

Beni onlarda cezbeden; hiç kimsenin onları bulmayı bilmediği bir yerde, benzerlikleri ve uygunlukları algılayan saf analojik düşüncenin iki biçimi oldukları gerçeğiydi. Analoji, kültürümüzün gittikçe daha çok kenara ittiği bir bilgi edinme biçimi. Calvino'nun geometrik ve bilimsel tasavvurunun ise doğru olduğuna inanıyorum. Onun tasavvuru, analojik hayal gücünün daha sıra dışı bir şekliydi. Onun edebi bilginin coğrafyasını yeniden kurmasına olanak sağlayan şey, her seferinde bir çeşit yorumlama dürtüsüydü.

Heidegger'le olan karşılaşmalarınızdan, onu 1966'da ve daha sonra 1968'de seminer sonrası Le Thor'da takip ettiğinizden söz etmiştiniz. O görüşmelerden geriye sizde ne kaldı?

Heidegger'le olan karşılaşmam, Benjamin'le de olduğu gibi, hiçbir zaman sonlanmadı. Bu anı hafızamda o zamanlar turizmin henüz el atmadığı şehrin manzarasından ayrılamaz bir niteliğe sahip. Seminerler bizi ağırlayan küçük otelin bahçesinde, bazen de çevredeki kırsala yaptığımız çok sayıda gezilerden birinde, bir kulübede ve sabahları gerçekleşirdi. İlk sene toplamda beş kişiydik, seminerin yanında bir de birlikte yenen öğünler oluyordu. Heidegger'e ilgimi en çok çeken soruları, Kafka okuyup okumadığına, Benjamin'i bilip bilmediğine dair sorular yöneltmek için bu yemeklerden faydalanırdım. Ancak bunlar yalnızca anekdotlar.

Debord said about himself: "I'm not a philosopher, I'm a strategist." In your opinion, what did he mean?

Despite this affirmation you cite, I don't think that for him there was any conflict between being a philosopher and a strategist. Philosophy always involves a problem of strategy since, even if it searches the eternal, it can do so only through a confrontation with its own time.

In the years you lived in Paris you often saw Italo Calvino. What was your relationship with him like, with his idea of "illuminating geometries"?

Next to the name Calvino, I want to mention that of Claudio Rugafiori, who, together with Calvino, I often saw in those years, because we worked together on a magazine project that was never carried out. The attempt was to define what we called among ourselves the "Italian Categories" – the pairs of concepts through which we sought to define the frameworks of Italian culture: "Architecture/Wandering," "Tragedy/Comedy," "Speediness/Nimbleness," – the latter can literally be recalled in the *American Lessons* of Calvino. I was fascinated by the way in which they worked in Italo's mind and that of Claudio.

> ***Heidegger'le olan karşılaşmam, Benjamin de olduğu gibi hiçbir zaman sonlanmadı.***
>
> ***The encounter with Heidegger, as that with Benjamin, never finished.***

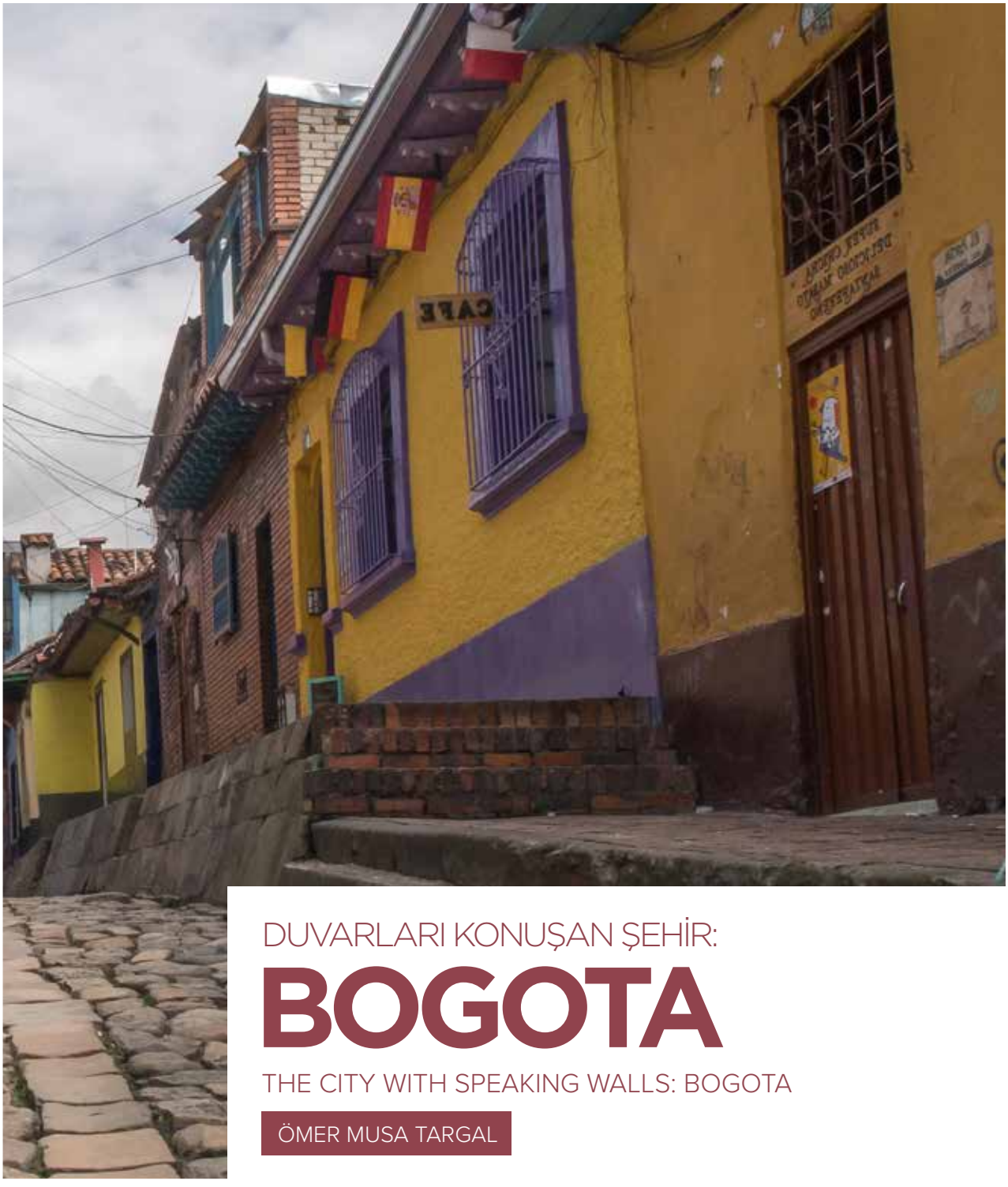
What captivated you?

The fact that they were two forms of purely analogical thought, which perceived resemblances and correspondences in a place where no one else knew to find them. The analogy is a form of knowledge that our culture increasingly pushed to the margins. As for Calvino's geometric and scientific concept, I believe it is correct. His concept was rather an extraordinary form of analogical imagination, a kind of interpretative drive that allowed him, each time, to redraw the geography of literary knowledge.

You also mentioned your encounters with Heidegger and the seminars that you followed him in Le Thor in 1966 and then in 1968. What remained with you from these meetings?

The encounter with Heidegger, as that with Benjamin, never finished. In my memory it is inseparable from the landscape of Provence, then still untouched by tourism. The seminar took place in the morning, in the garden of the small hotel that hosted us, but sometimes in a hut during one of the numerous excursions in the surrounding countryside. The first year we were five in total; in addition to the seminar there were shared meals and I took advantage of those in order to pose to Heidegger the questions that interested me the most: if he had read Kafka, if he knew Benjamin. But these are merely anecdotes.

DUVARLARI KONUŞAN ŞEHİR:

BOGOTA

THE CITY WITH SPEAKING WALLS: BOGOTA

ÖMER MUSA TARGAL

> *Son yıllarda Bogota, dünyada sokak sanatının en iyi örneklerinin bulunduğu şehirlerden biri olarak öne çıkıyor.*
>
> *In recent years, Bogotá stands out as one of the best examples of street art in the world.*

Latin Amerika'nın en güzel ülkelerinden biri olan Kolombiya'nın bir yanı Amazon ormanlarına, diğer yanı And dağlarının eteklerine bir diğer yanı ise Karayip kıyılarına uzanıyor. Bu güzelliğin içinde başkent Bogota ise kilometrelerce uzayan çimentodan bir labirente benzetilir bazen. Belki de geçerken uğranacak, yukarıdan bakıldığında yoğun yapılaşmanın grileştirdiği bir şehir Bogota. Ancak şehrin sokaklarında yürürken bu griliğin yerini özgürlük, çoğulculuk ve refah arayışı renkli duvarlar alıyor. Şehrin canlı kültürel ve politik yaşamına uyan bir renk bombası atılmış sokaklara sanki.

Son yıllarda Bogota, dünyada sokak sanatının en iyi örneklerinin bulunduğu şehirlerden biri olarak öne çıkıyor. Duvarlarda görünen yalnızca estetik bir çizim değil, renkleri konuşturan, bazen sessizce hikâye anlatan, bazense hakkını arayanların çığlığına dönüşen, sorgulayan bir sanat var bu şehrin sokaklarında.

Kolombiya'dan söz açılınca ülkenin çalkantılı geçmişi akıllara gelir genelde. Uyuşturucu kartelleri, paramiliter güçler ve şiddet görüntülerinden kurulan bir çağrışım. Ülkenin uluslararası temsilinde problemli bir tüketim nesnesine dönüşür bu başlıklar. Ancak günümüzde geçmişin karanlık prangalarından kurtularak, kültürel zenginliği ve doğal güzelliğiyle parlayan canlı bir ülke burası.

Bu hikâye aslında üzücü bir olayla başlıyor. Şehirdeki gerçek sokak sanatı patlaması 16 yaşındaki grafiti sanatçısı Diego Felipe Becerra'nın bir köprüde çizim yaparken polis tarafından fark

Colombia, a beautiful country in Latin America, extends to the Amazon forests, the foothills of the Andes, and the Caribbean coast. In this beauty, the capital Bogotá is sometimes compared to a cement labyrinth stretching for kilometres. Perhaps it is a city to be visited while passing by and turned into grey because of the dense construction from above. However, as you walk the streets of the city, this grey is replaced by colourful walls in search of freedom, pluralism, and prosperity. It is as if a colour bomb has been thrown into the streets, matching the vibrant cultural and political life of the city.

Today, Bogotá stands out with the best examples of street art in the world. It is not only an aesthetic drawing on the walls, but also an art that speaks colours, sometimes quietly tells stories, sometimes turns into the screams of those who seek their rights, and question them in the streets of this city.

When talking about Colombia, its turbulent past usually comes to mind. An association formed from drug cartels, paramilitary forces, and images of violence. They turn into a problematic consumption object in the international representation of the country. However, today, it's is a vibrant country shining with its cultural richness and natural beauty, getting rid of the dark shackles of the past.

This story actually begins with a sad event. The real street art boom in the city came when 16-year-old graffiti artist Diego Felipe

edilmesi ve kaçarken öldürülmesi sonucu yaşanıyor. O zamandan beri sanatçıların ve ailenin toplumsal bir seferberlik oluşturması sayesinde ülkedeki sokak sanatı algısı tamamen değişir. Sokak sanatı bizzat yetkililerce teşvik edilen bir etkinliğe dönüşür.

İşte son yıllarda görünürlüğü artan bu kültürel manzaranın sokaklardaki en belirgin hâli duvarlar. "Peki sanatçılar duvarlara nasıl bu kadar rahat dokunabiliyor ki?" sorusu akıllara geliyor hemen. Becerra'nın başına gelenlerden sonra Kolombiya yasalarında duvar sanatı artık bir suç değil. Yalnızca bir ihlâl. Yasalar bu konuda çok yumuşak. Bu durum da hem yerel hem de uluslararası ünlü duvar sanatı ustalarını Bogota'da buluşturur, hem de tâbiri caizse Bogota'yı dünyanın duvar sanatı başkenti hâline getirir. Artık duvar sanatı, ülkenin bir kültürü hâline gelir. Bu nedenle söyleyecek bir sözü olanın, sistemle bir derdi olanın, anlatacağı bir hayali ya da haykıramadığı bir acısı olanın sokaklara çıkıp sanatını konuşturduğu yerdir Bogota.

Hikâyenin Başlangıcı

Aslında bu hikâyenin başlangıç noktası kabul edilen bir de duvar sanatı örneği var. Bogotalılar için en ikonik duvar sanatı örneklerinden biri bundan tam 8 yıl önce ortaya çıkar. "El Beso de Los Invisibles" yani "Görünmezlerin Busesi", ilk kez Hector Fabio Zamaro adlı bir gazetecinin objektifine yansır. Daha sonra

Becerra was spotted by the police while drawing on a bridge and was killed while running away. Since then, the perception of street art in the country has changed completely, thanks to the social mobilisation of the artists and the family. Street art turned into an event promoted by the authorities themselves.

Walls are the most prominent form of this cultural scene, whose visibility has increased in recent years. The question, "So how can artists touch the walls so comfortably?" comes to mind immediately. After what happened to Becerra, wall art is no longer a crime in Colombian law. Just a violation. The laws are very soft in this regard. This situation brings together both local and international famous wall art masters in Bogotá and makes Bogotá the wall art capital of the world, so to speak. Wall art now becomes a culture of the country. For this reason, Bogotá is the place where those who have a word to say, who have a problem with the system, who have a dream to tell or a pain that they cannot shout go out the streets and make their art speak.

The Beginning of the Story

In fact, there is an example of wall art that is considered the starting point of this story. One of the most iconic examples of wall art for Bogotá people emerged exactly 8 years ago. "El Beso de Los Invisibles" or "Kiss of the Invisibles" was reflected

Jade, Cazdos, Yurika ve Ecks'ten oluşan Vertigo Graffiti adlı duvar sanatçıları tarafından 32 metrelik bir duvar üzerinde kullanılır. Sokakta yaşayan evsiz bir çiftin öpüşmesi duvara resmedilir. Gustav Klimt'in "El Beso" adlı çalışmasının ilham verdiği, sokakta yaşayan iki insanın aşkının anlatıldığı bir eser. Bu "buse", yıllar içinde Kolombiya'daki duvar sanatının vizyonu ve yeniden anlamlandırılmasındaki dönüşümü simgeler. Bu isimler de âdeta bu dönüşümün aktörleri.

Şehre Gelenler...

Şehre gelenlerin duvar sanatıyla ilk karşılaşması, havaalanından şehrin girişine uzanan Avenida El Dorado (El Dorado Caddesi) üzerinde gerçekleşiyor. Calle 26 olarak da bilinen bu caddede, şehrin en büyük duvar sanatı örneklerinden bir kısmı bulunuyor. Yerel duvar sanatçılarından Ink Crew, MAL Crew, Erre, CTO, Kontra ve Jotados'un yüksek duvarlara işledikleri sanatları yanında Vertigo Graffiti'den El Beso de Invisibles de yine bu caddede. Haftanın her pazar günü ve resmi tatil günlerinde bu cadde trafiğe kapatılır. Bisikletliler ve yürüyüş yapanlar, âdeta bir açık hava sanat müzesinde gezinti fırsatı yakalar.

Şehrin en tarihi bölgesindeki La Candelaria'da da hem yerrl hem de dünyanın birçok bölgesinden sanatçıların eserleri yer alıyor. Arjantin'den Ciclope ve Kike, ABD'den Kiptoe, Brezilya'dan Amazon, İtalya'dan Ericailcane gibi sanatçıların La Candelaria'da izleri var. Hosteller, dükkân kepenk ve duvarları, parklar, kültür merkezleri ve şehrin en eski meydanı olan Plaza de la Concordia'daki sokak

for the first time through the lens of a journalist named Hector Fabio Zamaro. It was then used on a 32-metre wall by the wall artists Vertigo Graffiti, consisting of Jade, Cazdos, Yurika, and Ecks. The kissing of a homeless couple living on the street is pictured on the wall. This is a work inspired by Gustav Klimt's work titled "The Kiss," telling the love of two people living on the street. This "kiss" symbolises the transformation in the vision and re-meaning of wall art in Colombia over the years. These names are the actors of this transformation.

Comers to the City...

The first encounter of those who come to the city with wall art takes place on Avenida El Dorado (El Dorado Street), extending from the airport to the entrance of the city. Also known as Calle 26, it features some of the city's largest examples of wall art. Besides the art of local artists Ink Crew, MAL Crew, Erre, CTO, Kontra, and Jotados embroidered on the high walls, Vertigo Graffiti's El Beso de Invisibles is also on this street. This street is closed to traffic on Sundays and on public holidays. Cyclists and hikers have the opportunity to take a stroll in an open-air art museum.

In La Candelaria, the most historic part of the city, there are works by both local and international artists. Artists such as Ciclope and Kike from Argentina, Kiptoe from the USA, Amazon from Brazil, Ericailcane from Italy have traces in La Candelaria. These colours have even spread to hostels, shop shutters and walls, parks, cultural centres,

Şehre gelenlerin duvar sanatıyla ilk karşılaşması, havaalanından şehrin girişine uzanan Avenida El Dorado (El Dorado Caddesi) üzerinde gerçekleşiyor.

The first encounter of those who come to the city with wall art takes place on Avenida El Dorado (El Dorado Street), extending from the airport to the entrance of the city.

satıcılarının kaldığı gemi konteynerlerine bile sıçramış bu renkler. La Candelaria'nın her köşesinde kolonyal mimari ve duvar sanatının bir araya geldiği görülür.

Yerli Halkların Hakları

Bogota'daki duvar sanatı temalarında yerli halkların hakları da öne çıkıyor. Bunun bir örneği, Carlos Trilleras'ın renkli Kuna kadını portresi. Her şeye rağmen birçok kültür ve dilin birlikte yaşadığı bir ülkenin yerli mirasını anlatıyor. Bunun yanında kadın hakları, yolsuzluk, yoksulluk ve şiddet temaları da işleniyor duvarlara. Bir kolektif grup olan DJ LU, Toxicomano ve Gauche adlı sanatçıların siyah, beyaz ve kırmızıdan oluşan eser tam da bu konulara eğiliyor. Resme yakından bakıldığında göze çarpan ananasların aslında birer el bombası olduğu anlaşılır. Verimli topraklara döşenen mayınları simgeler. DJ LU kolektifi ve Toxicomano, hafif makineli tüfekler ve kurbanların yüzleri şeklinde kullandığı arılar aracılığıyla ülkedeki silahlı çatışmaların hikâyelerini anlatır. Şiddet sarmalının ülkeyi sardığı yıllarda kaybolan insanların anısı yaşatılır duvarlarda. Konu ne olursa olsun hemen hemen tüm çalışmaların ortak noktası renk patlamasıdır.

Bogota'da sanatçılar toplumsal kimliği, toplumun temsilini, yerli halkların haklarını, kadın haklarını, yolsuzluğu, yoksulluğu, ülkenin çatışmalarla dolu tarihini ve bu süreçte kaybolan insanların hikâyelerini yeniden tartışmaya açabilecek renkli bir yol gösteriyor. Duvarlar konuşuyor, anlatıyor. Sanatçılar topluma herkese ait bir sanat önerisinde bulunuyor âdeta. Bu nedenle dünyadaki sokak sanatı kültürü içinde Bogota'nın bambaşka bir yeri var.

and even the ship containers where street vendors stay in Plaza de la Concordia, the city's oldest square. Colonial architecture and wall art come together in every corner of La Candelaria.

Indigenous Peoples' Rights

The rights of indigenous peoples are also prominent in wall art themes in Bogotá. An example of this is Carlos Trilleras' colourful portrait of the Kuna woman. Regardless, it tells us about the indigenous heritage of a country where many cultures and languages live together. In addition, the themes of women's rights, corruption, poverty, and violence are also covered on the walls. The black, white, and red works by DJ LU, a collective group, and the artists Toxicomano, and Gauche focus on exactly these issues. A closer look at the picture reveals that the pineapples that catch your eye are actually grenades. It symbolises mines laid on fertile lands. DJ LU collective and Toxicomano tell stories of armed conflict in the country through submachine guns and bees that they use as victims' faces. The memory of the people who disappeared in the years when the spiral of violence surrounded the country is cherished on the walls. Regardless of the subject, the common point of almost all studies is the colour explosion.

In Bogotá, artists show a colourful way to re-discuss social identity, representation of society, rights of indigenous peoples, women's rights, corruption, poverty, the country's conflict-filled history, and the stories of the people who disappeared in this process. The walls speak, tell. Artists offer art to everyone in society. For this reason, Bogotá has a completely different place in the street art culture in the world.

Bir Zamanlar... Sergio Leone

Once Upon A Time... Sergio Leone

ŞAHKURT EMİRDAĞLI

Kovboy diyarından gelmemişti, Wanted ilanlarına aşinalığı yoktu, Amerikalı değildi. Sinemaya âşık has bir İtalyan idi sadece. Dalga geçtiler önce. "Spaghetti Western" terkibi bir aşağılamaydı aslında. Oysa büyük bir incelikle Amerika'nın ruhunu anlatıyordu. Leone tarzıyla, İtalyan işi. 1960'larda çektiği Westernlerle büyük fırtınalar kopardı. İspanyol çöllerinde çektiği bu filmler, Western türünün icat edildiği Amerika'da çekilen benzerlerinden kalite olarak bariz bir şekilde ayrılıyordu. Aşağılamak için kullanılan "spaghetti" ifadesi, Leone liderliğinde türün ayırt ediciliğine dair olumlu bir kalıba dönüştü. Çağdaşı olan İtalyan yönetmenleri de etkileyerek "Spaghetti Western" türünün başlı başına bir fenomen olmasını sağladı ve Leone tarzıyla çekilmiş bu "spaghetti" işi westerner Amerika'yı fethetti. İtalya'da can çekişen sinema endüstrisine de nefes oldu.

He was not from cowboy land, unfamiliar with Wanted advertisements, not American. He was just an Italian in love with cinema. They made fun of him first. The phrase "Spaghetti Western" was actually a humiliation. However, he was describing the spirit of America with great delicacy. Italian job, in Leone style. He made a tremendous impression with Western films he shot in the 1960s. These films shot in the Spanish deserts clearly differed in quality from their counterparts shot in America, where the Western genre was invented. The phrase "spaghetti" used to humiliate, turned into a positive one under Leone's leadership. By influencing contemporary Italian directors, he made the "Spaghetti Western" a phenomenon in its genre, and this "spaghetti" work, shot in Leone style, conquered America. It has also been a breath of fresh air for the dying cinema industry in Italy.

Kendine has bir sinema dili geliştirmişti, dahi seviyesinde, büyük yönetmenler sınıfındaydı. Jean Baudrillard'a göre ilk post-modern yönetmen oydu. Geniş kitlelere hitap eden, sanatsal yönü ağır basan, klasik olmaya aday popüler filmleriyle bir döneme damgasını vurdu. *Bir Avuç Dolar* (1964), *Birkaç Dolar İçin* (1965) ve *İyi, Kötü, Çirkin* (1966) filmlerinden oluşan Dolar Üçlemesi'yle şanını Amerika'ya taşıdı. Ardından gelen *Bir zamanlar Batıda* (1968), *Bir Zamanlar Devrim* (1971), *Bir Zamanlar Amerika'da* (1984) yani nam-ı diğer *Bir Zamanlar Üçlemesi* Leone'nin adını tarihe altın harflerle yazdıracak kadar güzel ve görkemliydi. Western yönetmeni kalıbından kurtulduğunu ilan eden başyapıtını da içeren *Bir Zamanlar Üçlemesi*, yönetmenin nasıl bir dâhi olduğunu gösterme şansı bulmasıyla da ayrıca önem arz eder. Manhattan banliyölerindeki bir Yahudi mahallesinde geçen, Robert De Niro'nun başrolünde olduğu bu epik suç draması (*Bir Zamanlar Amerika'da*), Leone'nin sinemaya bir veda öpücüğüydü aynı zamanda.

He had developed a unique cinematic language, he was at the genius level, in the great directors' class. According to Jean Baudrillard, he was the first post-modern director. He left his mark on a period with his popular films that appeal to a wide audience, whose artistic aspect is predominant, and which are candidates to become classic. He brought his fame to America with his trilogy consisting of *A Fistful of Dollars* (1964), *For a Few Dollars More* (1965), and *The Good, the Bad and the Ugly* (1966). What followed was *Once Upon a Time in the West* (1968), *Once Upon a Time ... the Revolution* (1971), *Once Upon a Time in America* (1984), aka the *Once Upon a Time Trilogy*, which was beautiful and magnificent enough to have Leone's name written in gold letters in history. The *Once Upon a Time Trilogy*, which includes his masterpiece proclaiming that he was freed from the Western director pattern, is also important as he got the chance to show what a genius he was. Set in a Jewish neighbourhood in the suburbs of Manhattan, this epic crime drama starring Robert De Niro (*Once Upon a Time in America*) was also Leone's farewell kiss to the cinema.

1929 Roma, bir sessiz film yönetmenin oğlu olarak gözlerini açtığı dünya... Onlarca filmde yönetmen asistanlığı ve setlerde geçen bir çocukluk. Sinemanın içine doğmuş estetik bir göz. Roma'da başlayıp, âni bir kalp kriziyle Roma'da biten ve 60 yıl süren kısa bir hayat. Maalesef yalnızca 7 filmlik bir filmografisi oldu. Bu, tarihe geçmesine yetse de kamerasına hayran seyircilerine yetmeyecek bir toplamdı. Yine de uzun yıllar boyunca her pazar sabahı karşımıza çıkan güzelliklerin sahibiydi Leone. Keşke daha fazla film yapabilseydi.

He was born in 1929 in Rome as the son of a silent film director. A childhood spent as an assistant director in dozens of films and on sets. An aesthetic eye born into the cinema. A short life lasting 60 years, starting and ending in Rome with a sudden heart attack. Unfortunately, he only had a 7-film filmography. Although this was enough to make history, it was a collection that would not be enough for the fans of his camera. Still, for many years, Leone was the owner of the beauties we come across every Sunday morning. If only he could make more films.

Müzik kullanımı ve oyuncu yönetimi; Sergio Leone filmlerinin olmazsa olmazlarından sayılan iki ana aks. Leone, sinemanın üzerinde uçan dev bir albatrostu. İki kanadı vardı, o kanatlar olmasa bu kadar güzel uçamazdı belki de. Bütün filmlerinin müziklerini yapan çocukluk arkadaşı besteci Ennio Morricone ve *Dolar Üçlemesi*'nin başrolü Clint Eastwood. Özellikle Eastwood bu filmden önce isimsiz bir oyuncuyken Leone'nin teklifiyle yıldızlığa terfi etmiştir. Sergio Leone, öncelikle bu isabetli seçimleriyle kendi yolunu çizmiş bir yönetmendir. Sezgisel kabiliyeti, kamera zekâsı ve sinema aşkıyla aldığı riskler, destan filmlerinin düşüşe geçtiği bir dönemde anlattığı western hikâyeleriyle ülkesinde yeni bir dönemi başlatmıştı. Dünya sinemasındaki etki alanı da yadsınamayacak derecede geniş ve güçlü.

Music usage and directing actors are two main axles that are considered indispensable for Sergio Leone films. Leone was a giant albatross flying above the cinema. He had two wings. Maybe he wouldn't have been able to fly so well without them. His childhood friend composer Ennio Morricone, who has made the soundtrack for all of his films, and the lead actor of the *Dollars Trilogy*, Clint Eastwood. When Eastwood was an unknown actor before this film, he was promoted to stardom with Leone's proposal. Sergio Leone was a director who set his path with these accurate choices. The risks he took with his intuitive ability, camera talent, and his love for cinema started a new era in his country with the western stories he told at a time when epic films were on the decline. His field of influence in world cinema was undeniably wide and powerful.

İflah olmaz bir kuruluş dönemi Amerika'sı tutkunuydu. Sürekli Vahşi Batı'dan öyküler anlattı. Kanunsuzluğun kanun olduğu büyük bir mekânın arızalı müdavimleri olarak kodladığı anti-kahramanları çıkardı başrole. Yalnız, intikam arayan, kendi adaletine razı, iyi silah kullanan yorgun ve savruk adamlar. Ama yıllar sonra kabusa dönüşecek o Amerikan Rüyası'nı tabir etmedi hiçbir zaman. "*Western türünde filmler hiç kimsenin tekelinde değildir. Çünkü, Kuzey Amerika kıtasının tarihi, Amerikalı sinemacıların tek başlarına keşfedebileceklerinden çok daha büyük bir okyanustur*" sözüyle daldığı derinlerden en gözalıcı, en nadide parçaları çıkardı.

He was passionate about the founding period of America. He always told stories from the Wild West. He put out the anti-heroes he coded as the defective regulars of a big place where lawlessness is the law. Lonely, vengeance-seeking, willing to their own justice, tired and wild men using weapons well. But he never interpreted that American Dream, which will turn into a nightmare years later. With his words, "No one monopolizes Western films. Because the history of the North American continent is an ocean much larger than what American filmmakers could have discovered alone," he dived deep into and took the most spectacular, rarest pieces.

6

Uçsuz bucaksız çöllerdeki kanunsuz kasabaların, çorak vadilerin, görkemli dağların, Meksika açmazları, kanlı düellolar ve adil hesaplaşmalarla taçlanan büyüleyici sinematografisi. Burası önemli, çünkü Leone filmleri, az diyalog içeren uzun bakışmalarla örülmüş karizmatik sahneleriyle meşhurdur. Bu durgun ama "hareketli" sahneleri büyülenmiş gibi izleten şey, Leone'nin kamera açılarıyla yarattığı gerçekçi atmosferin gücüyle ilgiliydi öncelikle. Müzikle uyumlu; yakın plan ve geniş açılarla, güneş yanığı teni ve kirli sakalıyla "parlayan" kahramanı kuşatarak, anlamlı ve katmanlı bir gerilimin içine davet ediyordu seyircisini Leone. Sessizlik, çok gürültülü psikolojik bir gerilimin şifresiydi sanki.

Fascinating cinematography of lawless towns, barren valleys, majestic mountains, Mexican predicaments in vast deserts with bloody duels, and fair showdowns. This is important because Leone movies are famous for their charismatic scenes woven with long glances with little dialogue. What made these still but "moving" scenes fascinated was primarily about the power of the realistic atmosphere Leone created with the camera angles. Leone was inviting his audience into a meaningful and layered tension, surrounded by the protagonist "glowing" with his sunburned skin and stubble, in harmony with the music, close-up and wide angles. Silence seemed to be the code of a very loud psychological thriller.

7

Bütün filmlerinde o'nu göstermek istiyordu. Bir asi, bir haydut, bir suçlu olan yani boyun eğmek istemediği için bizzat boyun eğdirici olup çıkan o insanı. Bunu başardı. En estetik ve en çarpıcı şekilde izledik boyun eğdiricilerin hikâyelerini. *Godfather* filminin yönetmenliği için gelen teklifi kabul etmedi, Stalingrad Kuşatması'nı konu alan savaş filmini çekmeye de ömrü vefa etmedi. Şöyle diyordu: "Western ölmemiştir. Ne dün, ne de bugün. Gerçekten ölen sinemanın kendisidir. Belki de gangster filmleri, Western'in karşıtı olarak, sosyolojik gerçeğin profesörleri tarafından iliklerine kadar tüketilmemiş olmasının ayrıcalığının tadını çıkarıyorlar. İyi film çok zaman ve para gerektirir. Oysa altın damarı kurudu artık California'da. Birkaç yürekli kişi kadere, TV'ye küfrederek de olsa, ürperti içinde ve inatla bir arayışı sürdürüyorlar. Yok olmaya mahkûm birer dinozor gibi..."

He wanted to show him in all his films. A rebel, a thug, a criminal, that person who makes others submit because he doesn't want to submit. He managed that. We watched their stories in the most aesthetic and striking way. He didn't accept the proposal to direct the film *Godfather* and didn't live long enough to shoot the film about the Battle of Stalingrad. He said, "The Western isn't dead, either yesterday or now. It's the cinema that's dying. Maybe the gangster movie, in contrast to the Western, enjoys the precarious privilege of not having been consumed to the bones by the professors of sociological truth. To make good movies, you need a lot of time and money, And the old golden vein, in California's movieland seems almost dried up. A few courageous miners insist on digging still, whimpering and cursing television, fate, and the era of the spectaculars. But they are dinosaurs, delivered to extinction."

8

Bisiklet Hırsızları filminde De Sica'nın asistanıydı. Antonio ile Bruno'nun yağmurdan kaçarken duvar dibinde bekledikleri sahnede yanlarına gelen o genç rahiplerden biri Sergio Leone'dir ve Bruno'nun başını okşar.

He was De Sica's assistant in the film *Bicycle Thieves*. In the scene where Antonio and Bruno wait by the wall while escaping from the rain, one of those young priests is Sergio Leone and caresses Bruno's head.

BİR ADA NEDEN TERK EDİLİR Kİ...

WHY WOULD AN ISLAND IS ABANDONED...

ÇİĞDEM TURA

Hashima Adası – Japonya

Bir zamanlar 5000 kişinin yaşadığı Japonya'daki Hashima Adası, Gunkanjima veya Savaş Gemisi Adası olarak da biliniyor. 1887 yılında denizaltı kömür madeninin kurulmasıyla birden popülerlik kazanan ada, 1974'te rezervlerin tükenip madenin kapatılmasıyla birlikte terk edilmiştir.

Adanın yıldızının birden parlayıp sonrasında terk edilmesinin ardındaki neden; kömür zenginliğini keşfeden Mitsubishi Corporation'dır. Şirket, madencilik uğruna gelen kişilere yönelik apartmanlar, restoranlar ve okullar inşa edip Hashima Adası'nı kalabalık bir adaya dönüştürmüştür.

Şimdilerde ise ada, 40 yıldan fazla süredir ıssız durumda. 2012'de James Bond filmi Skyfall'un çekimlerinin yapılmasıyla gündeme gelen ada, harabeleri keşfetmeyi seven turistlere yakın zamanda yeniden açıldı.

Hashima Island – Japan

Hashima Island in Japan, where 5000 people once lived, is also known as Gunkanjima or Battleship Island. The island, which gained popularity suddenly with the establishment of the submarine coal mine in 1887, was abandoned in 1974 when the reserves were exhausted and the mine was closed.

The reason behind the island's star suddenly flashing and then abandoned was Mitsubishi Corporation, which discovered the coal wealth. The company had turned Hashima Island into a crowded island by building apartments, restaurants, and schools for those who went there for the sake of mining.

Nowadays, the island has been uninhabited for more than 40 years. The island, which came to the fore with the shooting of the James Bond film Skyfall in 2012, has recently been reopened for tourists who love to explore the ruins.

Sevakin Adası – Sudan

Sudan'ın doğusunda, Kızıldeniz'in batı kıyılarında yer alan Sevakin Adası bir zamanlar Sudan'a zenginlik ve refah getirmiştir.

Sevakin Limanı ilk olarak MÖ 10. yüzyılda III. Ramses tarafından kurulmuş ve sonraki 3000 yıl boyunca büyük imparatorluklar için çok önemli bir ticaret limanı olmuştur. Bir zamanlar lüks bir ada limanı olan Sevakin, günümüzde zamanın donduğu, terk edilmiş bir ada hâline gelmiştir.

19. yüzyılda Doğu Afrika köle ticaretinin merkezi hâline gelen ada, ticaret azalınca önemini yitirmeye başlamıştır. Günümüzde gelişen medeniyetten geriye kalan tek anı, bir zamanlar adada duran binaların kalıntılarıdır.

Suakin Island – Sudan

Located in the east of Sudan, on the western shores of the Red Sea, Suakin Island once brought wealth and prosperity to Sudan.

Suakin Port was first established by Ramses III in the 10th century BC and was a very important trading port for the great empires for the next 3000 years. Once a luxurious island harbour, Suakin has now become an abandoned island where time is frozen.

The island, which became the centre of the East African slave trade in the 19th century, began to lose its importance when trade decreased. Today, the only memories left from the flourishing civilisation are the remains of the buildings that once stood on the island.

Ōkunoshima Adası – Japonya

Terk edilmiş Ōkunoshima Adası, günümüzde "Tavşan Adası" olarak biliniyor ve sevimli bir imaja sahip. Ancak geçmişte, Japon İmparatorluk Ordusu'nun 2. Dünya Savaşı sırasında Çin'de yaklaşık 80.000 bin asker ve sivili öldürmek için kullanılan zehirli gazı ürettiği ada idi.

Tavşanların, zehirli gazı üzerlerinde test etmek için adaya getirildiğine inanılıyor. Ancak Müttefik Kuvvetler tesisi işlevsiz duruma getirdiğinde denek tavşanlar da adayla birlikte terk edilmiştir.

Günümüzde yerleşimin olmadığı ada, tavşanları sevenlerin ve adanın geçirdiği değişime dair bilgi edinmek isteyenlerin ziyaret edebileceği bir yere dönüşmüştür. İnsanların terk ettiği adanın şimdilik sahipleri 300'den fazla yabani tavşandır.

Ōkunoshima Island – Japan

The abandoned Ōkunoshima Island is known today as “Rabbit Island” and has a lovely image. But in the past, it was the island where the Imperial Japanese Army produced poisonous gas that was used to kill about 80,000 soldiers and civilians in China during World War II.

It is believed that the rabbits were brought to the island to test the poisonous gas on them. However, when the Allied powers rendered the facility dysfunctional, the subject rabbits were abandoned along with the island.

The island, where there is no settlement today, has turned into a place that can be visited by those who love rabbits and those who want to learn about the changes the island has undergone. The island, abandoned by humans, is currently owned by more than 300 wild rabbits.

Bikini Atolü, Marshall Adaları

Bikini Atolü, bembeyaz kumları ve göz alıcı renkte turkuazıyla tatil cenneti izlenimi verse de tarihindeki olaylar nedeniyle ıssız bir adaya dönüşmek durumunda kalmıştır. Marshall Adaları kapsamında; Kuzey Pasifik Okyanusu'nda Hawaii ve Papua Yeni Gine arasında bulunan Bikini Atolü'nde, 1946 ve 1958 yılları arasında ABD tarafından adalar civarında tam 67 kez nükleer bomba denemeleri yapılmıştır. Sayısı 100'den fazla olan ada sakini, yakında eve dönebilecekleri sözüyle başka bir adaya taşınmaya ikna edilmiş ancak kendilerine verilen söz, yapılan testler sonrasında güvenli olmayışı nedeniyle tutulamamıştır.

Bikini Atoll, Marshall Islands

Although the Bikini Atoll gives the impression of a holiday paradise with its white sands and eye-catching turquoise colour, it has had to turn into a deserted island due to the events in its history. Within the Marshall Islands, in the Bikini Atoll between Hawaii and Papua New Guinea in the North Pacific Ocean, between 1946 and 1958, nuclear bomb tests were conducted 67 times around the islands by the USA. More than 100 residents were persuaded to move to another island with the promise that they could return home soon, but their promise could not be kept due to the lack of safety after the tests.

KÜLLER VE KEMİKLER

BONES AND ASHES

AHMET ULUÇAY

1

Demek yaptığım dünyalar güzeli resimler, bayramlarda elimi kolumu sallaya sallaya, bas bas bağırarak okuduğum şiirler beş para etmiyordu. Babamın deyişiyle "asri dünyada" yerim yoktu benim.

That is to say, the beautiful pictures I made, the poems I read by waving my arms and shouting during the holidays were not worth a penny. I had no place in the "modern world" in the words of my father.

2

Köyümde herkes gibi bir iş tutup evimin nafakasını kazanmak, kısa yoldan küçük de olsa bir köşeyi dönmenin yolunu aramak varken ben, Beyoğlu'nun arka sokaklarında yapımcı peşinde koşuyorum. Taksim'de, tramvay durağında, bir gece yarısı cebimdeki kurumuş bir simit parçasını dişlerken, koltuğumun altındaki senin öyküne yaslanıp ısınmaya çalışıyorum. Kimler soktu benim aklıma şu sinemayı?

While I can do a job like everyone else in my village and earn my family's daily bread, look for a way to make a quick killing, I run after producers in the back streets of Beyoğlu. In Taksim, at the tram stop, one night I eat a dried bagel in my pocket, leaning on your story under my arm and trying to warm up. Who implanted the cinema in my mind?

3

Elimden gelse filmin müziğini de besteleyeceğim, bir de orkestra kiralayacağım. Senaryoyu orkestra çalarken okumasını isteyeceğim yapımcı beyimizden. Şimdi anladın mı? Aslında bakılırsa yönetmen senaryo yazmaz. Filmi için notlar alır, o kadar... Bizim senaryo dediğimiz şey yapımcı tavlamak için yazılan sinema dışı bir şeydir...

If I can, I will compose the soundtrack for the film and also hire an orchestra. I will ask Mr. Producer to read the script while the orchestra plays. Now, you get it? Actually, the director doesn't write a script. They take notes for their films, that's all... What we call a script is a non-cinema thing written to attract producers...

4

Adını hatırlamıyorum, "Gölge varlığın süsüdür" demiş bir ressam. Gölgenin kendisinin bir varlık olduğunu düşünmeden.

I don't remember his name, a painter said, "Shadow is an ornament of being." Without thinking that the shadow itself is a being.

5

"Eflatun'un mağarası"ndaki köleler gibiyiz. Hiç kimse objelerin gölgelerinden daha gerçek olduğuna inandıramaz bizi. Mutsuzluğumuz bu yüzden. Bu yüzden gerçeğe ters düşünüyoruz. Yaşamla sürtüşmemiz bu yüzden...

We are like slaves in "Plato's Cave." No one can make us believe that objects are more real than their shadows. That's why we are unhappy. That's why we think against the truth. This is why we have friction with life...

6

Erken ölüm öykülerimizi öksüz bırakmayalım. Yapacak çok işimiz var daha.

Let's not leave our early death stories orphans. We have a lot to do.

BİR ESKİ ÇAĞ MODASI: ÇAY

Z. HİLAL KARATAŞ

AN ANCIENT TIME FASHION: TEA

Yazılı Kaynaklarda Çay

Çay, verdiği lezzet ve şifadan ziyade kendisine addedilen kültürel, toplumsal ve dinî rollerle dikkatleri üzerine çekmektedir.

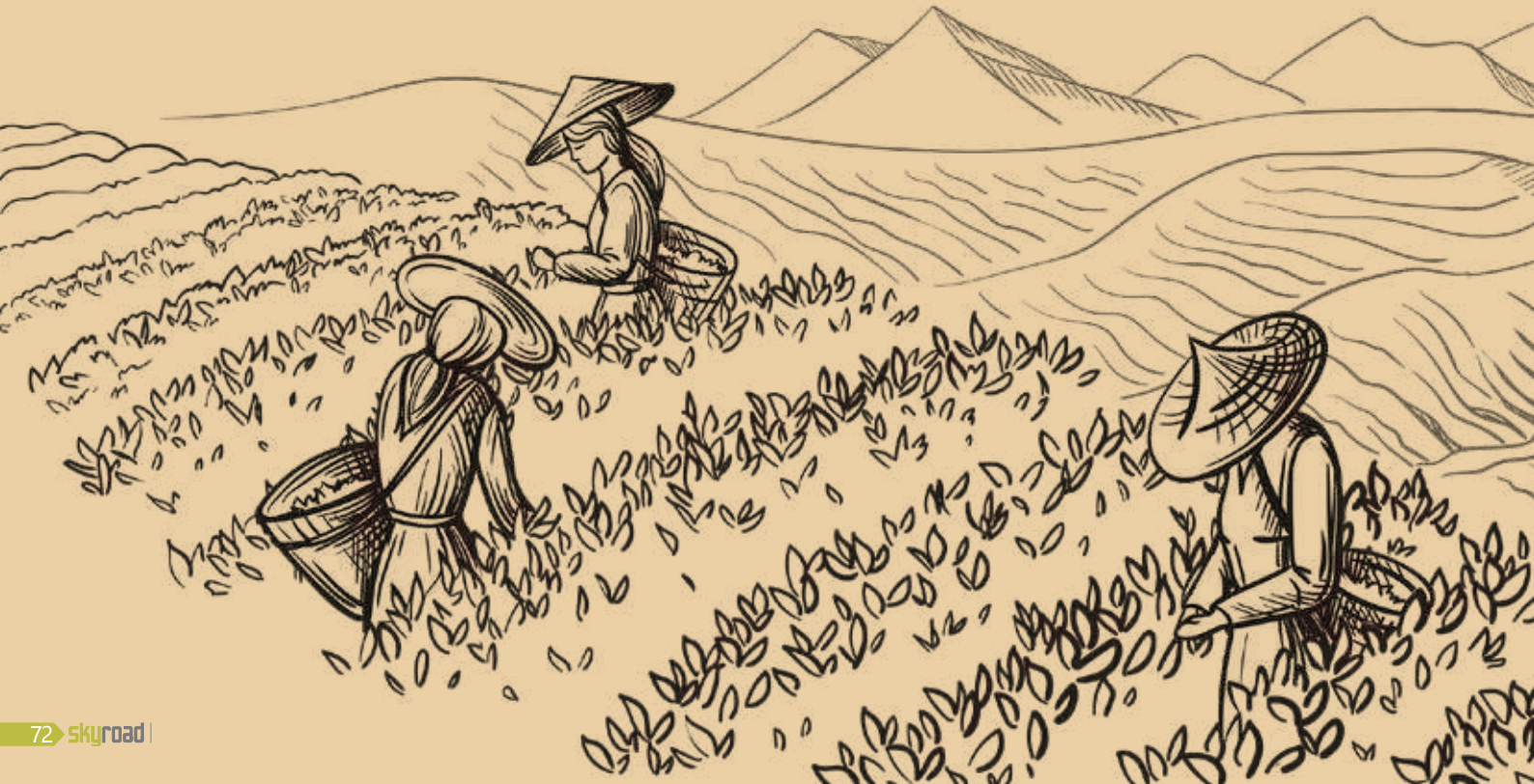
Çaya, yazılı kaynaklarda ilk defa 1.yüzyılda Güney Çin'de rastlıyoruz. Çay, başlangıçta ilaç yapımında ve botanikte kullanılırken sonrasında ruhu dinlendirmesi, iradeyi ve görme duyusunu güçlendirmesi gibi sebeplerle verilen değer artar. Ama en çok da Asya'nın en etkili inanç sistemlerinden olan Budizm ve Taoizm'de çaya verilen önemin yansımasını görmek oldukça ilginç ve şaşırtıcı... Çay, Budist halklar arasında dini ritüellerin vazgeçilmez bir örneğidir. Budistler, çoğunlukla uzun saatler süren meditasyondan kaynaklanan olumsuzlukları önlemek için çaya başvurmuşlardır. Taoistler ise çayın ölümsüzlük iksirinin önemli bir parçası olduğunu iddia etmişlerdir.

Tea in Written Sources

Tea attracts attention with its cultural, social, and religious roles rather than its flavour and healing.

We see tea for the first time in written sources in Southern China in the 1st century. While tea is initially used in medicine and botany, the value given increases for reasons such as resting the soul, strengthening the will, and the sense of vision. However, it is very interesting to see the reflection of the importance given to tea in Buddhism and Taoism, which are among the most influential belief systems of Asia.

Tea is an indispensable example of religious rituals among Buddhist peoples. Buddhists resorted to tea to prevent the negativity which is caused by long hours of meditation. Taoists claimed that tea was an important part of the immortality potion.

Çayın Kutsal Kitabı

Taoizm, Budizm ve Konfüçyüsçülük'ün birbiriyle etkileşiminin yoğun olduğu bir dönemde 8. yüzyılın ortalarında yaşayan Tang Hanedanı şairi Luwuh, çay hareketinin ilk önderi olur. Döneme hâkim olan Panteizm görüşünden hareketle çay servisinde de o uyumu ve düzeni görür. Luwuh, ünlü eseri *Çayın Kutsal Kitabı*'nda, Çay Kanunları'nı yazar. Üç cilt, on bölümden oluşan eserin bu denli teferruatlı oluşu zannediyorum ki çaya verilen önemi net bir şekilde yansıtmaktadır. Bu kültüre Japonlar, çay ekolleri, basitliği ve sadeliğiyle Zen manastırına benzeyen çay odaları ve yine hepsi Zen öğrencisi olan büyük çay ustalarıyla önemli katkılarda bulunmuştur.

Çayın Avrupa'ya Gelişi...

Avrupa'ya geldiğimizdeyse yazılı kaynaklarda çay adına ilk defa 879 yılından sonra gelir kaynakları incelenirken rastlanır. 1285 yılında ise ünlü seyyah Marco Polo, *Seyahatname*'sinde, Çinli maliye bakanının çay vergilerini yükselttiğini yazar. Avrupa'ya çayın getirilmesine vesile olan ise Hollandalı gezginlerin çaydan bahsetmesidir.

> ***Çaya, yazılı kaynaklarda ilk defa 1. yüzyılda Güney Çin'de rastlıyoruz.***
>
> ***We see tea for the first time in written sources in Southern China in the 1st century.***

Holy Scripture of Tea

The Tang Dynasty poet Luwuh, who lived in the middle of the 8th century at a time when Taoism, Buddhism, and Confucianism were intense, became the first leader of the tea movement. He saw that harmony and order in tea service were based on the Pantheism view that dominated the period. Luwuh wrote the Laws of Tea in his famous work the Holy Scripture of Tea. I think that the work, which consists of three volumes and ten chapters, is so detailed that it clearly reflects the importance given to tea. The Japanese made significant contributions to this culture with their tea Ecoles, tea rooms resembling a Zen monastery in its simplicity, and great tea masters, all of whom were also Zen students.

The Arrival of Tea in Europe...

When we come to Europe, the name of the tea is first encountered in written sources after 879 when the sources of income are examined. In 1285, the famous traveller Marco Polo wrote in his Travels that the Chinese finance minister increased tea taxes. Dutch travellers who lead bringing tea to Europe mentioned tea.

Avrupa'da çayın ilk kullanımına 1517 yılında Portekiz soylularında rastlanır. Çay, 1636'da Fransa'ya, 1638'de Rusya'ya, 1650'de ise İngiltere'ye ulaşır. Başlarda pahalı olması sebebiyle sadece asillerin kullanımında olsa da zamanla yaygınlaşır. Londra'da o kadar çok taraftar bulur ki 18. yüzyılın ilk yarısında kahveciler çay evlerine dönüştürülür. İngilizler 19. yüzyılda, Çin'e soktukları ziraat casusları sayesinde çayın nasıl yetiştirildiğini öğrenir ve yine İngilizliklerini yaparak sömürgesi olan ülkelerde çay üretimine başlayarak çay ticaretinin hâkimi olurlar.

Çayı Ahmet Yesevi mi Yaygınlaştırdı?

Kültürümüzde çayın yayılması Ahmet Yesevi'nin bir efsanesine dayandırılır. Abdü'l Kayyum Nasır'ın *Fevakihü'l- Cülesa* eserinde yer alan anlatıya göre Yesevi, gittiği bir evde rica üzerine çiftçinin hasta olan karısına dua yazar. Karısının iyileşmesi üzerine çok sevinen çiftçi çay kaynatıp getirir. Yorgun olan Yesevi, çayı sıcak sıcak içince terler ve yorgunluğu gider. Bunun üzerine, "Bu şifalı bir şey imiş, hastalarınıza bundan içirin ki şifa bulsunlar. Allah kıyamete kadar buna revaç versin." diye dua eder. Bu anlatıdan hareketle, Ahmet Yesevi'nin çaya nazar kıldığı ve dua ettiği düşünülür. Sonraki safhalarda Nakşibendî ve Bektaşiye tarikatları da çaya değer vermiştir. Çayın demlendiği semaver bir şifahaneye, manevî bir çeşmeye benzetilir, çay ise sohbetlerde "küçük derviş" diye adlandırılırdı.

Avrupa toplumlarının ve benzerlerinin çay karşısındaki ticarî tutumunu bir kenara bırakırsak çayın sahip olduğu saygınlığın ve karşıladığı sembollerin genellikle dini değerlerle ilişkili olduğunu görüyoruz. Ve kültürün, özümsemenin, düşünmenin, hissetmenin önemini bir kez daha idrak ediyoruz.

1285 yılında ise ünlü seyyah Marco Polo, Seyahatname'sinde, Çinli maliye bakanının çay vergilerini yükselttiğini yazar.

In 1285, the famous traveller Marco Polo wrote in his Travels that the Chinese finance minister increased tea taxes.

It is found that the first use of tea in Europe was realised by the Portuguese nobility in 1517. Tea reached France in 1636, Russia in 1638, and England in 1650. Although it was only used by the nobility because it was expensive at first, it became widespread over time. It was so popular in London that in the first half of the 18th century, coffee shops turned into tea houses. In the 19th century, the British learned how tea is grown thanks to the agricultural spies they brought into China, and again, by doing their Englishness, they started to produce tea in the colonized countries and became the dominant of the tea trade.

Did Ahmad Yasawi Spread Tea?

The spread of tea in our culture is based on the legend of Ahmad Yasawi. According to the narrative in Abdul Qayum Nasıyri's book *Fevakihü'l-Cülesa,* Yasawi wrote a prayer to the farmer's sick wife upon request in a house he went to. The farmer, who was very happy with his wife's recovery, boiled tea and brought it to him. Yasawi, who was tired, sweated when he drank the hot tea his tiredness disappeared. Thereupon, "This is a healing thing, make your patients drink it so that they can heal. May Allah keep this until the doomsday," he prayed. Based on this narrative, it is thought that Ahmad Yasawi saw tea differently and prayed for it. Later the Naqshbandi and Bektashi sects also valued tea. The samovar in which tea was brewed was compared to a hospital, a spiritual fountain, and tea was called "little dervish" in conversations.

Leaving aside the commercial attitude of European societies towards tea and the likes of it, we see that the dignity of tea and the symbols it meets are generally associated with religious values. And once again we realise the importance of culture, internalising, thinking, and feeling.

BİR ŞEHRİ TANIMAYA NEREDEN BAŞLANIR?

WHERE SHALL WE START TO KNOW A CITY?

Dicle'nin Kenarında Üç Gün

HANDAN ACAR YILDIZ

Bir şehri merkezinden dolaşmaya başlayıp civarına doğru açılırız. Bu nedenle hiç kimse yaşadığı şehrin dışında bir yere gidemez. Başka bir şehrin ortasına düşer. Etraftaki halkalar da merkezin dışında ulaşabildiğimiz alandır. Büyük bir şehrin varoşlarını gezmeden o şehri gezmiş sayılmazsınız aslında. Bunun gibi, küçük şehirlerin ilçelerini ve köylerini gezmeden o şehri tam anlamıyla gezmiş olmayız.

Psikolojide "kaybolma sendromu" var mıdır? Şöyle izah edeyim; bahsettiğim hâlin bilimsel bir karşılığı var mıdır bilemiyorum ancak bilimsel olmayan yanıyla tam bir "kaybolma sendromu"na sahibim. Mesela rüyalarımda çok kaybolurum. Gerçek hayatta ise yön algım olmadığı için doğduğumdan beri yaşadığım İstanbul'un Aksaray'ında tersimin döndüğü ne taraf Fındıkzade ne taraf Fatih'ti diye birkaç saniye düşündüğüm zamanlar olmuştur. Avrupa yakasını bildiğim hâlde Asya yakasında Üsküdar ve Kadıköy dışında semt bilmem. Bir adresi bir kere karıştırdım mı akıllanıp tekrar aynı hatayı yapmamak yerine her seferinde ısrarlı ve istikrarlı şekilde şaşırırım. Yurt dışı turlarında gruptan bir ya da birkaç kişinin peşinden ayrılmamak için bir sokak dilencisinden beter duruma düşebilirim.

Bir keresinde Mescidi Nebevi ziyareti sırasında, o hengâmede arkadaşlarımı kaybetmiştim. Kapıda bizim gruptan başka birilerine rastlamıştım. Ayakkabılarım arkadaşlarımdaydı onları bekleyip diğer grubu kaybetmeyi göze alamadığım için otele kadar yalınayak yürümüştüm. Bunca hikâyeyi elbette başınızı şişirmek için anlatmadım. İşte ben de bu korkuyu bir hazza dönüştürmek, korkuda zirve yapmanın mutluluğunu yaşamak için, biraz da cep telefonlarımızdaki navigasyona güvenerek çoğu şehre tek başına ve günübirlik gittim. Daha yola çıktığım andan itibaren küçük siyah bir nokta, bir mürekkep damlası içime damlar. Yol boyunca büyür büyür. Bu nokta kaybolma sendromudur. Vardığım şehirde artık kocaman olmuştur ve beni tamamen içine almıştır. Bu noktanın en büyük ve derinine Adana'da, Seyhan'a çok yakın olan tren istasyonunda gece yarısı inip uzun süre ters yöne

Three Days Near The Tigris

We start wandering around a city centre and go to its surroundings. Therefore, nobody can go anywhere other than the city where they live. They fall in the middle of another city. The surrounding rings are also the area we can reach outside of the centre. If you haven't been to the suburbs of a big city, you actually haven't visited it. Likewise, we haven't visited small cities fully without visiting their towns and villages.

Is there a "disappearance syndrome" in psychology? Let me explain it this way; I do not know if there is a scientific equivalent to the state I am talking about, but I have a complete "disappearance syndrome" as it is not scientific. For example, I get lost in my dreams very often. In real life, because I don't have a sense of direction, there were times when I thought for a few seconds what side Fındıkzade is and what side Fatih is in Aksaray, İstanbul, where I have lived since I was born. Although I know the European side, I don't know any district other than Üsküdar and Kadıköy on the Asian side. Once I have confused an address, I am constantly and steadily surprised each time instead of getting smarter and not making the same mistake again. I can be worse than a beggar in order not to leave one or a few people in the group on overseas tours.

Once, while visiting the Prophet's Mosque, I lost my friends in that turmoil. I met other people from our group at the door. My friends had my shoes and I walked barefoot to the hotel because I couldn't afford to wait for them and lose the other group. Of course, I didn't tell all these stories just to give you a headache. So, I went to most cities alone daily, relying a little on the navigation on our mobile phones, to turn this fear into pleasure, to experience the happiness of peaking in fear. As soon as I set out, a small black dot, a drop of ink drips into me. It grows bigger and bigger along the way. This point is the disappearance syndrome. The city I arrived in has now become huge and has completely absorbed me. The biggest and deepest part of this point was when I got off at the train station in Adana, which is very close

> ***Büyük bir şehrin varoşlarını gezmeden o şehri gezmiş sayılmazsınız aslında.***
>
> ***If you haven't been to the suburbs of a big city, you actually haven't visited it.***

yürüyüp yanlış yerde olduğumu sezgisel olarak fark edip otele telefon açmak zorunda kaldığımda düşmüştüm. Neyse ki vicdanlı bir görevli vardı resepsiyonda ve beni alması için araç göndermişti. Konumuz Adana değil. Kaybolmak ve kaybolma riskine rağmen gezmekten vazgeçememek deyince bu anıyı anlatmadan edemedim. Aslında size Batman'ı anlatmak istiyorum. Çok denemişimdir, bir şehre iki kez gittiysem üçüncü ve dördüncü kez gitmek de nasip olur. Batman'a ilk kez pandemi öncesi tren seferiyle ve içimdeki o siyah mürekkeple gitmiş, Hasankeyf'in eski hâlinin son günlerine yetişmiş ama Midyat'a kadar uzanmaya cesaret edememiştim. Bu sefer yani dördüncü gidişimde o siyah mürekkep ve kaybolma korkusu yoktu.

Çünkü oranın köylerinde görev yapan birkaç öğretmen arkadaşın başarılı faaliyetlerine sosyal medyada rastlamış, köyleri ve ilçeleri gezerken mihmandarlık sözü almıştım. Bunun hikâyesini de anlatmam gerekiyor. Bir öykücü gezi yazısı yazmaya kalkınca hikâyelerin içinden çıkamıyor olsa gerek. Sosyal medya uzak şehirlerde olan

to Seyhan, at midnight, walked in the opposite direction for a long time and intuitively realised that I was in the wrong place and I had to call the hotel. Fortunately, there was a conscientious officer at the reception and sent a vehicle to pick me up. Our subject isn't Adana. I couldn't help telling this memory when I said not to stop travelling despite the risk of getting lost. I want to tell you about Batman. I have tried it a lot, if I have been to a city twice, I go there for the third and fourth time. I went to Batman for the first time before the pandemic by train and with that black ink inside me. I had reached the last days of Hasankeyf's old state, but I couldn't dare to reach up to Midyat. This time, on my fourth visit, there was no black ink and no fear of getting lost.

Because I came across the successful activities of a few teachers working in the villages of the area on social media, and they promised me hospitality while I was visiting the villages and districts. I also have to tell this story. When a storyteller tries to write a travel article,

güzel olaylardan haberdar etmesi açısından büyük bir iletişim imkânı. Batman'a beni dördüncü kez götüren ise bir çiçek baskısıydı. Ama bu çiçek baskısı kız çocuklarıyla yapılıyordu. Akışta bir video görmüştüm: Sıcak Havalarda Çiçek Baskısı. Kız çocukları yere uzanıyordu, sonra üzerlerine su sıkılıyordu, ayağa kalktıkları zaman çıkan iz çiçek baskısıydı. Bir bahçe hortumuyla bu kadar eğlence yaratabilen insan evladını merak etmiştim. Sonra bu neşeli kız çocuklarının Batman'ın Beşiri ilçesinin Değirmenüstü köyünün ilkokulunda okuduklarını öğrendim. Uçurtmaya kamerası açık cep telefonu sabitleyerek drone görüntüsü çektikleri videodan sonra bu öğrencilere çok çok küçük birer hediye göndermek geldi içimden. Recep Öğretmen ve öğrencileriyle bu vesileyle tanışmış olduk. Özgür, Oktay, Nurullah ve Gamze öğretmenleri ise Recep Öğretmen vesilesiyle tanımış oldum. Kendileri Batman'a ne zaman yolum düşerse ellerinden gelen bir şey olursa yardımcı olabileceklerini söyleme nezaketini gösterdiler, sağ olsunlar. Bu böyle kaldı. Hesapta olmayan başka bir durum ortaya çıktı. En son üzerinde çalıştığım kurmaca gelip Dicle ve Fırat'a dayandı. Pandemi bunaltısından kurtulmak ve günün farklı saatlerinde Dicle'nin büründüğü renkleri görmek için plan yapıyordum. Bu arada Değirmenüstü İlkokulunun "çılgın" faaliyetlerini de Twitter'dan takip ediyordum. Malabadi'yi iki kez turla acel tecel gezdiğimden köprünün yanındaki çay ocağında oturarak Dicle'yi seyretme hevesim de kursağımda duruyordu. Benim Dicle'yi görme arzum ile okulun "Altın Buluşmalar" projesi böylece buluşmuş oldu. Değirmenüstü İlkokulunun minikleri

they mustn't be able to get out of the stories. Social media is a great communication opportunity in terms of informing about good events in distant cities. It was a flower print that brought me to Batman for the fourth time. But this floral print was done with girls. I saw a video on the feeds: Floral Print in Hot Weather. The girls laid on the ground, then water was sprayed on them, and when they got up, their mark was a floral print. I wondered about the human being who could create so much fun with a garden hose. Then I learned that these cheerful girls were studying in the primary school of Değirmenüstü village in the Beşiri district of Batman. I felt like sending a very, very small gift to these students after the video they took a drone image by fixing the camera on a kite. On this occasion, we met Teacher Recep and his students. I got to know the teachers; Özgür, Oktay, Nurullah, and Gamze on the occasion of Teacher Recep. They were kind enough to say that they could help me whenever I went to Batman if anything they could do. This remained like this. Something else came up. The last fiction I was working on eventually got based on the Tigris and Euphrates. I was planning to get rid of the pandemic anxiety and to see the colours of the Tigris at different times of the day. By the way, I was following the "crazy" activities of Değirmenüstü Primary School on Twitter. Since I had rushed through Malabadi twice on a tour, I couldn't sit at the teahouse next to the bridge and watch the Tigris and I still wanted to do it. Thus, my desire to see the Tigris and the school's "Golden Encounters" project came together. I set out to meet the students of Değirmenüstü Primary School and parents of Ayrancı

ve Ayrancı İlkokulunun velileriyle buluşmak, civar köyleri, özellikle de tadilattaki Mor Kiryakus manastırını gezmek üzere yola çıktım.

Uçağa bindiğimde içimdeki o küçük kara mürekkep lekesi yoktu. Kaybolma sendromu dediğim bu leke yol boyunca büyüyüp beni içine almadı. Çünkü gittiğim şehirde beni karşılayacak insanlar vardı. İçimdeki aydınlığın dışıma yansıdığı bir gündü. Bu kadar bulutsuz ve berrak bir havada daha önce hiç yolculuk yapmamıştım. Uçak havalandığı andan itibaren pencerenin dışındaki manzara hiç kaybolmadı. Pandemi nedeniyle uzun süredir şehir dışına çıkmamıştım. Yeşilin ve kahverenginin tonları pencereden göründükçe şimdiden rahatladığımı hissediyordum. Yaklaşık iki saate yakın uçuş süresinse dışarısı pırıl pırıl göründü. Mereto Dağı'nın tam üzerinden geçerken iniş anonsu yapıldı.

Batman'a iniş 14.30 civarındaydı. Malabadi Köprüsü'ne ilk gidişimde suyun yeşiline hayran olmuş ve gözlerim aynı rengi görmeyi özlemişti. Bu gidişimde o aklımda kalan rengi göremedim ama oturduğum çay ocağından Dicle'nin farklı bir yönü dikkatimi çekti. Suyun akışının deseni. Kayaların olduğu bölgelerde su titreşimli akıyordu. Suyun deseni olduğu kadar dili de vardı. Dicle galiba bir türkü gibi akıyordu. Bazı yerlerden geçerken nakaratı görüyordunuz. Daha önce Mardin'e gitmiş olanlar Artuklu Beyliği döneminde, Timurtaş Bin-i İlgazi tarafından 1147 yılında yapılan köprünün renginden Artuklular'a ait olduğunu tahmin edebilir. Doğa onu dinleyenin karşısında dile gelirken, taş onu

Primary School, and to visit the surrounding villages, especially the Mor Kiryakus Monastery, which is under renovation.

When I got on the plane, I didn't have that little black ink stain inside me. This stain, which I call the disappearance syndrome, did not grow and absorb me along the way. Because there were people who would meet me in the city I went to. It was a day when the light inside me reflected out of me. I had never travelled before in such clear weather. The view outside the window never disappeared from the moment the plane took off. I hadn't been out of town for a long time because of the pandemic. I was already feeling relieved as the shades of green and brown appeared through the window. The outside looked brilliantly after about two hours of flight time. The landing announcement was made while passing directly over Mount Mereto.

Landing in Batman was around 14.30. When I first went to Malabadi Bridge, I was amazed by the green of the water and my eyes had missed that colour. I couldn't see the colour that was in my mind this time, but a different aspect of the Tigris caught my attention from the teahouse where I was sitting. The pattern of the flow of water. Water flowed pulsating in areas with rocks. The water had a language as well as a pattern. I think the Tigris was flowing like a folk song. You were seeing the chorus as you passed some places. Those who have been to Mardin before can guess that from the colour of the bridge built by Ilghazi in 1147 during the Artuqids period belonged to the Artuqids. Nature speaks in front of the listener and the stone speaks in the hands of the person cabbing it. The stone has a heart.

> ***Yeri gelmişken aklımdaki bir soruyu da paylaşayım: İnsan doğup büyümediği bu toprakları neden bu kadar sever?***
>
> ***By the way, let me share a question in my mind: Why does a person love these lands where they weren't born and raised?***

işleyenin elinde dile geliyor. Taşın kalbi vardır. Maharetli bir elin dokunuşuyla atan kalptir o. Malabadi'nin kaderi ne zaman kim tarafından yazılmıştır bilinmez ama Dicle'nin üzerine çadır gibi kurulmuştur. Çayımı yudumlarken suyla taş arasında mekik dokudu gözlerim. Dedim ki şu taş erimez mi suya baka baka. Bir gün olsun canı çekmez mi ben de akıp gitsem diye. Taşı akıp giden (su) eritir, insanı akıp gitmeyip içine oturan. Taş asırlardır erimeden ayakta kalmış suyun yanında. Ne güçlü taşmışsın sen. Taş kadar güçlü olmak istedim. Orada öyle birden taşa dönüşmek istedim. İyice acıktığımı fark ettim sonra. Bir taş acıkmaz. Taşa dönüşmekten çok uzak olduğumu anlayınca karnımı doyurmanın formülünü buldum. Size bir sır vereyim: Batman'da hayatımın en lezzetli böbreğini yedim. Laf aramızda sakatatçıyımdır. Yoktur böyle bir lezzet. Yanında çeşitli mezelerle. Aslında güneşi Malabadi'de batırmayı çok isterdim ama açlığım ve migrenim buna müsaade etmedi. Migren bütün yolculuklarda ilk iki gün istisnasız yol arkadaşımdır. O bile beni gezmekten alıkoyamaz. Farklı şehirler gezip farklı insanları izlediğimde ben de kendimi şu akıp giden Dicle gibi hissederim.

It is the heart beating with the touch of a skilled hand. It is not known by whom and when the fate of Malabadi was written, but it was built like a tent over the Tigris. While sipping my tea, my eyes intertwined between the water and the stone. I thought if that stone would melt looking at the water. If it would like to flow away someday. Flowing water melts the stone but what doesn't flow away inside the man melts him. The stone that has survived without melting for centuries is beside the water. You are such a strong stone. I wanted to be as strong as the stone. I wanted to turn into the stone suddenly. A stone wouldn't get hungry. When I realised that I was far away from turning back to a stone, I found a way to eat my fill. Let me give you a secret: I have eaten the most delicious pie in Batman. I am a fan of giblets. So delicious. With many side dishes. I wanted to see the sunset on Malabadi but I was hungry and had a headache. Migraine is my travel companion for the first two days of my journeys, without exception. Even that can't stop me from traveling. When I travel to different cities and watch different people, I feel like this flowing Tigris. My sorrow

İçimdeki dert tasa da akıp gider adeta. Çok güzelsin be Dicle! Ne güzel akıyorsun.

Yeri gelmişken aklımdaki bir soruyu da paylaşayım: İnsan doğup büyümediği bu toprakları neden bu kadar sever? Defalarca gidip tekrar özlüyorum. Aklımı kurcalayan ama cevabını bulamadığım sorudur bu. Bir soruyu cevaplamaktan vazgeçtiğimde sorudan vazgeçmemiş olurum. Sorularımdan vazgeçmemek cevabı bulmaktan daha fazla efsunlayabiliyor beni. Sadece acıkacak kadar insan olmakla kalmayıp doyacak kadar da insan olduğumu idrak ederek çıktım ocak başından. Bir kitap yazmaktayım ve günün farklı saatlerinde Dicle'nin nasıl renkten renge büründüğünü görmeliyim. Malabadi'de batıramadığım güneşi Dicle'nin üzerinde batırdım. Kahverengi ve sarının bütün tonlarına şahit oldum. Suyun toprağın rengine bürünüşüne eş değer şekilde. Üzerinde yürürken taşların çıkardığı sesi aklımda tutmaya çalıştım. Suyun sıcaklığını merak ettim. Ayağımın yere değdiğindeki hissi merak ettiğim gibi. Su soğuk. Keşke başıma kadar girebilsem bu buz gibi suya. Çocukluğum aklıma geldi o an. Bir bayram günü yeni giysilerimle Büyükçekmece'de kendimi suya atışım... Yanında başka giysi bulunmayan annemin şok geçirmesi... Dayak yemiş miydim hatırlamıyorum ama ıslak giysilerimi ve mutluluğumu hatırladım tekrar. Suyun karşısındaki zayıflığım ise hatırlayacak kadar dahi aklımdan çıkmaz. Utanmasam atacaktım kendimi suya. Artık büyüdüm ve giysilerim kup kuru. Şimdi Otel Hasankeyf'e doğru yola çıkma vakti...

Her seyahatte okumak üzere yanıma kitaplar alır genelde de okuyamam.

almost flows away despite the worries. You're so beautiful, Tigris! You are flowing beautifully.

By the way, let me share a question in my mind: Why does a person love these lands where they weren't born and raised? I go over and over again and miss it again. This is the question puzzling my mind but I couldn't find the answer. When I give up looking for answers to a question, I don't give up on the question. Not giving up on my questions can enchant me more than finding the answer. I came out of the restaurant realising that I wasn't only human enough to get hungry, but also human enough to get full. I am writing a book and I have to see how the Tigris turns from colour to colour at different times of the day. I saw the sunset on the Tigris. I witness all the shades of red and brown. Like the water get the colour of the earth. I tried to remember the sound of the stones as I walked on them. I was curious about the temperature of the water. As I wondered about the feeling when my foot touches the ground. The water is cold. I wish I could go all the way to this ice-cold water. My childhood came to mind at that moment. On an Eid day, I threw myself into the water in Büyükçekmece with my new clothes. My mother, who didn't have spare clothes, was shocked. I don't remember if I was beaten, but I remembered my wet clothes and my happiness again. My weakness against the water will not go out of my mind even enough to remember. If I wasn't ashamed, I would throw myself into the water. I'm older now and my clothes are dry. Now is the time to head to Hotel Hasankeyf...

Çünkü akşam otele gittiğimde gündüz gezdiğim yerler hakkında düşünürüm. Ertesi gün en çok merak ettiğim işlerden birini öğrenmek üzere yine Kadın Dicle ile bir araya geldik. Elbette balık tutamadım. Çünkü zamane balıkları tecrübeli, yemi kenarlarından tırtıklayarak geçtiler. Muhtemelen bana da içten içe gülmüşlerdir. Bütün yemi iğneyle birlikte yutacak kadar hırslı bir balığa denk gelemedim. Olta bahane balık bahane ben nehri izledim. Bu sessizliği özlemişim. Gezimin ikinci gününü sessizliğe ayırdım. Gürültüye o kadar çok gün hibe ettim ki biraz adalet sağlansın istedim.

Gezinin en haraketli, final günündeyiz. Civar köyleri dolaştığım, Değirmenüstü İlkokulu öğrencileriyle sohbet ettiğim, Mor Kiryakus Mamastırı'nı gezdiğim, Ayrancı İlkokulunun öğretmenleriyle mangal yapıp türkü söylediğimiz, kısacası bir güne ne kadar çok gün sığdı dediğim gün. Değirmenüstü'nün küçükleriyle nihayet tanıştık. Öğretmenleri, onlara biraz mesleğimden bahsetmemi istedi. Çocuklar çok dikkatli. Bu yaşta çocukların birini bu kadar dikkatli dinlemesini yadırgadım. Ekrana aşırı maruz kalmamanın avantajına sahip bu çocuklar. Dengeli, saygılı, eğlenceyi ve eğlenmeyi bilen fakat bir o kadar da ölçülü, olgun çocuklar. Sohbetimizi de bu çocukları da unutabileceğimi sanmıyorum. Kendimi çiçek bahçesindeymiş gibi hissediyorum. Çok güzeller. Betimlemem çok zor onları.

Yaşadığım şehirde toprak kokusu duymak bir yana toprağı görmeye hasret olduğumdan Ayrancı, Çevrimova, Deveboynu ve Yeşiloba'yı dolaşırken aylarca birikmiş negatif enerjinin akıp gittiğini hissettim.

I take books with me to read on every trip, and generally, I can't read. Because when I go to the hotel in the evening, I think about the places I visit during the day. The next day, I met with the Tigris again to learn one of the things I was most curious about. Of course, I couldn't fish. Because now the fish are experienced, they have passed the bait eating from the edges. They probably laughed at me, too. I couldn't come across a fish ambitious enough to swallow all the bait with the needle. Fishing was the excuse; I watched the river. I missed that silence. I devoted the second day of my trip to silence. I donated so many days to the noise that I wanted some justice.

We are on the most active final day of the trip. The day I wandered around villages, chatted with Değirmenüstü Primary School students, visited the Mor Kiryakus Monastery, had a barbecue with the teachers of Ayrancı Primary School, and sang songs. We have finally met the little ones of Değirmenüstü. Their teacher asked me to tell them a little about my job. The children are very careful. I find it odd that children at this age listen to someone so carefully. These guys have the advantage of not being overexposed to the screen. Balanced, respectful, fun, and entertaining but also mature children. I don't think I can forget our conversation and these children. I feel like I am in the flower garden. They are very beautiful. It is very difficult for me to describe them.

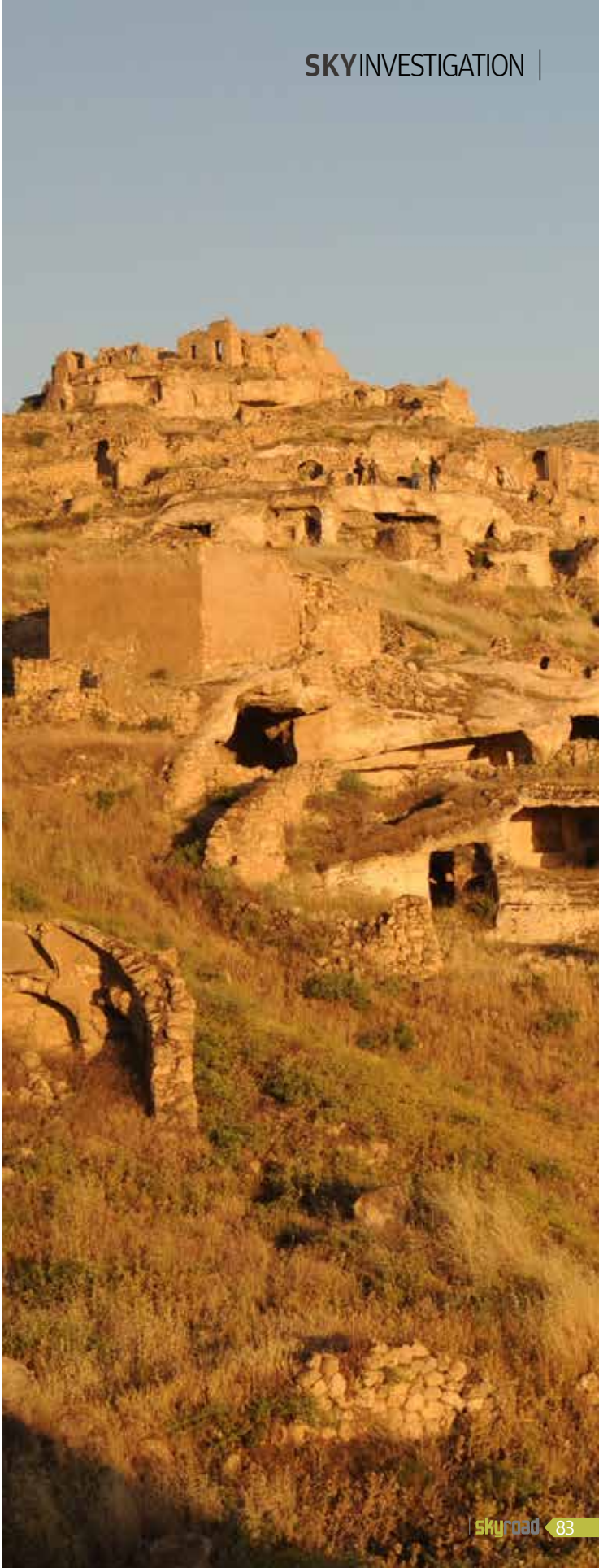
As I was longing to see the earth, not just to smell it in the city I live in, I felt the negative energy accumulated for months, flowing while

Bir Ezidi mezarlığına girdik. Mezar taşları ilgimi çekti. Bir tavus kuşu bana göz kırptı. Mezarlıkta çok az mezar olması dikkatimi çekti. Ayrancı köyüne geçtik sonra. Burası Mor Kiryakus Manastırı'nın bulunduğu köy. Verilen bilgiye göre manastır, Turabidin bölgesinin en uç noktasında bulunmakta. İçerisinde ise Süryanice yazılmış iki kitabe mevcut. Manastır tadilatta. Fakat yüzyılların mistik esintisi insanın yüzüne yüzüne vuruyor. Kemerli yapısı ve manzarası muhteşem. Sırf bu manastırı görmek için dahi Batman'a gelmeye değer. Taş yapılar, farklı bir gizem, büyü taşıyorlar ve ben bu etkiden kolay kolay kopamıyorum. Manastırın bir sokak aşağısında Ayrancı köyünün ilkokuluna geçtik. Oktay Avim, Özgür Özbek, Recep Bingöl öğretmenler mangalı yakarken biz Gamze Kılıç öğretmenle sohbet ettik. Çiçeği burnunda cıvıl cıvıl bir öğretmen Gamze. Nasıl heyecanlı nasıl hevesli... Nurullah Tosun öğretmenin sınıfındayız. Özgür Öğretmen gitarını getirmemiş, Oktay Öğretmen sazıyla bize bir buçuk saatlik bir müzik ziyafeti çekti. Biz de özgüvensiz sesimizle mırıl mırıl ona eşlik ettik. Güldük, eğlendik, söyledik. Sazın sözün ardından yola koyulduk.

Son olarak çiçek açmış badem ağaçlarından da bahsetmeliyim size. Badem ağaçlarının nasıl güzel çiçek açtığına ilk defa bu kadar yakından şahit oldum. Bir ağacın önünde arkadaşımdan biraz durmasını rica ettim. Çiçek açmış badem ağacı Marcel Proust romanından çıkıp buraya konmuş gibiydi. Üzerine inceden bir yağmur yağıyordu. Dünyada yazılmış bütün kitaplara bir önsöz konulacak olsa bu badem ağacı olurdu.

walking around Ayrancı, Çevrimova, Deveboynu, and Yeşiloba. We entered a Yazidi cemetery. Tombstones and a peacock caught my attention. I noticed that there were very few graves in the cemetery. Then we went to Ayrancı village. This is the village where Mor Kiryakus Monastery is located. According to the information given, the monastery is located at the farthest point of the Turabidin region. There are two inscriptions written in Syriac. It is under renovation. But the mystical breeze of centuries hits people's faces. Its arched structure and view are magnificent. It is worth coming to Batman just to see this monastery. Stone structures carry a different mystery and magic, and I cannot easily break away from this effect. We went to the primary school of Ayrancı village, one street down from the monastery. While the teachers; Oktay Avim, Özgür Özbek, Recep Bingöl were making the barbecue, we had a chat with Gamze Kılıç. Gamze is a very chirpy teacher. How excited, how enthusiastic... We are in Nurullah Tosun's classroom. Teacher Özgür didn't bring his guitar, Teacher Oktay performed an hour and a half musical feast with his saz. We accompanied him humming with our insecure voices. We laughed and had fun and set off after the saz.

Finally, I should mention almond trees in bloom. That was the first time I've witnessed how beautiful almond trees bloom so closely. I asked my friend to stop for a while in front of a tree. The almond tree in bloom seemed to have been placed there from a Marcel Proust novel. A gentle rain was falling on it. If there were a preface to all books written in the world, it would be the almond tree.

İSTANBUL'DAKİ İTALYA

ITALY IN İSTANBUL

ALESSANDRO VALLAURI

SEDAT BORNOVALI

İstanbul'da bir ömür veya sadece bir gün geçiren biri mutlaka onun yaptığı binalardan biriyle göz göze gelmiştir. İtalya'nın Torino kentinde 1850'de doğmuş, mimarlık eğitimini Paris'te École des Beaux- Arts'da tamamlamış ancak yaşamının ve mimarlık üretiminin en büyük kısmını İstanbul'a adamış. Hatta birçok yayın onun İstanbul doğumlu olduğunu bile söylüyor. Nice doğumluydu diye ısrar eden araştırmalar da yok değil. Yani hayatında aslına karanlık noktalar bulunuyor. Mimarlık eğitimine başlayana kadar hangi okullarda okuduğu da bilinmiyor.

Hayatını tam anlatmak istersek çok sayıda ve çok büyük boyutlarda eserler vermiş ünlü bir mimarın yaşamının uzun dönemleri hakkında bir şey bilmiyor olmak garip geliyor ama durum böyle. 1908-9 yıllarında hem hocalık hem de mimarlık faaliyetlerini, kariyerinin en verimli çağında sonlandıran Vallauri 1921 yılındaki vefatına kadar da yine sessizliğe bürünüyor. O yüzden burada onu İstanbul'a bıraktığı silinmez izlerle hatırlamaya ve anlatmaya çalışacağız.

Someone who spends a lifetime or just a day in İstanbul has definitely come across one of his buildings. Born in 1850 in Turin, Italy, he completed his architectural education at the École des Beaux-Arts in Paris but devoted most of his life and architectural production to İstanbul. Many publications even say that he was born in İstanbul. Some studies insist that he was born in Nice. In other words, there are actually dark spots in his life. It is not known which schools he studied until he started his architectural education.

If we want to describe his life exactly, it seems strange not to know anything about the long periods of the life of a famous architect who produced many works, but this is the case. Vallauri, who ended both his teaching and architectural activities in 1908-9 at the most productive period of his career, remained silent until he died in 1921. That's why we will try to remember and explain him through the indelible traces he left in İstanbul.

İstanbul'u ziyaret etmek denince herkesin aklına farklı güzellikler gelir. Birini seçmek gerekirse, kent içindeki müzelerden bir tanesine, kendi türünde dünyanın en büyüklerinden bir tanesi olan İstanbul Arkeoloji Müzesi'ne gidince ziyaretçiyi Alessandro Vallauri'nin tam da müze koleksiyonundaki eserleri çağrıştıran klasik kurgulu cephesi karşılar. Dört sütunlu bir tapınak cephesi gibi kurgulanan merdivenli giriş insanı klasik dünya ziyaretine hazırlar.

İstanbul'da kuşkusuz konaklamak için de sonsuz seçenek var ancak Pera Palace 1890'lara uzanan tarihi ve ünlü konuklarıyla hafızalarda en çok yer edenlerden bir tanesi ve Haliç'e bakan 9 kat üzerinde yükselen bu yapının da mimarı yine Alessandro Vallauri'dir.

Kentten birkaç saatliğine uzaklaşıp Büyükada'ya gidildiğinde de adanın en büyük yapısı aynı zamanda Avrupa'nın en büyük ahşap yapısı olan Rum Yetimhanesi de Vallauri'nin bir tasarımı. Otel olarak planlanmış, içinde tiyatrosu bile bulunan bu yapının yakın zamanda restore edilerek eski görkemini geri kazanması öngörülüyor.

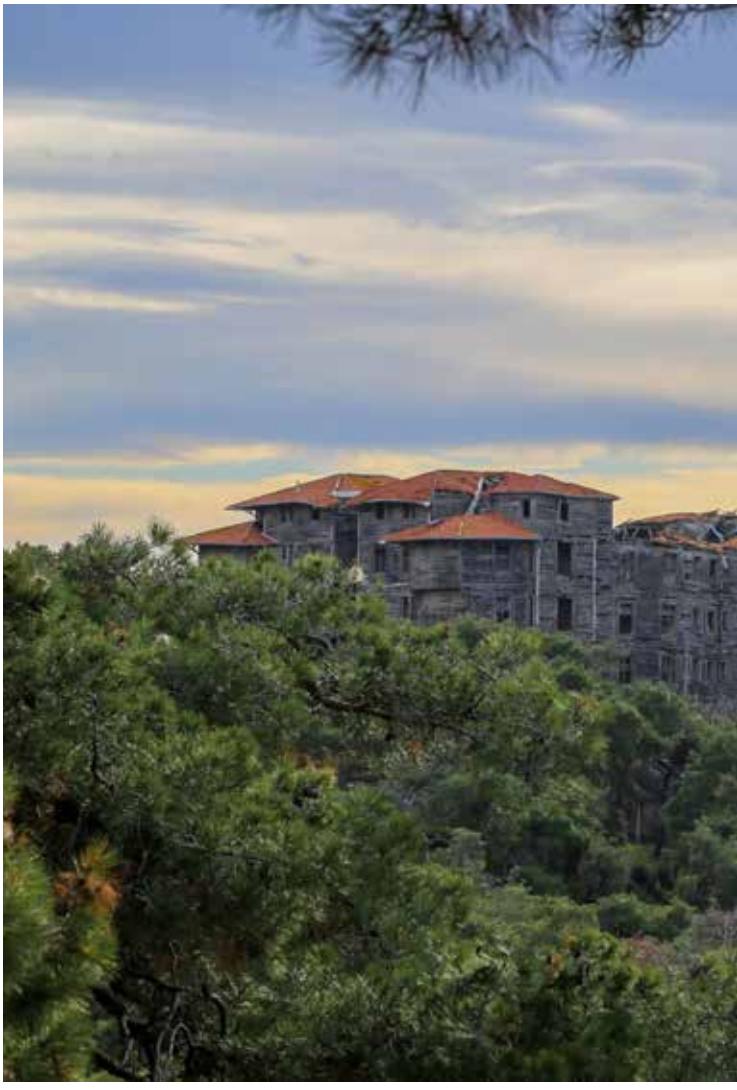
Yine kent merkezinden biraz uzak kalmak istersek yönümüzü bir tekneyle Boğaz'a doğru çevirdiğimizde Vallauri'nin Avrupa'nın Asya'ya en çok yaklaştığı bu coğrafyada her iki kıyıyı da güzelleştiren yapıtlara imza attığını gözlemliyoruz.

When it comes to visiting İstanbul, everybody thinks of different beauties. To choose one, when visiting one of the museums in the city, the İstanbul Archaeological Museum, which is one of the largest of its kind in the world, the visitor is greeted by the classical fictional façade of Alessandro Vallauri that evokes the works in the museum collection. The staircase entrance, which is designed like a temple façade with four columns, prepares people for a classical world visit.

There are certainly endless options for accommodation in İstanbul, but Pera Palace is one of the most memorable with its historical and famous guests dating back to the 1890s and the architect of this building, which rises on 9 floors overlooking the Golden Horn, was also Alessandro Vallauri.

When you move away from the city for a few hours and go to Büyükada, the biggest structure of the island is also a design by Vallauri, the Greek Orphanage, which is Europe's largest wooden structure. This building, which was planned as a hotel and even has a theatre, is expected to be restored and regain its former glory.

Again, if we want to stay a little far from the city centre, when we turn our direction towards the Bosphorus with a boat, we observe that Vallauri creates works that make both coasts beautiful in this geography where Europe is closest to Asia.

Alessandro Vallauri büyük kısmını Sultan II. Abdülhamit döneminde yaptığı onlarca binasıyla İstanbul'un çehresine gerçekten damgasını vurmuş bir isim.

Alessandro Vallauri is a name that really left his mark on the face of İstanbul with his dozens of buildings, most of which he built during the reign of Abdulhamid II.

Büyükada, Rum Yetimhanesi

İstanbul Arkeoloji Müzesi

Dikey hatlarıyla ikinci köprünün hemen altında, taştan ve biraz sert bakışlı, İstanbul'un merkezindeki kamusal binaları biraz hatırlatan bir sahil konutu var: Zeki Paşa Yalısı. Mimar burada Boğaz'ın serin sularıyla ilişkiyi tam bir İstanbullu gibi kurmayı başaramamış. Yapı denizden biraz içeride ve yüksek bir duvarla çevrili.

Biraz daha ileride, Yeniköy'de öncekine hiç benzemeyen bir yalı görüyoruz. Ahmet Afif Paşa Yalısı bize Vallauri'nin farklı bir yönünü de tanıtıyor: Vallauri Osmanlı konut mimarlığının birçok temel özelliğini çok iyi incelemiş ve Paris'teki eğitiminde öğrendiği klasik hatlardan gerektiğinde uzaklaşmayı çok iyi bilebiliyor. Çıkmaların estetiği, pencerelerin dizilişi, boyutları, oranları, özellikle de bu yalıda Boğaz'ın sayfiye ortamı için yapıyı hafifleten kuleleri bize bunu rahatlıkla hissettiriyor.

Just under the second bridge with its vertical lines, there is a stone and somewhat stern-looking seaside residence, reminiscent of the public buildings in the centre of İstanbul: Zeki Pasha Mansion. Here, the architect failed to establish the relationship with the cool waters of the Bosphorus like a person from İstanbul. The building is a little inland from the sea and is surrounded by a high wall.

A little further ahead, we see a mansion in Yeniköy unlike the previous one. Ahmet Afif Pasha Mansion introduces us to another side of Vallauri: He studied basic features of Ottoman residential architecture and knew how to move away from the classical lines that he learned in his education in Paris when necessary. The aesthetics of the cantalavers, the arrangement of the windows, their dimensions, proportions, and the towers of the Bosphorus, which lighten the structure for the summer environment, make us feel this easily.

Tophane Müşiri Zeki Paşa Yalısı

İstanbul'un Anadolu yakasına yöneldiğimizde ise daha Asya'ya adım atmadan uzaktan bile kolayca gözlemlemeye başlayabileceğimiz, kentin en büyük binalarından olan Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane olarak kurulmuş bugün yine aynı amaçla, Sağlık Bilimleri Üniversitesi olarak kullanılan yapı ise bir başka İtalyan mimarla, Raimondo d'Aronco'yla ortak bir tasarımı. Öncekilerden farklı bir estetikle de olsa cephesi yine denizi selamlayan kulelerle zenginleştirilmiş.

Sonuç olarak Alessandro Vallauri büyük kısmını Sultan II. Abdülhamit döneminde yaptığı onlarca binasıyla İstanbul'un çehresine gerçekten damgasını vurmuş bir isim. Ayrıca İstanbul'da 25 yıl boyunca Sanayi-i Nefise Mektebi'nde tek mimarlık hocası olarak çalışıp yetiştirdiği çok sayıda öğrenci ile de iz bırakmaya devam etmiş olduğu için kente katkısı göründüğünden de fazla.

When we head towards the Anatolian side of İstanbul, we can start to observe his joint design with another Italian architect, Raimondo d'Aronco even from a distance without stepping into Asia. The building was founded as the Imperial School of Medicine, which is one of the biggest buildings in the city and is used as the University of Health Sciences for the same purpose today. Even with a different aesthetic than the previous ones, its façade is enriched with towers saluting the sea.

As a result, Alessandro Vallauri is a name that really left his mark on the face of İstanbul with his dozens of buildings, most of which he built during the reign of Abdulhamid II. In addition, his contribution to the city is more than it seems, as he continued to leave a mark with many students he worked with and trained as the only architecture teacher in İstanbul for 25 years at the School of Fine Arts.

Creative Simplicity

English Home'un 2021 İlkbahar-Yaz Creative Simplicity koleksiyonu, sade ve yaratıcı formlarla karşınıza çıkıyor. Gün ışığına kontrast oluşturan gölgelerin motiflerinden esinlenen ve sadelikten ilham alarak oluşturulan koleksiyon, yaşam alanlarınıza ilkbahar enerjisini getirecek modern parçalardan oluşuyor.

Yaz güneşinin aydınlığında parlayan ve onun sıcaklığına karşı ferah bir his verecek tarzda tasarlananan ürünler; sade ve doğal renkli siluet çiçek motiflerini barındırıyor. Koleksiyonda hayatımızda hep var olan fakat gözle göremediğimiz mikro organizmalardan esinlenilmiş çiçek motifleri; Afrika zambağı, alium, karahindiba tohumu, lavanta, ortanca, yabani hardal ve mabet ağacı yaprakları English Home'un floral dünyasını sezona uygun yeni bir ruhla destekliyor. Zarif taç yaprak formunda tasarlanan desen ve objeler de bu etkiyi güçlendiriyor.

Mavi ve lila tonlarındaki doğal renkler ve sezon rengi olarak öne çıkan kivi yeşili özgün bir floral etkinin kapılarını aralıyor. Dikkat çeken motifler, tıpkı gölgelerin anlık değişmesi gibi akışkan formlar içeriyor. Koleksiyonun organik formları desen ve objelere ilham olurken aynı zamanda çocuk koleksiyonlarına da kaynak oluyor.

English Home, yatak odasından banyoya, mutfak ürünlerinden dekorasyona yaşam alanlarınızı yenileyecek kaliteli, şık ve modaya uygun ürünlerle bu sezon da yepyeni bir dünyanın kapısını aralıyor.

@englishhometurkiye

www.englishhome.com

5N1K

GERÇEK OLANA KARŞI YARGI BİLDİRMEMEK :

BİSİKLETLİ ÇOCUK

NOT JUDGING THE REAL ONE: THE KID WITH A BIKE

ALİ OTURAKLI

KİM YÖNETTİ?

Jean-Pierre ve Luc Dardenne Kardeşler, yüzyıllardır hükümet kurma sorunu yaşayan, şu an tam 6 hükümeti bulunan ve genel olarak bu siyasi özelliği ile tanınan Belçika'nın en önemli sinemacıları. Valon (Fransızca), Flaman (Flemenkçe) ve Brüksel olmak üzere üç federal bölgeden oluşan ve çeşitli dillerin konuşulduğu Belçika'dan çıkan bu kardeşlerin filmleri de çok uluslu veya çok dilli bir yapıya sahip. Önce aile sonra göçmen sorunları üzerinden farklılıkları tarafsızca ve yalın bir formda veren Dardenne Kardeşler, tarzlarını; gerçeklik algılarının tarafsızca, çok dilli ve federal yapıdaki ülkeleri gibi çeşitli karakterleri bir araya getirerek oluşturmalarına borçlu. Tarafsızlıklarıyla oluşturdukları gerçekliği; yargıya varmadan her şeyi olduğu gibi anlatan Dardenne Kardeşler, birini veya bir şeyi "yargılama" konusunda tamamen flu iken bu fluluğa ulaşma noktasında ise çok net bir duruş sergiliyor. Bu net duruşun arkasında ise farklı kültürleri didikleyerek elde edilen emeğin özgüveni var. Çoğu filminde çocuklar üzerinden ilerleyen Dardenne Kardeşler, yargılama mekanizması zayıf ve gerçeklerle ilk kez karşılaşan "çocuk" merkezinde hikâyelerini anlatmayı seviyor.

WHO DIRECTED IT?

Jean-Pierre and Luc Dardenne Brothers are the most important filmmakers in Belgium, which has been having a government problem for centuries, currently has 6 governments, and is generally known for this political feature. The films of these brothers, which originate from Belgium, which consists of three federal regions, Wallonia (French), Flemish (Dutch), and Brussels, and where various languages are spoken, also have a multinational or multilingual structure. Dardenne Brothers, who give the differences objectively and in a simple form, first through family and then immigrant problems owe their perceptions of reality to neutral, multilingual, and federally structured countries by bringing together various characters. The Dardenne Brothers, who explain the reality they create with their impartiality and everything as they are without judgment, take a very clear stance when it comes to reaching this bliss, while they are completely blurred about "judging" someone or something. Behind this clear stance is the self-confidence of the labour that is obtained by examining different cultures. The Dardenne Brothers, who proceed with children in most of their films, like to tell their stories in the centre of a "child," whose judgment mechanism is weak and who encounters the facts for the first time.

NE YÖNETTİ?

2011'de Cannes Jüri Büyük Ödülü'nü Nuri Bilge Ceylan'ın *Bir Zamanlar Anadolu'da* filmi ile paylaşan *Le Gamin Au Vélo* yani *Bisikletli Çocuk* filmi, 12 yaşında babası tarafından yetimhaneye bırakılan Cyril'in öyküsünü anlatıyor. Ne pahasına olursa olsun babasını bulmak isten Cyril, kuaför salonu işleten Samantha ile tanışır ve onun kendisine koruyucu anne olmasını ister. Bir yandan aradığı babasına duyduğu öfkeyi Samantha'nın sevgisiyle bastıran Cyril bir yandan da yurttan ayrıldıktan sonraki sivil hayata hatta banliyö hayatına adapte olmaya çalışır. Kırmızı tişörtü ve siyah bisikletiyle aslında gerçeği arayan Cyril, tıpkı elbisesinin ve aracının rengi gibi kullanılan mekânların da rahat renk paletleriyle bir bütünlük oluşturur.

WHAT DID HE DIRECT?

Sharing the Cannes Grand Jury Prize in 2011 with Nuri Bilge Ceylan's *Once Upon a Time in Anatolia*, *Le Gamin Au Vélo*, *the Kid with a Bike,* tells the story of Cyril, who was left in an orphanage by his father at the age of 12. Cyril, who wants to find his father no matter what, meets Samantha who runs a hairdressing salon, and asks her to be his foster mother. Cyril, who suppresses his anger towards his father with Samantha's love, tries to adapt to civil life after leaving the orphanage, even to suburban life. Cyril, who seeks the truth with his red t-shirt and black bike, forms a unity with the comfortable colour palettes of the spaces, just like the colour of his clothes and vehicle.

NASIL YÖNETTİ?

"Bir erkeğin tutsak olduğu şiddet sarmalından çıkmasına yardım eden bir kadın" tamlaması üzerine yoğunlaşan Dardenne Kardeşler, zaman zaman ara verseler de senaryoyu bir yıl içinde yazmış. Samantha karakterini başta doktor olarak kurgulayan ikili, kadın karakteri "çocuğun algılarını değiştiren bir peri" olarak düşündükleri için görsel olarak kuaför mesleğini uygun bulmuş. Duygusallıktan da kaçınan Dardenne Kardeşler, karakterlerin geçmişi hakkında çok bilgi vermemiş. Yargıda bulunma, duygusallıktan uzak kalmanın yanına kasvetten de uzak durmaya önem veren ikili, "sokak ve sokak suçluları" noktasında gerçekliği yakalamış.

Bu filmin yapımında Dardenne Kardeşler'in Belçika menşeli şirketi Les Films du Fleuve yüzde 44, Fransız ortak yapım şirketi yüzde 46, İtalyan ortak yapım şirketi ise yüzde 10'luk payla ortaklık kurmuş.

Cyril karakteri için çok sayıda seçme yapılması planlanırken, Thomas Doret (Cyril) beşinci aday olarak geldiği seçmelerde hemen rolü kapmış. Thomas normal film çekim planının dışında tam bir ay boyunca rolü için ekstra çalışmış. 55 gün süren çekimler ise Dardenne Kardeşler için bir ilk olmuş. Çünkü bu film ikilinin yaz ayında çektiği ilk yapım. Diğer bir "ilk" ise Dardanne Kardeşler'in bu filmde müzik kullanması. Bu kararlarında ikileme düşen ikili, Cyril karakterini sevgi ile okşamak için müziğin iyi seçim olacağı fikrine varmışlar.

HOW DID HE DIRECT IT?

Focusing on the phrase "a woman who helps a man get out of the spiral of violence he is imprisoned in," the Dardenne Brothers wrote the script in a year, even though they took a break from time to time. The duo, who initially set up the character of Samantha as a doctor, visually found the hairdresser profession appropriate because they thought of the female character as "a fairy that changes the perceptions of the child." Avoiding sentimentality, the Dardenne Brothers didn't reveal much about the characters' past. The duo, who attach importance to judgment and staying away from sentimentality as well as staying away from gloom, caught the reality in the point of "street and street criminals." The Belgian company Les Films du Fleuve of the Dardenne Brothers has established a partnership with 44%, the French co-production company 46%, and the Italian co-production company with 10%.

While several auditions were planned for the character of Cyril, Thomas Doret (Cyril) took the role immediately in the audition, where he came as the fifth nominee. Thomas worked extra for the role for a full month outside of his regular filming schedule. The shooting, which lasted 55 days, was a first for the Dardenne Brothers. Because this is the first film the duo shot in summer. Another "first" is the Dardanne Brothers' use of music in this film. Caught in a dilemma in their decision, the duo concluded that music would be the best choice to fondly caress the character of Cyril.

NEDEN YÖNETTİ?

En iyimser filmlerini çekmek isteyen ve bunun için aydınlık tonları verecek biçimde çekimlerini yaz mevsiminde yapan Dardenne Kardeşler, daha sevimli ve daha az dramatik bir hikâye kurmuş. Kendisini seven birisinin yardımlarıyla daha önce yaşadığı yanılsamaları ortadan kaldırmaya çalışan bir çocuğun çabalarını kendi sinema dilleriyle anlatmak isteyen ikili, uzun yıllar evvel kendilerine Japonya'da anlatılan bir öyküden yola çıkmış. İkili, bu çocuğun yanına "bir erkeğin tutsak olduğu şiddet sarmalından çıkmasına yardım eden bir kadın" karakterini eklemiş.

Bisiklet konu olunca hemen akıllara "İtalyan Yeni Gerçekçiliği" gelmesi üzerine bu soru ikiliye sorulmuş. *Rome, Citta Aperta* (1945), *Paisà* (1946), *Germany Year Zero* (1948), *L'amore* (1948), *The Flowers of St. Francis* (1950) ve *Europa 51* (1952) gibi filmlerin yanı sıra Pasolini'yi de sevdiklerini dile getiren Dardenne Kardeşler filmlerinde bu yapım ve yönetmenlerin bir etkisi olup olmadığını izleyicinin takdirine bıraktığını da belirtmişler.

WHY DID HE DIRECT IT?

The Dardenne Brothers, who wanted to shoot their most optimistic film and shot bright tones for this in the summer, set up a more charming and less dramatic story. The duo, who wanted to explain the efforts of a child trying to eliminate the illusions he had before with the help of someone who loved him, in their cinematic language, set out from a story that was told to them in Japan many years ago. The duo added the character of "a woman who helps a man get out of the spiral of violence he is imprisoned in" with this boy.

This question was asked to the duo when "Italian Neorealism" came to mind as cycling was the subject. Dardenne Brothers who told they liked Pasolini besides the films *Rome, Citta Aperta* (1945), *Paisà* (1946), *Germany Year Zero* (1948), *L'amore* (1948), *The Flowers of St. Francis* (1950) ve *Europa 51* (1952) also stated that whether these productions and directors influence their films is left to the discretion of the audience.

NE ZAMAN YÖNETTİ?

20 Ocak 2006 tarihli bir ajanda notundaki fikre rast gelerek 2009 yılında senaryolaştırılan bu film, 15 Mayıs 2011'de Cannes Film Festivali'nde prömiyerini yaptı. 2010'un yaz aylarında çekilen filmin dağıtımını Cinéart firması Belçika'da, Diaphana Films firması ise Fransa'da üstlenmiş. Her iki ülkede de prömiyer 18 Mayıs'ta gerçekleşmiş. Belçika'da 27 salonda vizyona giren film, hafta sonu brüt 70 bin 768 Avroluk bedelle, gişe listesine altıncı sırada girerken Fransa'da 172 salonda lansmanı yapılmış ve açılış haftasında 107 bin 763 katılımla listede altıncı sırada yer almış. 172 salondan 215 salona çıkan gösterim toplam 209 bin 725 seyirciye ulaşmış.

WHEN DID HE DIRECT IT?

This film, which was scripted in 2009 by coinciding with the idea in an agenda note dated January 20, 2006, made its premiere at the Cannes Film Festival on May 15, 2011. The distribution of the film, shot in the summer of 2010, was undertaken by Cinéart in Belgium and Diaphana Films in France. The premiere in both countries took place on May 18th. The film, which was released in 27 theatres in Belgium, entered the box office list with a gross price of 70,768 Euros at the weekend, while it was launched in 172 theatres in France and ranked sixth on the list with 107,763 attendance in its opening week. The screening, which went from 172 halls to 215 halls, reached a total audience of 209,725.

NEREDE YÖNETTİ?

Film, Belçika'da Fransızca konuşulan Valon'un baş ili Liege'de çekilmiş. Suç unsurlarını daha iyi aktarmak için büyük bir kent seçen Dardenne Kardeşler, çoğu filmi gibi Fransızca çekecekleri bu yapım için Liege uygun bir tercih olmuş. 12 yaşında kırmızı tişörtlü, siyah bisikletli, hayatın gerçeklerini çok kasvetli olmayan bir kentte öğrenen Cyril karakteri için sokaklar çok önemli bir yer tutuyor. Aslında bir sokak filmi olan *Bisikletli Çocuk* orijinal adında "Bisikletli Yumurcak" iken Dardenne Kardeşler, diğer dillerde yumurcak yerine çocuk kelimesini kullanmış. Yaptığına göz yumulan "yumurcak" kelimesinin kullanımı için bile Liege sokakları filme istenileni vermiş.

Samantha:

- Hayır. İsteseydi, arardı. Onu durduran kimse yok. Hayal ettiğin gibi gitmezse üzülme.

Cyril:

Bir şey hayal etmiyorum.

Samantha:

Bir sandviç daha?

Cyril:

Hayır.

Samantha:

Biraz su?

Cyril:

Lütfen.

Samantha:

- No. He would call if he wanted. No one stops him. Don't be sad if things don't go the way you dream.

Cyril:

I don't dream of anything.

Samantha:

One more sandwich?

Cyril:

No.

Samantha:

Some water?

Cyril:

Please.

WHERE DID HE DIRECT IT?

The film was shot in Liege, the capital of Wallonia, where French is spoken in Belgium. Choosing a large city to better convey the elements of crime, the Dardenne Brothers, made Liege a suitable choice for their production in French like most of their films. Streets have a very important place for the character of Cyril, who is 12 years old, wearing a red shirt and black bicycle, and learns the realities of life in a city that isn't very bleak. Originally named "the Brat with a Bike," which is a street film, The Dardenne Brothers used the word "kid" instead of "brat" in other languages. The streets of Liege gave the film what was wanted, even for the use of the word "brat," which means the one tolerated.

MÜZİĞİYLE EVİNİ TÜM DÜNYAYA TAŞIYAN GÖÇEBE:

ESMA RECEPOVA

THE NOMAD WHO CARRIED HER HOME TO THE WHOLE WORLD: ESMA REDŽEPOVA

MURAT DEMİR

1

Sırp kökenli Yahudi bir babanın 6 çocuğundan biri olarak 8 Ağustos 1943 tarihinde Üsküp'te doğan Esma Recepova, ilk plağını 11 yaşında yayınladı. Çok kültürlü bir ailenin çocuğu olan Esma, Müslüman-Türk kökenli Çingene bir annenin kızı, Yahudi bir büyükanne ve Katolik bir büyükbabanın torunuydu. Eski Yugoslavya'nın en tanınan şarkıcılarından olmayı başaran şarkıcı 108 single, 20 albüm, 6 film, eşi Stevo Teodosievski ile 30 ülkede 8000'den fazla konser, sayısı bilinmeyen uluslararası ödül ve 20 dilde söylediği yüzlerce şarkıdan oluşan bir hazineyi başta doğup büyüdüğü topraklar olmak üzere tüm dünyadaki müzikseverlerin kabine gömdü. 60. sanat yılında 11 Aralık 2016'te doğduğu şehir Üsküp'te hayata gözlerini yumdu.

Esma Redžepova, born in Skopje on 8 August 1943 as one of the 6 children of a Jewish father of Serbian origin, released her first record at the age of 11. Esma, the child of a multicultural family, was the daughter of a Romani mother of Muslim-Turkish origin, granddaughter of a Jewish grandmother, and a Catholic grandfather. The singer, who managed to become one of the best-known singers of the former Yugoslavia, had 108 singles, 20 albums, 6 films, more than 8000 concerts with her husband Stevo Teodosievski in 30 countries, an unknown number of international awards, and a treasure consisting of hundreds of songs she sang in 20 languages, especially in the land where she was born and raised. She left them in the heart of music lovers all over the world. In her 60th year of art, she died on December 11, 2016, in Skopje, the city where she was born.

Đelem Đelem

Dani Su Bez Broja

2

Ailesine bakmak için ayakkabı boyacılığı, hamallık, sirk göstericiliği, davulculuk ve şarkıcılık yapan bir babanın en küçük ikinci çocuğu olan Esma, Roman Müziği üzerine gerçekleştirilen bir organizasyonda, ağabeylerinden birinin vasıtasıyla kendini gösterdi. Esma, 14 yaşında Üsküp Radyosu'nun tertiplediği yarışmaya davet kazandı ve bu yarışmada birinci oldu. 9000 Yugoslav Dinarı olan ödülle hayatının dönüm noktasına ulaştı. Ailesinin izni ve içinde tek elbise olan bavuluyla turnelere çıkan Esma'nın ünü tüm Balkanlarda yankılanmaya başladı. Ailesinin izni, tek elbiseli bavulu ve giderek ün kazanan turnelerinin yanı sıra Romanların en meşhur şarkısı olarak bilinen "Đelem Đelem" adlı parçayı derledi ve bir ikon hâline geldi.

Esma, the youngest child of a father who worked as a shoe-shiner, porter, circus performer, drum player, and singer to take care of his family, showed herself through one of his brothers in an organisation on Romani Music. Esma won an invitation to the competition organised by Skopje Radio at the age of 14 and won first place in this competition. She reached the turning point of her life with the award of 9000 Yugoslavian Dinars. The fame of Esma, who went on tours with her family's permission and a suitcase with a single dress, began to echo in all the Balkans. In addition to her family's permission, a suitcase with a single dress, and increasingly famous tours, she recompiled the song "Đelem Đelem," known as the most famous Romani song, and turned it into an icon.

3

Kızına müzikle ilgili hediyeler alıp cesaretlendirerek Recepova'nın en büyük destekçisi olan annesi, bu hediyelerle aslında onun sanatçı yüreğini sevgiyle işledi. Fakir bir hanenin hanımı olan "anne"nin bu küçük kızı yıllar sonra 48'ini evlat edindiği 52 çocuğun ve daha nice miniğin bakımını üstlendi ve şu sözleriyle hafızalara kazındı: "Lüks hayatı sevmem, Allah'a sağlıklı olmak için her gün dua ederim. Bir yatak, bir banyo ve iki öğün yemek varsa başka ne dilerim ki? Elinde iki tane varsa, birini ver, iki taneyi ne yapacaksın? Kimsenin bir şeyi yok bu dünyada, çıplak geldik çıplak gideceğiz, unutuyoruz."

Her mother, who was the biggest supporter of Redžepova by giving her gifts related to music and encouraging her, actually put love to her artistic heart with these gifts. This little daughter of the "mother", who was the wife of a poor household, took care of 52 children, 48 of whom she adopted, and many other children years later and was engraved in memories with the following words: "I don't like luxury life, I pray to God every day to be healthy. What else would I wish if I had a bed, a bath, and two meals? If you have two, give one, what are you going to do with two? Nobody has anything in this world, we came naked, we will go naked, we forget that."

4

1976 yılında Hindistan'ın Pencap eyaletinde, "Roman Türkülerinin Yegâne Kraliçesi'" ilan edilen o büyülü ses, 60 yıllık kariyeri boyunca her türlü ırkçılık ve önyargıyla savaştı, *Roma Times*'ın belirttiğine göre bugüne kadar üç kez Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterildi. 2. Dünya Savaşı'nda Nazilerce katledilen Çingene'ye adanan ve Çingene Ulusal Marşı kabul edilen "Đelem Đelem"in yanı sıra teyzesine yazdığı Hajri Ma Te Dike (Hayrını Görmeyesin), Ciganka Je Malena, Caje Sukarije ve daha yüzlerce şarkısıyla Roman ve Makedonya müziklerini pop ve elektronik gibi çağdaş müzik türleriyle birleştirdi.

In 1976, in the state of Punjab, India, that magical voice, was declared as the "Only Queen of Romani Turks," she fought all kinds of racism and prejudice throughout her 60-year career and was nominated for the Nobel Peace Prize three times, according to the Roma Times. In addition to the "Đelem Đelem," which was dedicated to the Romani who was killed by the Nazis in World War II and accepted as the Gypsy National Anthem, she combined contemporary music genres such as pop and electronic with Romani and Macedonian songs like Hajri Ma Te Dike (May it Do You No Good), Ciganka Je Malena, Caje Sukarije and hundreds of other songs.

Ciganka Je Malena

Caje Sukarije

5

Besteci, eşi ve iş ortağı Stevo Teodosievski'nin Roman topluluğuna mensup olmaması sebebiyle çok fazla tartışma konusu olan Recepova, üflemeli çalgıların ve akordeonun virtüözü olan eşi için "Teni gadjo (Roman Dilinde yabancı) ruhu Roman" dedi. Tıpkı babası gibi kamyon şoförlüğü, fotoğrafçılık gibi çeşitli iş kollarında çalışarak geçimini kazanan Teodosievski ile 1954'te Üsküp Radyosu'nda tanışan Esma, Üsküp'te açtıkları müzik okulu ile Balkanlar'daki genç sanatçılarla iç içe çalıştılar. Esma Recepova'yla beraber çalışan Teodosievski Orkestrası, 2000'i yardım olmak üzere 20 binden fazla konser verdi.

Redžepova, who was the subject of much controversy because her composer husband and business partner Stevo Teodosievski didn't belong to the Romani community, said, "Teni gadjo (foreign in Romani language) his soul is Roman," for him, who was the virtuoso of wind instruments and accordion. Esma, who met Teodosievski, who earned his life working different jobs like a truck driver and photographer, just like her father, on Skopje Radio in 1954, worked closely with young artists in the Balkans with the music school they opened in Skopje. Working with Esma Redžepova, Teodosievski Orchestra gave more than 20 thousand concerts, 2000 of which were charity.

6

11 Aralık 2016'da hastane kaynakları ve ailesinin verdiği bilgilere göre Üsküp'te kısa süreli bir hastalıktan sonra hayatını kaybeden Esma Recepova, babası gibi ekmeği için elinden geleni yapan bir adamla evlendi. Ailesi gibi farklı kültürlerden oluşan bir aileye sahip oldu. Annesi gibi insanlara karşı cömert, çocuklara sevgi, gençlere de cesaret veren bir kadın oldu. Göçebeliğiyle bilinen Çingenelerin Ulusal Marşını derledi. Müziğini; doğduğu evi, ailesi gibi kurdu ve tüm dünyaya taşıdı. Ailesinin izni ve tek elbiseli bavulu ile göçebesi olduğu dünyaya doğduğu yerlerin ağıtlarını yaktı, müziğini tanıttı. Rimbaud'un şu dizeleri gibi dünyadan bir Esma Recepova geçti:

"Mavi yaz akşamlarında, özgür, gezeceğim / Ve yüreğimde sevgi; büyük, sonsuz, umutlu, / Çekip gideceğim, çingene gibi, başıboş."

Esma Redžepova, who died after a short-term illness in Skopje on December 11, 2016, according to the hospital sources and her family, married a man who did his best for his bread like his father. She had a family of different cultures like her family. She became a woman who was generous to people like her mother, loving children, and encouraging young people. She compiled the National Anthem of Romani known for their nomadism. She founded her music like her family founded the house where she was born and carried it all over the world. With her family's permission, a suitcase with a single dress, she lamented about the places where she was born and introduced her music to the world where she was a nomad. Esma Redžepova passed through the world like the following lines of Rimbaud:

"On the blue summer evenings, I will go along the paths / Infinite love will mount in my soul; / And I will go far, far off, like a gypsy."

Faun - Oyneng Yar

Tarzlarını pagan-folk ve Orta Çağ müziği olarak tanımlayan grup 2002 yılında Almanya'da kuruldu. Faun'u özgün kılan özelliklerinden birisi müziklerini eski enstrümanlarla icra etmeleridir. Bunun yanında grubun şarkılarını Latince, Fince, Almanca ve bu keyifli şarkısında da olduğu gibi Uygur Türkçesi ile söylemesi kimliklerinde kültürlerarası harmanı yansıtır.

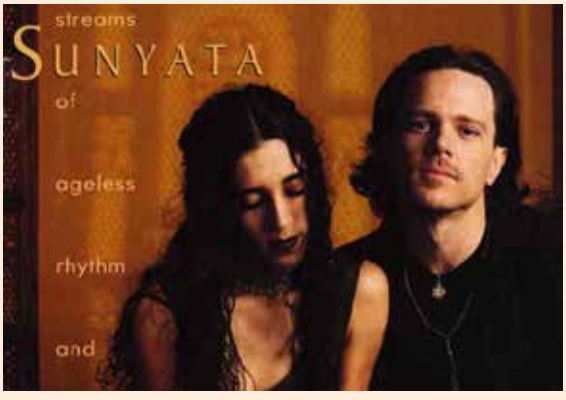
Defining their style as pagan-folk and medieval music, the band was founded in Germany in 2002. One of the features that make Faun unique is that they perform their music with old instruments. In addition, the band's singing of their songs in Latin, Finnish, German, and as in this delightful song in Uyghur Turkish reflects the intercultural blend in their identity.

Yasmeen Amina Olya - O Habibi

Yasmeen Olya Kuzey Kanada doğumlu, 12 yaşında Kelt arpını çalmaya başlayan bir müzisyen ve solist. Tasavvuftan etkilenerek tüm dünyasını değiştiren ve bunu müziğine de yansıtan Olya, kendisini "iki dünya arasında bir sanatçı" olarak tanımlıyor. Bu "aradaki" hissi ve müziğin nasıl büyüye dönüşebildiğini *O Habibi*'de bize gösteriyor.

Yasmeen Olya is a musician and soloist born in Northern Canada who started playing the Celtic harp at the age of 12. Olya, who has changed her world under the influence of Sufism and reflected this in her music, describes herself as "an artist between two worlds." She shows us this "in-between" feeling and how music can turn into magic with *O Habibi*.

Vas - Mandara

İranlı sanatçı Azam Ali ve Amerikalı perküsyonist Greg Ellis'in 1996 yılında kurduğu etnik müzik ile new age tarzında şarkılarını icra eden Vas grubu; çello, ud, ney, zil, Tibet çalgıları ve vurmalı çalgılarla müzik evrenini oluşturur. Azam Ali'nin sesi her şarkılarında bir enstrüman gibi tüm akışa karışarak Ellis'in ritim denizinde ikisi muhteşem bir uyum yakalıyorlar.

Established by Iranian artist Azam Ali and American percussionist Greg Ellis in 1996, the band Vas, which performs songs in the new age style with ethnic music, creates the music universe with cello, oud, ney, cymbal, Tibetan, and percussion instruments. Azam Ali's voice mixes with the flow like an instrument, and they achieve a magnificent harmony in Ellis's sea of rhythm.

Fatma Said - Aatini Al Naya Wa Ghanni

1991 doğumlu Mısırlı sanatçı Fatma Said ilk albümünü 2020 yılında yayınladı. Orta Doğu'nun dört bir yanından Avrupalı bestecilerin şarkılarına uzanan geniş repertuarı, soprano olan sanatçının huzurlu sesinde yankı buldu. Fatma Said, Feyruz'dan aldığı mirası saygıyla koruyarak kendi özgün yorumunda bu şarkının hakkını veriyor.

Egyptian artist Fatma Said, born in 1991, released her first album in 2020. Her extensive repertoire, spanning the songs of European composers from all over the Middle East, resonated in the peaceful voice of the soprano artist. Fatma Said successfully interprets this song in her original way, respecting the legacy she received from Feyruz.

ELİF ÖZOĞUL

Graham Nash - Prison Song

1942 doğumlu Graham Nash Amerikalı folk, rock, country sanatçısı, Grammy ödülü sahibi ve aynı zamanda çok başarılı bir fotoğrafçı. Dünyanın hiçbir yerindeki haksızlığa kayıtsız kalamayan sanatçı, aktivistliğini şarkılarında politik motifler üzerine işliyor ve Prison Song'da adaletin elinin ulaşmadığı yerin ironisini neşeli mızıka ezgileriyle yansıtıyor.

Graham Nash, born in 1942, is an American folk, rock, country artist, Grammy award winner, and also a very successful photographer. The artist, who can't remain indifferent to injustice anywhere in the world, focuses on political motives in his songs and reflects the irony of the place where justice doesn't reach in Prison Song with cheerful harmonica melodies.

Hamed Nikpay - Moments

Fars müziğine olan tutkusu Hamed Nikpay'ı küçük yaşlardan itibare tanbur, setar, ud, def gibi geleneksel aletleri iyi seviyede çalmaya itti. Şarkılarında çok etkilendiği Fars şiirinden ilham aldı, İran'da ve Amerika'da toplam dört adet albüm çıkararak İran'ın en iyi genç vokalistlerinden biri olarak ünlendi. Bu şarkısında da ismiyle müsemma eşsiz enstrümantal yorumu dinliyoruz.

His passion for Persian music led Hamed Nikpay to play traditional instruments such as tanbur, setar, oud, and daf at a good level from an early age. Inspired by Persian poetry, impressing his songs, he became famous as one of Iran's best young vocalists by releasing a total of four albums in Iran and America. In this song, we listen to the unique instrumental intepretation.

Giannis Parios - Thalassa

Giannis Parios ilk albümünü 1971 yılında piyasaya çıkardı. Müziği, o günden bu yana hem dünyada etkisini yıllarca gösterdi hem de özel olarak Türk pop müziğinin ve filmlerinin esin kaynağı oldu. Klasik Yunan ezgileri, enstrümanları ve gün batımına selam veren gamlı sesiyle Parios'un müziği klasikleşen *Thalassa* şarkısında zirveye ulaşıyor.

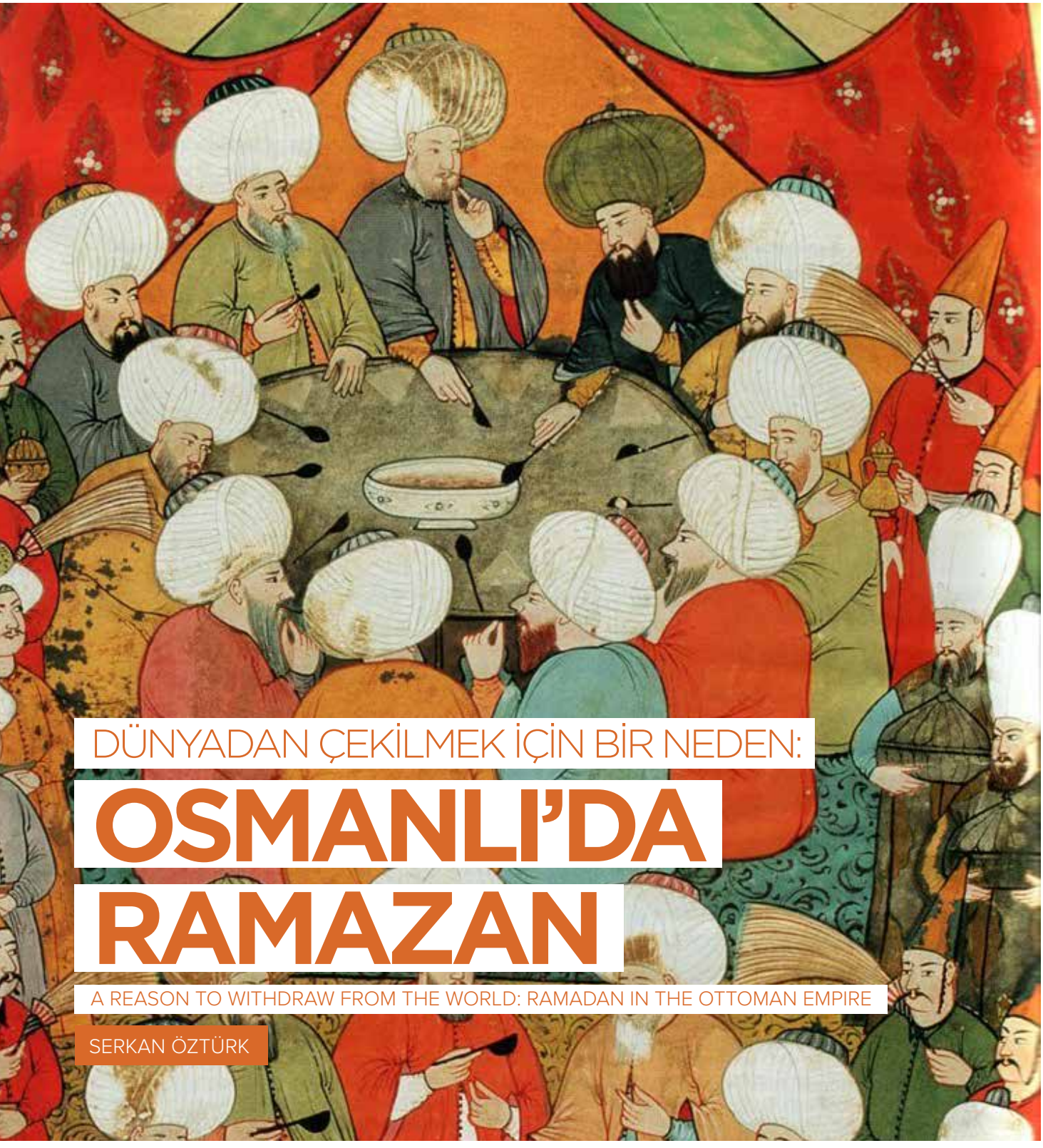
Giannis Parios released his first album in 1971. His music has had an impact on the world for years and has been a source of inspiration for Turkish pop music and films. With classical Greek melodies, instruments, and his glaring voice that greets the sunset, Parios's music reaches its peak in the classical Thalassa song.

Murat Yılmazyıldırım - Adsız Özlem

Düş Sokağı Sakinleri'nin kurucularından ve solistlerinden olan sanatçı grubun dağılmasından sonra müzik yaşamında "Düşlerin Ressamı" ismiyle tek başına ilerledi ve bizlere 14 albümle birlikte yüzlerce beste ve şarkı kazandırdı. Ece Minar ile düet yaptığı bu şarkısı ise, her sokakta, her zaman, her an ve her hüzünde duyulabiliyor.

The artist, one of the founders and lead vocalists of the Düş Sokağı Sakinleri, continued alone in his musical life with the name "Düşlerin Ressamı" after the disintegration of the band and gave us hundreds of compositions and songs along with 14 albums. This song, which he performed with Ece Minar, can always be heard in every street, in every sadness at every moment.

DÜNYADAN ÇEKİLMEK İÇİN BİR NEDEN:

OSMANLI'DA RAMAZAN

A REASON TO WITHDRAW FROM THE WORLD: RAMADAN IN THE OTTOMAN EMPIRE

SERKAN ÖZTÜRK

Osmanlı dünyasında Ramazan Ayı bağış ayı anlamına gelen “Gufran Ayı” ya da “Oruç Ayı” gibi isimlerle anılmaktaydı. Ayların en kuvvetlisi ve On bir ayın sultanı olarak nitelendirilen Ramazan Ayını zengin, yoksul, orta hâlli tüm Müslümanlar iyilik etme, sevap kazanma, günahlardan kurtulma inancı ile yaşardı.

Ramazan, hilalin görünmesi ile başlardı. Büyük önem taşıyan bu durum için bazı kişiler yüksek bir yere ya da minarelere çıkarak hilalin doğmasını beklerdi. Hilali görenler kadıya gider ve hilali gördüklerini söylerdi. Kandiller yakılarak, davullar çalınarak ramazanın geldiği halka duyurulurdu. Sonraları hilali görme tespitini rasathaneler yapmaya başlamıştır.

Hilalin görülme tarihinden 10-15 gün kadar önce camilerde ve bazı büyük konaklarda mahyalar kurulurdu. Mahya geleneği 16. yüzyılın sonlarında ortaya çıktığı bilinmekle birlikte yaygın kullanımı Sultan I. Ahmed’in ihsanıyla inşa edilen Sultan Ahmed Camii ile başlamış daha sonraları diğer camilerde de uygulanmıştır.

In the Ottoman world, the month of Ramadan was known by names such as “Fasting Month,” or “Gufran Month” which means the month of donation. Described as the strongest of the months and the sultan of the eleven months, all Muslims; the rich, poor, and middle class lived the month of Ramadan with the belief of doing good, gaining good deeds and getting rid of sins.

Ramadan started with the appearance of the crescent. For this situation, which is of great importance, some people would climb to a high place or the minarets and wait for the crescent to rise. Those who saw the crescent would go to the qadi and say that they saw the crescent. With lights and playing drums, the arrival of Ramadan was announced to the public. Later, observatories began to detect the crescent moon.

10 to 15 days before the crescent date, mahyas were prepared in mosques and some large mansions. Although the tradition of mahya is known to have emerged at the end of the 16th century, its widespread use started with the Blue Mosque, which was built with the grace of Sultan Ahmed I, and was later applied in other mosques.

Hilalin görülme tarihinden 10-15 gün kadar önce camilerde ve bazı büyük konaklarda mahyalar kurulurdu.

10 to 15 days before the crescent date, mahyas were prepared in mosques and some large mansions.

Bayezid Camii'ne Asılan Mahya İpi (1870'ler)

Tophane'de Ramazan Hazırlığı

Ramazan ayı yaklaştıkça evlerde yoğun bir hazırlık dönemi başlardı. Ramazanı karşılamak üzere temizlikler yapılır, bakır kap kacaklar kalaycıya gönderilir, ihtiyaç hâlinde yeni kap kacak siparişi verilir, misafirlerin altlarına konulacak sofra şilteleri temizlenip yenilenirdi. Günlük hayatta kullanılmayan evin içinde ayrı bir yerde muhafaza edilen yeni kaşıklar, tabaklar, fincanlar, tepsiler, havlular meydana çıkarılırdı.

Günümüzde olduğu gibi Osmanlı devrinde de iftar ve sahur için gerekli gıda maddelerinin topluca satın alınması Ramazan hazırlıklarının en önemli bölümlerinden biriydi. Bu uygulamaya "ramazan masrafı görmek" denilmiştir. Durumu iyi olanlar sadece kendi ailesinin masraflarını görmekle kalmaz çevresinde ihtiyaç sahibi olanlara da yardım ederdi. Ramazan masrafı içinde 3 okka sadeyağ, 2 okka zeytinyağı, 10 okka pirinç, 5 okka şeker, 2 okka hoşaflık, 2 deste mum bulunmaktaydı. İmkânı olanlar listeye reçel, peynir, güllaç, kıymalık ve kavurmalık et de dâhil ederdi.

As the month of Ramadan approached, an intense preparation period started in homes. Cleaning was done to meet the Ramadan, copper pots and pans were sent to the tin shop, new pots and pans were ordered if needed, the table mattresses to be placed under the guests were cleaned and renewed. New spoons, plates, cups, trays, towels kept in a separate place in the house, which were not used in daily life, were taken out.

In the Ottoman period, as is the case today, buying the necessary food for iftar (fast-breaking) and suhur (starting the day's fasting) in bulk was one of the most important parts of Ramadan preparations. This practice was called "to make Ramadan expense." The well-off not only made the expenses of their own family but also helped those in need around them. The Ramadan expense included 3 okas of plain oil, 2 okas of olive oil, 10 okas of rice, 5 okas of sugar, 2 okas of compote ingredients, 2 decks of candles. Those, who could afford, included jam, cheese, rosemary, ground beef, and roasted meat to the list.

> ***Günümüzde olduğu gibi Osmanlı devrinde de iftar ve sahur için gerekli gıda maddelerinin topluca satın alınması Ramazan hazırlıklarının en önemli bölümlerinden biriydi.***
>
> ***In the Ottoman period, as is the case today, buying the necessary food for iftar (fast-breaking) and suhur (starting the day's fasting) in bulk was one of the most important parts of Ramadan preparations.***

Ramazan ayı kış aylarına denk geliyorsa bazı aileler hazırlıklarını meyve ve sebzenin bol olduğu yaz aylarında yapardı. Reçel, şurup kaynatır, makarna, erişte ve tarhana hazırlardı.

Ramazan ayının başlangıcından önce saraydan hükümler tembih edilirdi. Ramazan boyunca padişahın ibadet için camilere geleceği bildirilir; sokak, ev ve dükkânların temizliğine dikkat edilmesi, saygısız davranışlardan kaçınılması, eğlence yerlerinde kimsenin birbirini rahatsız etmemesi duyurulurdu. Bu davranışlara uymayanlara verilecek cezalar da ayrıca belirtilirdi.

Fatih Camii ile Bayezid Camii'nin avlusunda sergiler kurulur ve bu avlular seyyar satıcılar tarafından dolardı. Konak sahipleri din adamı olarak yetişen öğrencilere ve tekkelere "ramazaniye" adı verilen yiyecekleri gönderirdi.

Ramazan ayı oruç ve ibadetle geçirilirdi. İftar hazırlıkları fırınlardan yeni alınan pideler, simit ve çöreklerle tamamlanırdı. İftar zamanı geldiğinde Topkapı Sarayı önü, Yedikule, Kız Kulesi, Heybeliada ve Tersane gibi şehrin belirli yerlerinde toplarla ilan edilirdi.

If the month of Ramadan coincided with the winter months, some families made their preparations in the summer months when fruit and vegetables were abundant. They would boil jam, syrup, and prepare pasta, erişte, and tarhana.

Before the beginning of Ramadan, judgments were given from the palace. It was stated that the Sultan would come to the mosques for worship during Ramadan. It was announced that attention should be paid to the cleaning of the streets, houses, and shops, disrespectful behaviours should be avoided, and no one disturbed each other in entertainment venues. The penalties to be given to those who do not obey these behaviours were also specified.

Exhibitions were set up in the courtyard of Fatih Mosque and Bayezid Mosque, and these courtyards were filled by peddlers. The owners of the mansions would send food called "ramazaniye" to the students and dervish lodges who were raised as clergymen.

Ramadan was spent fasting and worshipping. Iftar preparations were completed with pitas, simit, and buns recently bought from bakeries. When it was iftar, it was announced with

İftariye Kameriyesi - (Yaz Aylarına Denk Gelen Ramazan Günlerinde Padişahın İftarını Yaptığı Alan)

Nargile İçen Osmanlılar

İftar yemeği iftarlık veya iftariye denilen çerezlerle başlar, çeşitli et ve sebze yemekleri, pilavlar, hoşaflar ve tatlılarla tamamlanırdı. Padişah sarayında, devlet büyüklerinin, zenginlerin, ulemaların konaklarında verilen iftar davetleri ayrı bir özellik taşır, ramazanın ilk gecesinden başlayarak bayram gecesine kadar devam ederdi. İftar sofralarında davetlilere diş kirası adıyla armağanlar da verilirdi. Ramazan geceleri sohbetler, eğlence ve oyunlar sahura kadar devam eder, sahur yemeği yendikten sonra uyunurdu.

Ramazanlarda bekçilerin davul çalıp, mani söyleyerek sahur zamanını halka duyurmaları adetti. Davulcuların bu hizmetine karşılık halk, ramazanın ayının 15'inde ve bayramın ilk gününde bir ücret öderdi.

Ramazan ayı taşıdığı kutsal anlamın yanında özellikle iftar ve teravihin ardından İstanbul halkının hoşça vakit geçirdiği bir eğlence ayı da olmuştur. İkindiden başlayarak Ayasofya Camii Meydanı ile Fatih Meydanı arasında gezintilere çıkılırdı. İftardan

cannons in certain parts of the city such as in front of Topkapı Palace, Yedikule, Maiden's Tower, Heybeliada, and Tersane.

Iftar meal started with snacks called "iftarlık" or "iftariye," was completed with various meat and vegetable dishes, rice, compote, and desserts. The iftar invitations given in the mansions of the statesmen, the wealthy, and the ulema in the palace of the Sultan had a special feature and continued from the first night of Ramadan until the Eid night. Gifts were also given to the guests at the iftar tables under the name of dental rent. Conversations, entertainment, and games continued until suhur, and people used to sleep after eating suhur.

During Ramadan, it was customary for the guards to announce the time of suhur by playing drums and saying traditional poems. In return for this service of the drummers, the public paid a fee on the 15th of Ramadan and the first day of Eid.

In addition to its sacred meaning, the month of Ramadan has also been a fun month

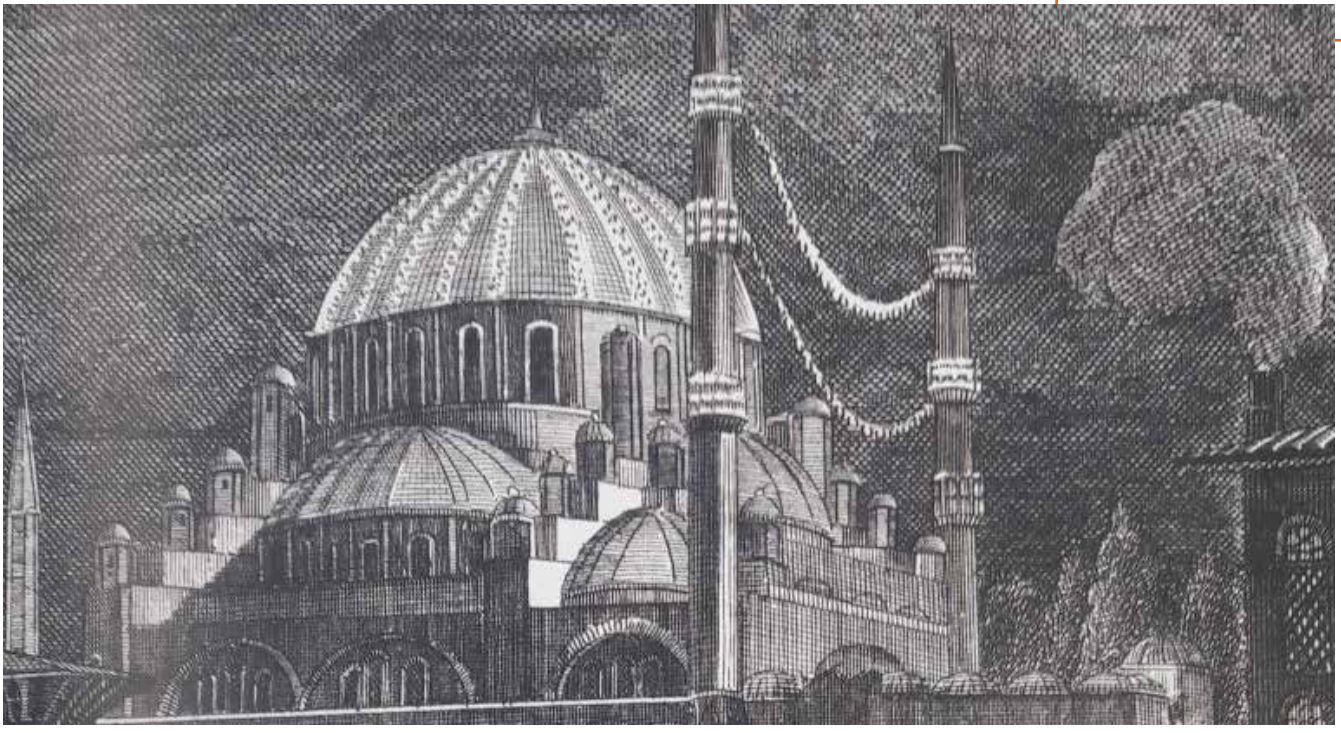
sonra kadınlar komşuları ile sahura kadar süren sohbet ve ikramlara oyunlara devam ederken erkekler de özellikle yaz aylarına denk gelen Ramazan'da Şehzadebaşı, Laleli, Bayezid, Sultan Ahmed, Ayasofya, Mahmud Paşa, Eyüpsultan ve Sultan Selim Camilerinin ağaç altlarındaki kahvehaneleri doldurur, yatsı ezanına kadar çubuklar, nargileler, deve tüyü renginde fincanlarla köpüklü kahveler içilirdi.

Teravih namazından sonra evlerden ve camilerden çıkan halk arasında sohbeti tercih edenler ağaç altı kahvehanelerine, saz sözden hoşlanan saz şairlerini dinlemek için Çemberlitaş - Tavukpazarı'ndaki saz şairleri kahvelerine, çifte naralı, çağırtmalı, zilli maşalı, darbukalı, zurnalı semai kahvelerine dağılır, herkes kendi zevkine göre vakit geçirirdi. Karagöz perdeleri ve meddahları tercih edenler ise daha çok Şehzadebaşı'na gelirdi.

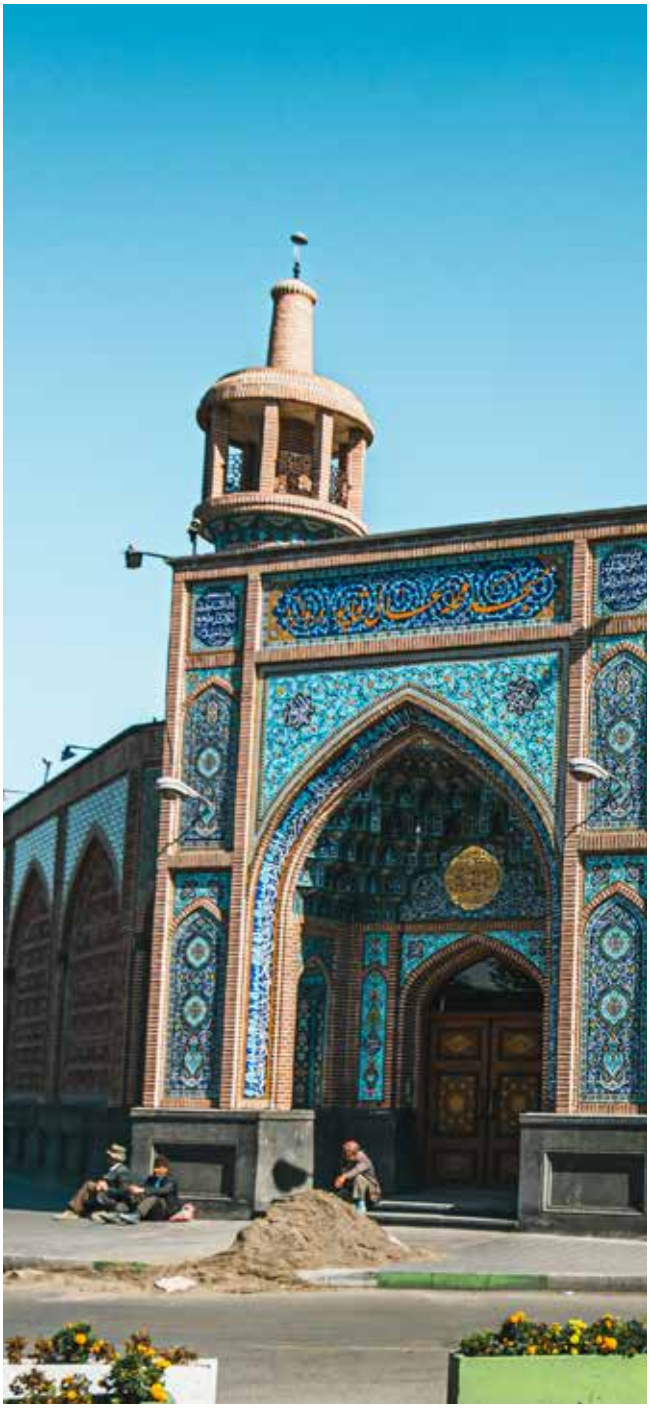
for the people of İstanbul, especially after the iftar and tarawih prayer. Starting in the afternoon, people took a walk between Hagia Sophia Mosque Square and Fatih Square. After the iftar, women continued to chat and play with their neighbours until suhur with treatments. Men used to fill the coffeehouses under the trees of Şehzadebaşı, Laleli, Bayezid, Blue, Hagia Sophia, Mahmud Pasha, Eyüpsultan, and Sultan Selim Mosques during Ramadan, especially during the summer months, and up to the night prayer, they would have hookah and coffee in camel-coloured cups.

After the tarawih prayer, those who came out of the houses and mosques would go to talk to people under the tree coffeehouses, to listen to the saz poets of Çemberlitaş-Tavukpazarı, to the semai coffees with double naras, cymbals, darbukas, and zurnas. Everybody would spend time according to their interests. Those who preferred Karagöz acts and storytellers would mostly come to Şehzadebaşı.

> ***Yatsı ezanına kadar çubuklar, nargileler, deve tüyü renginde fincanlarla köpüklü kahveler içilirdi.***
>
> ***Until the night prayer, they would have chibouk, hookah, and foamed coffe from camel-coloured cups.***

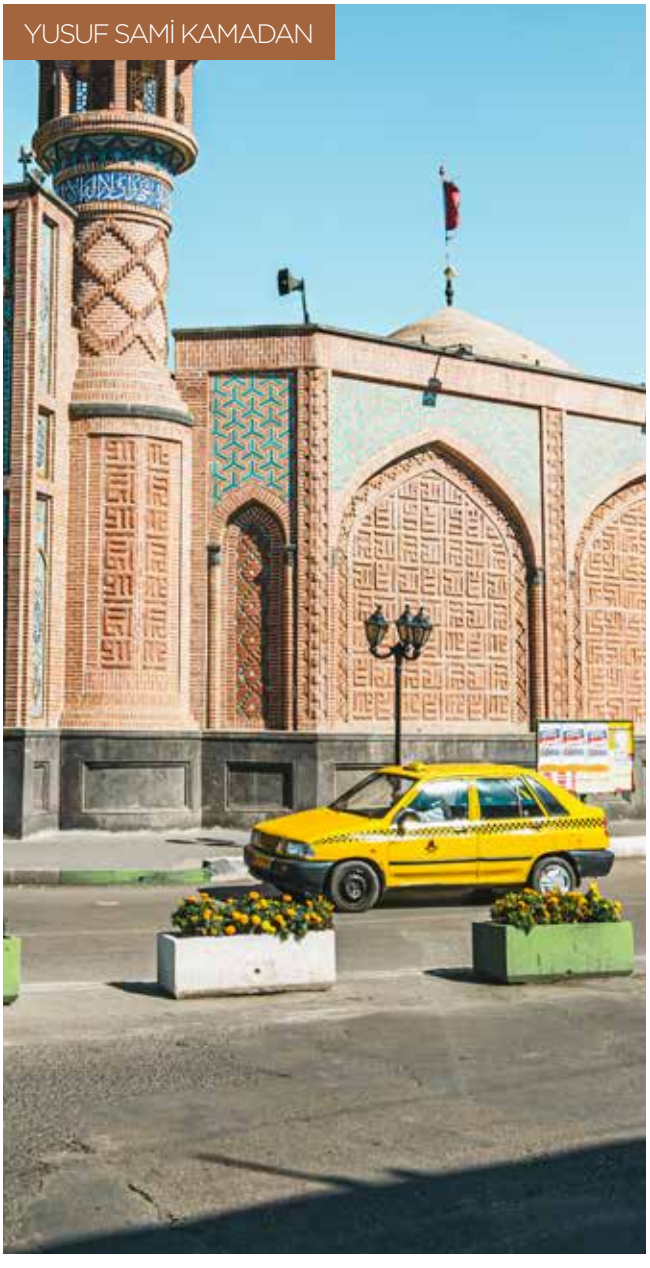
Eminönü Yeni Camii'nde Mahya

ERDEBİL: ESKİNİN BÜYÜK GÜZELLİĞİ

ARDABIL: THE GREAT BEAUTY OF THE OLD

YUSUF SAMİ KAMADAN

İran'ın tarihi ve kültürel bakımdan bir hayli önemli şehirlerinden biri olan Erdebil, Savalan dağ silsilesinin eteklerinde, deniz seviyesinden 1500 metreden fazla yükseklikteki platoda kurulan bir kent. Her ne kadar ne zaman kurulduğuyla alâkalı net bir bilgi olmasa da şehrin boy gösterdiği tarihin Sâsânîler dönemine kadar gittiği ifade ediliyor. Hazar Denizi'nin yakınlarında bulunan şehir bulunduğu yükseklik itibarıyla yaz mevsiminde misafir ettiklerine oldukça güzel hava şartları sunarken, sonbahar da dahil olmak üzere kışın gelen ziyaretçilerine dondurucu soğuk yüzünü gösterebilir.

İslam hakimiyeti altına girmesinin ardından tanınan bir şehir mevkiine gelen Erdebil, özellikle Bâbek liderliğindeki siyâsî gelişmenin merkezi olması hususiyetiyle kulaklara kendisini bir hayli aşina kılar. Sonrasında bölgeye hakim olan Türk hanedanı Sâcoğulları'nın merkezi olurken, hususen bu tarihten itibaren ilerleme kaydeder. Bulunduğu mevki itibarıyla hem iktisadi hem de ictimai bakımdan gelişme kaydeden şehir, hiç şüphesiz başka devletlerin de

Ardabil, one of the most important cities of Iran in terms of history and culture, is founded on the foothills of the Sabalan mountain range, on a plateau at an altitude of more than 1500 metres above sea level. Although there is no clear information about when it was founded, it is stated that the history of the city goes back to the Sassanid period. The city, which is located near the Caspian Sea, offers very nice weather conditions to its guests in summer due to its altitude, and it can show its freezing cold face to its visitors in winter, including autumn.

Ardabil, which became a known city after entering under the rule of Islam, made its name heard, especially as it was the centre of political development under the leadership of Babak. Afterwards, it became the centre of the Turkish Sajid dynasty, which dominated the region, and it started to develop. The city, which improved both economically and socially in terms of its location, undoubtedly tantalised other states. Especially the 13th

> ***13. yüzyıl şehir için büyük bir yıkım meydana getirir. Kuzeyden gelen Gürcü ordusu şehri yakıp yıkarken, sayısız insanın da canını alır.***
>
> ***The 13th century caused great destruction for the city. The Georgian army coming from the north destroyed the city and took the lives of countless people.***

iştahını kabartır. Özellikle 13. yüzyıl şehir için büyük bir yıkım meydana getirir. Kuzeyden gelen Gürcü ordusu şehri yakıp yıkarken, sayısız insanın da canını alır. Bu felaketten çok daha büyüğü Moğol istilası olur ki şehir hem iktisadi hem ictimai bakımdan bir hayli büyük bir darbe almış olur. Fakat yine de toparlanmayı başarır. 1229 yılında ölen ve Erdebil'i de ziyaret eden dönemin önemli seyyah ve coğrafyacılarından Yâkût el-Hamevî Erdebil şehrinin Moğol istilasından kısa bir zaman sonra yeniden kurulduğunu ve hatta öncekinden daha da mamur hâle geldiğini ifade eder.

Erdebil isminin hiç şüphesiz akıllara kazınması burada temeli atılan Safevîler ile olur. Önce bir tekke mevkiinde olan, sonra devletleşen hüviyet arzeden Safevîler için burası hem siyasi hem de dini özellikte bir yerdir. Safiyyüddîn-i Erdebîlî tarafından kurulan sûfî yol, döneminde öylesine önemli bir mevkie gelir ki İslamiyet'in o dönem İran'a hakim İlhanlı Devleti'nin resmî dini olmasını sağlayan İlhanlı hükümdarı Gâzân Han'ın ve bu devlet ricalinin desteklerine mazhar olur. Vefatının akabinde dergâhın bahçesine defnedilen Şeyh Safiyyüddîn

century caused great destruction for the city. The Georgian army coming from the north destroyed the city and took the lives of countless people. Much bigger than this disaster was the Mongol invasion, which was a major blow to the city both economically and socially. But it still managed to recover. Yaqut al-Hamawi, one of the important travellers and geographers of the period, who died in 1229 and had visited Ardabil, stated that the city of Ardabil was re-established shortly after the Mongol invasion and became even more prosperous than before.

The name Ardabil was undoubtedly engraved in mind with the Safavids whose foundation was laid here. For the Safavids, who had the statue of a lodge at first became a state, it had political and religious character. Established by Safi-ad-din Ardabili, the Sufi road reached such an important position in its period that it was supported by the Ilkhanid ruler Ghazan Khan, the state chief, who made Islam the official religion of the Ilkhanid State ruling Iran at the time. Even though Sheikh Safi-ad-din, who was bur-

Erdebil isminin hiç şüphesiz akıllara kazınması burada temeli atılan Safevîler ile olur.

The name Ardabil was undoubtedly engraved in mind with the Safavids whose foundation was laid here.

her ne kadar sünnî olsa da bilindiği gibi sonraki dönemlerde tekkeden devlete dönüşüm olurken bu yapı da şîîleşir. Şeyh Safiyyüddîn'in mezarının merkezde bulunduğu dergâh ise bugün gelinen noktada farklı birim ve yapıların bulunduğu bir kompleks hüviyeti arzeder ki hiç şüphesiz Erdebil'deki görülmeye değer ilk yeri de burası meydana getirir. 1334'te vefatının ardından gömüldüğü ve sonradan yapılan eklemelerle boy gösteren Şeyh Safiyyüddîn'in mezarı, gerçekten de büyüleyicidir. Mavi sırlı tuğlalar ile Allah isminin yazılı olduğu burç, bu hususiyetinden dolayı Allah Allah Burcu olarak bilinir. Bu kompleks içerisinde yer alan Kandilhâne ve ayrıca Çinihâne de sahip olduğu göz alıcı estetiğiyle göz doldurucudur. Mevcut hususiyetleriyle bu külliye Safevî sanatının zirve eserlerinden birini meydana getirir. 1828 yılında gerçekleşen Rus işgali sebebiyle burada bulunan pek çok kıymetli parça malesef Ruslar tarafından kaçırılır ki bu eserler bugün hâlâ Peterburg şehrinde yer alan Ermitaj Müzesi'ndedirler.

Tabii böylesine kadim şehirlerin olmazsa olmazı olan kapalı çarşı Erdebil'de de günümüzde ayaktadır. Erdebil'in gelişmesini sağlayan sebeplerden birini de aslında ekonomik bakımdan kendisine getiri sağlayan mevkii meydana getirir. Önemli bir ticari meta olan ipeğin Anadolu topraklarına ihraç edilmesi döneminde Erdebil üzerinden mümkün oluyordur. Geçirdiği yıkımlar sebebiyle Erdebil tarihi birikimini tamamıyla bugüne taşıyamamış fakat yine de Selçuklu ve Safevî dönemi eserleriyle göz doldurur. Özellikle Balıklı Çay üzerinde bulunan tarihi Safevî köprüleri varlığını bugün de devam ettirirken, Balıklı Çay'da yapılan bir gelenek de hâlâ canlılığını sürdürür. Her yıl Nevruzdan önceki son Çarşamba gününün sabahı binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşen renkli tören, bölge halkı tarafından inanıldığı şekliyle dua ve niyetlerin kabul edildiği bir zamandır. Pek çok lezzet imkanı da sunan Erdebil'de, özellikle yenilen güzel bir yemeğin ardından lezzetli çayların içileceği bir kahve size şehirle alâkalı çok daha fazla şey öğretecektir.

ied in the garden of the dervish lodge after his death, was Sunni, as it is known, this structure became Shiah as the transition from the dervish lodge to the state in the following periods. The dervish lodge where Sheikh Safi-ad-din's tomb is in the centre is a complex with different units and structures at the point reached today, which undoubtedly makes it the first place worth seeing in Ardabil. The tomb of Sheikh Safi-ad-din, where he was buried after his death in 1334 and appeared with later additions, is truly fascinating. The bastion on which the name of Allah is written with blue glazed bricks is known as the Allah Allah Bastion because of this feature. The candle section and tile section in this complex are eye-catching with their aesthetics. With its current features, this complex is one of the top works of Safavid art. Due to the Russian occupation in 1828, many valuable pieces were taken by the Russians, which are still in the Hermitage Museum in the city of St. Petersburg today.

Of course, the grand bazaar, which is indispensable for such ancient cities, is still standing in Ardabil today. One of the reasons behind Ardabil's development is actually the location that provides it with economic returns. During the period of exporting silk, an important commercial commodity, to Anatolian lands, it was possible through Ardabil. Although Ardabil couldn't fully carry its historical background to the present due to the destruction it has undergone, it still impresses with the works of the Seljuk and Safavid periods. While the historical Safavid bridges on Baliqly Chay River still exist today, a tradition in Baliqly Chay River is also alive. The colourful ceremony, which takes place every year on the morning of the last Wednesday before Nowruz, with the participation of thousands of people, is a time when prayers and intentions are accepted as believed by the people of the region. In Ardabil, which also offers many tastes, a coffeehouse to have delicious tea after a nice meal will teach you much more about the city.

TARİHİN İZİNİ SÜRERKEN:

AFYONKARAHİSAR

WHILE TRACING HISTORY: AFYONKARAHİSAR

ÇAĞLAR ÇAĞATAY

Termal veya kaplıca denilince ilk akla gelen kent olan Afyonkarahisar, tarih boyunca farklı uygarlıklara ev sahipliği yapmış. Binlerce yıllık geçmişe sahip Afyonkarahisar'da gezilecek tarihi yerler listesinin ilk sırasında ihtişamıyla şehrin ortasında yükselen Afyon Kalesi var. Kentin tarihi anlarına tanıklık etmiş olan bu kale, 226 metre yüksekliğe sahip bir sarp kayalık üstünde yer alıyor. Şehrin simgelerinden olan kaleye çıktığınızda şehrin manzarasını da izleyebilirsiniz.

Gezimizde bir sonraki rotamız kentin merkezindeki Afyon Ulu Camii, 40 ahşap sütun üzerinde yükselen, üç kapıya ve tuğla bir minareye sahip. 13.yy'da inşa edilen ve şehrin en büyük camisi olan Ulu Cami, mistik atmosferi ve mimarisi ile dikkat çekiyor. Süslemeleri de görülmeye değer. Hem ibadethane hem de bir sanat eseri olarak kesinlikle ziyaret etmelisiniz. Ancak sadece Ulu Cami değil, kentin diğer camileri de görülmeye değer. Mısri Camii ve İmaret Camii bunlardan birkaçı.

Afyonkarahisar, the first city that comes to mind when it comes to thermal springs, has hosted different civilisations throughout history. Afyon Castle rises in the middle of the city with its magnificence at the top of the list of historical places to visit in Afyonkarahisar with a history of thousands of years. This castle, which has witnessed the historical moments of the city, is located on a cliff with a height of 226 metres. When you go to the castle, which is one of the symbols of the city, you can also watch the view of the city.

Our next destination in our trip is the Afyon Grand Mosque in the centre of the city, rising on 40 wooden columns, with three gates and a brick minaret. Built in the 13th century and being the largest mosque in the city, the Grand Mosque draws attention with its mystical atmosphere and architecture. Its decorations are also worth seeing. You should definitely visit it, both as a place of worship and as a piece of art. However, not only the Grand Mosque but also the other mosques of the city are worth seeing. Mısri Mosque and Imaret Mosque are some of them.

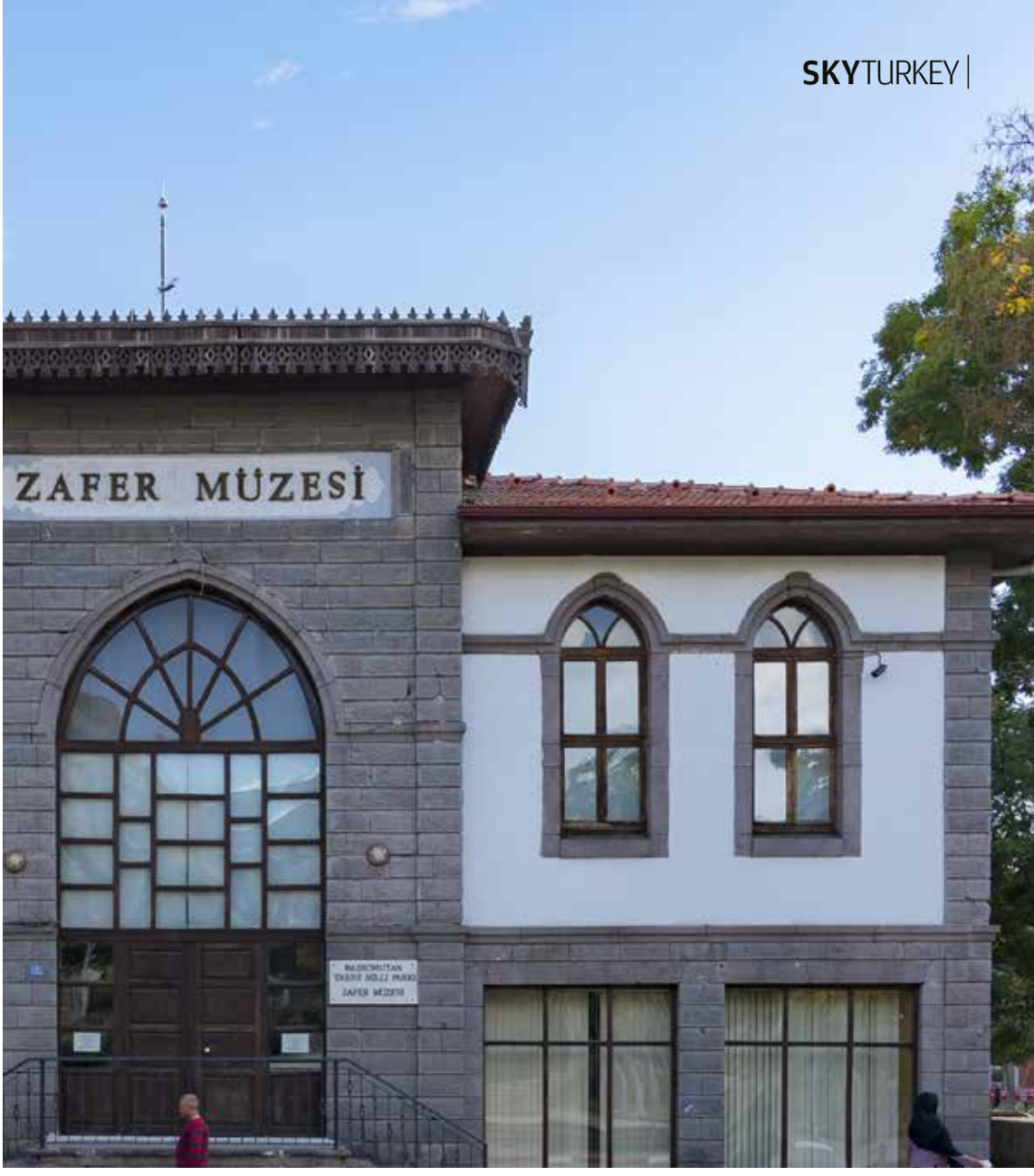
Şehrin Müzelerini Görün!

Kurtuluş Caddesi'nde yer alan Afyonkarahisar Müzesi, 1971'de şimdi bulunduğu binaya taşınmış ve zengin bir eser içeriğine sahip. Afyon'da yaklaşık 40 höyük ve 20 antik şehir var ve buradan çıkan eserler Afyon Arkeoloji Müzesi'nde sergileniyor. Kentteki bir sonraki rotamız Sultan Divanı Mevlevihane Müzesi. Afyonkarahisar Mevlevihanesi'nin kuruluşu 13. yüzyıla dayanıyor ve Anadolu'daki ilk Mevlevihane olduğu söyleniyor. 2008 yılında restore edilen Mevlevihane'nin bahçesinde derviş odaları, matbah gibi değişik bölümler bulunuyor. Seyahatimize Zafer Müzesi ile devam ediyoruz. Müze binası 1914 senesinde belediye binası olarak inşa edilmiş ve Büyük Taarruz kararının alındığı yer olarak önem kazanmış. 1985'de Afyon Zafer Müzesi olarak ziyarete açılan müzede Kurtuluş Savaşı ile ilgili bilgi ve belgeleri görebilirsiniz.

Visit the Museums of the City!

The Afyonkarahisar Museum, on Kurtuluş Street, was moved there in 1971 and has a rich content of artifacts. There are about 40 mounds and 20 ancient cities in Afyon, and their artifacts are exhibited in the Afyon Archaeological Museum. Our next route in the city is the Sultan Divani Mevlevi Lodge Museum. The foundation of Afyonkarahisar Mevlevi Lodge dates back to the 13th century and it is said to be the first Mevlevi Lodge in Anatolia. There are different sections such as dervish rooms and a kitchen in the garden of the Mevlevihane, which was restored in 2008. We continue our journey with the Victory Museum. The structure was built in 1914 as a town hall and gained importance as the place where the Great Offensive decision was taken. You can see information and documents about the War of Independence in the museum, which was opened as the Afyon Victory Museum in 1985.

Frig Vadisi'nde Yürüyüş, Kırkgöz Köprüsü'nde Gün Batımı

Afyonkarahisar, Ankara, Eskişehir ve Kütahya arasındaki coğrafyaya yayılan binlerce yıllık tarihe sahip Frig medeniyetinin izini sürebilirsiniz. Tematik kültür rotası olan ve 2013'de açılan Frig Yolu, uzun yürüyüş ve bisiklet yollarını içinde barındırıyor. 506 kilometrelik parkuruyla doğaseverlerin gözdesi olan güzergâh, kaya yerleşimleri, kaya anıtları, mezar odaları, kilise ve şapelleri, peribacaları ve diğer doğal güzellikleriyle ziyaretçilerini cezbediyor. Özellikle de peri bacaları, eşsiz manzaralar sunuyor. İhsaniye, İscehisar, Bayat ve Bolvadin ilçelerinde şapkalı ya da şapkasız peri bacaları görmeniz mümkün. Bunun dışında Afyon'da başka birçok antik kent var. Afyon'un köklü tarihini keşfetmek istiyorsanız

Trekking in the Phrygian Valley, Sunset on Kırkgöz Bridge

You can trace the Phrygian civilisation, which has a history of thousands of years, spreading across the geography between Afyonkarahisar, Ankara, Eskişehir, and Kütahya. The Phrygian Way, a thematic culture route opened in 2013, includes long walking and cycling routes. The route, which is popular among nature lovers with its 506-kilometre track, attracts visitors with the settlements, rock monuments, tomb rooms, churches and chapels, fairy chimneys, and other natural beauties. Especially the fairy chimneys that offer unique views. You can see fairy chimneys with or without a hat in the districts of İhsaniye, İscehisar, Bayat, and Bolvadin. Apart from that, there are other ancient cities in Afyon. If you want to discover

antik kentlerini de gezin. Şuhut ilçesindeki Synnada Antik Kenti, Frigya'nın başkenti olmuş büyük bir kentti. Apameia Antik Kenti ise Pers döneminden kalma, günümüzde Dinar ilçesi olarak bilinen bölgede yer alıyordu. Apameia'nın antik tiyatrosu ve stadyumu gibi yapılarını görebilirsiniz. Docimeium Antik Kenti ise İscehisar ilçesinde yer alıyor. Amorium Antik Kenti'de, Emirdağ ilçesine bağlı Hisarköy'de bulunuyor ve yedi büyük uygarlığın izlerini taşıyor.

Gün batımını izlemek için Kırkgöz köprüsü bir sonraki rotamız. Bolvadin ilçesinde, Akarçay üzerinde yer alan Kırkgöz Köprüsü'nün ilk yarısı 1150'de Bizans İmparatoru I. Manuel Kommen tarafından yaptırıldı. Yapımında mermer ve bazalt taşı kullanıldı. Mimar Sinan tarafından köprünün kuzey tarafına doğru 200 metrelik ekleme yapıldı ve köprü 64 gözlü oldu.

Dinlenme Vakti

Şehir turunu tamamladıktan sonra dinlenmek için en iyi seçenek Afyokarahisar'ın dünyaca meşhur kaplıcaları olabilir. Termal suları ve kaplıcaları ile efsanelere konu olmuş bir şehir olan Afyonkarahisar'da Gazlıgöl ilk durağınız olabilir. Merkeze 21 kilometre mesafede yer alan Gazlıgöl Termal Kaplıcaları'nı dinlenmek, yenilenmek için tercih edebilirsiniz. Yine Ömer Ilıcası, Gecek Kaplıcası, Heybeli Termal Turizm Merkezi'ndeki tesislerde sizi bekliyor.

the deep-rooted history of Afyon, visit its ancient cities. Synnada Ancient City in Şuhut district was a big city that became the capital of Phrygia. Dating back to the Persian period, Apameia Ancient City was located in the area known today as Dinar district. You can see Apameia's structures such as the ancient theatre and stadium. Docimeium Ancient City is located in İscehisar district. Amorium Ancient City is located in Hisarköy, in Emirdağ district, and bears the traces of seven great civilisations.

Kırkgöz Bridge is our next route to watch the sunset. The first half of Kırkgöz Bridge, located on Akarçay in Bolvadin district, was built in 1150 by the Byzantine Emperor Manuel Kommen. Marble and basalt stone were used in its construction. An addition of 200 metres was made towards the north side of the bridge by Mimar Sinan and the bridge became 64 eyed.

Time to Rest

After completing the city tour, the best option to rest may be Afyokarahisar's world-famous hot springs. Gazlıgöl can be your first stop in Afyonkarahisar, a city that has been the subject of legends with its thermal waters and hot springs. You can choose Gazlıgöl Thermal Springs, which is located 21 kilometres from the centre, to rest and get refreshed. And Ömer Thermal Springs awaits you at the facilities in Gecek Thermal, Heybeli Thermal Tourism Centre.

Afyonkarahisar Mevlevihanesi'nin kuruluşu 13. yüzyıla dayanıyor ve Anadolu'daki ilk Mevlevihane olduğu söyleniyor.

The foundation of Afyonkarahisar Mevlevi Lodge dates back to the 13th century and it is said to be the first Mevlevi Lodge in Anatolia.

FANTASTİK KENTLER 5
FANTASTIC CITIES

TİMARU

ARDA AREL

Tik tak tik tak tik tak tik tak. Timaru'ya vardığım vakit ilk duyduğum ses bu oldu. Şehrin ortasında 10 adam boyu yükselen ve metalik bir sesle insan zihnine hükmeden bu yapıya saat diyorlar. Akrep ve yelkovan isminde iki kolu aynı yöne dönüyor ve belirli aralıklarla biri diğerinin üstünden geçerek fevkalade ritmik bir dansı durmaksızın tekrar ediyor. Şehre her gelen, bir yarı tanrı kutsal evi imiş gibi önce onu ziyaret ediyor. Dilenciler onun önünde yalvarıyor, yakarıyor. Dükkânlar o dediği vakit açılıyor, o dediği vakit kapanıyor. Etrafında yedi renkli neşesiyle çocuklar koşturuyor. Hamile kadınlar her gün batımında gelip vakitli doğum için zamanın efendisinden yardım dileniyor.

Çünkü Timaru'da her kadın, mükemmel çocuğu doğurmaya çalışır. Fakat sadece yüz yılda bir vuku bulan bir şeydir bu. Yine de Timaru halkı bunu fazlasıyla ciddiye alır. Kentte, sadece bu ilme ömrünü eskitmiş bilgeler, vakti geldiğinde kadını ölümü pahasına doğuma zorlayacak zehirli karışımlarıyla koca karılar, efsunlu eller, zamanlı dualar, Timaru'da ne ararsan var.

Bir köşede hayretle saat isimli zaman aynasını izliyordum. Kulenin etrafında hayat nasıl hızlı... Kulenin tepesinde dönüp duran akreple yelkovanın aksine...

Mesele çakralarda, dedi hamile bir kadın. Yanıma yaklaştığını fark etmemiştim. Her insan doğum anında zamanla mühürlenir. Bu mührü ömür boyu taşır, taşırız. Onu inkâr edemeyiz. Ondan ayrı hareket edemeyiz. Ancak ona yetimiz miktarınca yön verebiliriz. Mükemmel insan, işte sonsuz yön verme yetisine sahip insandır. Zamanın en duru mührüyle mühürlüdür. Tüm çakraları açık, zihni pürüzsüz ve algısı sınırsız. Bir zaman peygamberi, kim ona gebe olmak istemez.

Yüz sene evvel Timaru'da, bir zaman peygamberinin doğduğu söyleniyor. Annesi ona ömründen ömür vermiş, vaktinde düşürüp dünyaya kendisi vefat etmiş. Babası o vakit aklını yitirmiş. Bebeği kaptığı gibi kimselere görünmeden şehri terk etmiş. Bir daha da izlerine rastlayan olmamış. İsmine Atlas demişler o bebeğin. Timaru'da Atlas için derler ki, bebek deli babasını kendine binek bilmiş. Ona yol gösteren yine ölmüş annesidir. Öyle bir zihin, yeri gelir ölülerle de konuşur.

Bu kadar dinledikten sonra Timaru'nun mükemmel insan hikâyelerini açıkçası geçen yüz yılın ardından kim mükemmel

Tick tock, tick tock, tick tock, tick tock. This was the first sound I heard when I got to Timaru. They call this structure, which rises 10 man-size in the middle of the city and dominates the human mind with a metallic voice, as a clock. Its two hands, called the hour and minute, turn in the same direction and at certain intervals, one passes over the other one and repeats an extraordinary rhythmic dance without stopping. Every visitor to the city first visits it as if it were a demigod holy house. Beggars beg in front of it. The shops open and close when it says. The children are running around it with the joy of seven colours. Pregnant women come here every sunset to ask for help from the lord of time for a timely birth.

Because in Timaru every woman tries to give birth to the perfect child. But it's something that only happens once in a hundred years. Still, the people of Timaru take this very seriously. In the city, some sages have worn out their lives on this wisdom, old ladies with their poisonous mixtures that will force the women to give birth at the expense of her death when the time comes, enchanted hands, timely prayers; whatever you are looking for in Timaru.

In a corner, I was watching the time mirror called the clock in amazement. How fast is life around the tower... Unlike the hour and minute hand whirling at the top of the tower...

It's in the chakras, one pregnant woman said. I didn't realise she was approaching me. Every person is sealed in time at the time of birth. We carry this seal for life. We cannot deny it. We cannot move apart from it. We can only direct it to the extent of our competence. The perfect person is the one who is capable of infinite competence to direct it. It is sealed with the purest seal of the time. All of its chakras are open, its mind is smooth, and perception is limitless. A time prophet, who would not want to be pregnant for it.

It is said that a hundred years ago a prophet was once born in Timaru. His mother gave him a lifetime from hers, dropped him to the world on time, and passed away. His father lost his mind at that time. He left the city unseen to anyone as he grabbed the baby. No one has ever seen his traces again. They called the baby Atlas. In Timaru, they say about Atlas, that the baby knew his crazy father as a saddle beast. It is his dead mother who guides him. Such a mind sometimes speaks to the dead.

> ***Bir köşede hayretle saat isimli zaman aynasını izliyordum. Kulenin etrafında hayat nasıl hızlı... Kulenin tepesinde dönüp duran akreple yelkovanın aksine...***
>
> ***In a corner, I was watching the time mirror called the clock in amazement. How fast is life around the tower... Unlike the hour and minute hand whirling at the top of the tower...***

doğacak ve ne zaman merak ettim. Kimse bilemez, dedi hamile kadın. Bir yandan gülüyor bir yandan da umutla elini gebe karnında gezdiriyordu. Bilgeler bile bilemez. Zamanın mührünü hesaplamak ilmi bilene bile zordur. Ancak andan önce yetişir vaktin haberi. Onlar vakit geldi dediğinde her gebe doğurmak zorundadır ki bilgeler de yanılabilir. Aslında o vakit beklenen olmayabilir.

Timaru'da belki mükemmel bir bebek görürüm diye üç gece daha kaldım. Nihayetinde yüz senedir bekleyenler olduğunu kendime hatırlatıp kentle vedalaştım. Elbette onu terk etmeden hemen önce zamanın efendisinden icazet almalıydım. Tik tak tik tak tik tak tik tak.

After listening to this many wonderful human stories about Timaru, frankly, after the last hundred years, I wondered who will be born perfect and when. “Nobody knows,” the pregnant woman said. On the one hand, she was laughing, and on the other hand, she moved her hand around her pregnant belly in hope. Even the sages cannot know. It is difficult to calculate the seal of time, even for those who know wisdom. However, the news of time comes before the moment. When they say it is the time every pregnant woman has to give birth and sages could be wrong as well. Actually, what has been expected might not happen at that time.

I stayed 3 more nights in Timaru so that maybe I could see a perfect baby. After all, I reminded myself that they have been waiting for a hundred years and said goodbye to the city. Of course, I should have received approval from the lord of the time just before I left it. Tick tock, tick tock, tick tock, tick tock.

DORF ROMANTIK

ARDA AREL

Yine iş aralarında ya da akşam çayımı kahvemi alınca karşısına oturup eğlenebileceğim bir oyun ararken rastladım Dorf Romantik'e. Esasen oyunu görünce işte aradığım tam olarak böyle bir oyun dedim ve Steam sayfasında biraz gezindikten sonra satın aldım. Ama aradığım böyle bir oyun değildi. Değilmiş. Bunu hızla geçen 2 saatin ardından anladım. Benim aradığım, çok vaktimi almasın, dilediğimde girip kafa dağıtmalı biraz oynayayım daha sonra taze bir zihinle işime bakayım tarzında bir oyundu. Yani bir diğer deyişle çay-kahve oyunuydu. Ama Dorf Romantik bunun için fazla iddialı.

Oyun temel olarak bir bulmaca simülasyon oyunu. Petek "tile"lardan oluşuyor. Ve siz peşi sıra size rastgele gelen petekleri uç uca ekleyerek bir şehir kuruyorsunuz. Ama bu şehri kurarken belirli bir düzene göre gitmeniz ve size verilen görevleri yapmanız elzem. Aksi takdirde puan kazanamaz ve ekstra petek alamazsınız. Peki, ne işe yarıyor bu puan ve petekler?

Puan toplamak önemli çünkü topladığımız puanlar sayesinde başarımlar kazanıyor ve bu başarımlarla peteklerin üstünde gelebilecek yeni yapılara erişiyoruz. Bu sonradan gelen yapılar genelde joker yapılar oluyor ve birçok "tile"ı eşlememize olanak sağlıyor.

Görevleri yaparak kazandığımız ekstra peteklerse çok önemli. Çünkü oyun başlangıçta bize 40 petek veriyor ve bu peteklerle şehrimizi kurmaya başlıyoruz. Ancak hiçbir görevi yapmazsak bu 40 petek bittiğinde: Game Over.

Yani elimizdeki petekleri eşleyerek yaptığımız görevler sayesinde aldığımız yeni petekler bizi oyunda tutan yegâne şey oluyor.

Sonrası mı? Ben de bilmiyorum ama zamanla öğreneceğim. Herhâlde maksimum hayatta kalma ve maksimum puana ulaşma tarzında bir mücadele söz konusudur. Benimse bir süre daha Dorf Romantik'e zaman ayıracağım kesin.

I came across Dorfromantik again while I was looking for a game to play when I had breaks from work or my evening tea and coffee. Actually, when I saw the game, I said this is exactly the game I was looking for and bought it after browsing the Steam a bit. But it wasn't such a game I was looking for. I realised this after 2 hours that passed quickly. What I was looking for was a game in a way that wouldn't take much of my time, I would play a little and get distracted whenever I wished, then turn back to my business with a fresh mind. In other words, it was a tea and coffee game. But Dorfromantik is too ambitious for this.

The game is basically a puzzle simulation game. It consists of honeycomb tiles. And you are building a city by adding the honeycombs that come to you randomly one after the other. But while establishing this city, you must go according to a certain order and do the tasks given to you. Otherwise, you will not be able to earn points and receive extra honeycombs. So, what do these points and honeycombs do?

Oyunu Berlin'de dört arkadaş geliştirmiş. Çıkalı da çok olmadı. Geçtiğimiz ay Steam üzerinden satışa açtılar. Üstelik fiyatı da 20 liranın altında. Müzik paketiyle beraber alırsanız 25 lira gibi bir tutarı var ki bence müzikleri oldukça keyifli. Paketin ayrı olması sanırım müzikleri yapan kişiyle anlaşmalarından dolayı.

Geliştiriciler, ilerde çok-oyunculu oynanabileceğini hatta oyuncular arası ticaret vesaire yapılabileceğinden bahsetmiş. Ne kadar mümkün olur bilmiyorum ama şu hâli zaten yeterince keyifli. En azından benim için.

Son olarak, oyun mevcut hâliyle başarıyla mobile uyarlanabilecek bir yapıya sahip. O yüzden yakın zamanda bu fikir de gündeme gelecektir diye düşünüyorum. Nihayetinde benim aklıma geldiyse oyunu geliştirenlerin de çoktan gelmiştir. Mobilde de gayet potansiyel oyuncuya ulaşacaktır.

Collecting points is important because we earn achievements thanks to the points we collect, and with these achievements, we access new structures that can come over the honeycombs. These structures that come later are often joker structures and allow us to map many tiles.

The extra honeycombs we earn by doing the tasks are very important. Because the game initially gives us 40 honeycombs and we start building our city with them. However, if we don't do any of the tasks when these 40 honeycombs are finished: Game Over.

In other words, the new honeycombs we receive thanks to the tasks we do by matching the honeycombs we have are the only things that keep us in the game.

Afterwards? I don't know either, but I will learn over time. There is probably a struggle in the style of maximum survival and reaching the maximum score. I will certainly spare time for Dorfromantik for a while.

Four friends developed the game in Berlin. It was released a short time ago. They opened it for sale on Steam last month. Moreover, the price is under 20 liras. If you buy it with the music package, it is 25 liras, which I think is quite enjoyable with the music. I think the package is separate because of their agreement with the musician.

The developers mentioned that in the future, it will be possible to play multiplayer, even trade between players can be possible, and so on. I don't know how possible it will be, but it is already enjoyable enough. At least for me.

Finally, the game has a structure that can be successfully adapted to mobile in its current form. That's why I think this idea will be on the agenda in the near future. If it comes to my mind, the developers of the game have already thought about it. It will also reach potential players on mobile.

BERKE ARAKLI

Fotoğrafın İzi

Traces of the Photo

Ses insanların temel ihtiyaçlarını anlatmak için iletişimin temel kaynağı, ritim üzerine bir ahenkle inşa edilen müzik ise ruhların birbirine açılmasının en önemli yollarından biri. Her yeni çıkan albüm, her yeni şarkı, yeni tanışılan bir ses ve bir söz ruhumuzu anlatmamız ve anlamamız için bize yeni bir yol sunar. Beethoven'ın da dediği gibi; "Müzik, her bilgelik ve felsefeden daha yüksek esin verir."

Sound is the main source of communication; it enables us to tell our basic needs. Music that is built on a rhythm with harmony is one of the most important ways of connecting souls together. Each new album, each new song, each new sound and each new lyric, clears the way for us to tell and understand our spirits. As Beethoven once said: "Music is a higher revelation than all wisdom and philosophy."

CANER ÖNER'DEN "İSTANBUL BİZİM GİBİ"

Türkiye'nin önemli metal gruplarından Mekanik grubunun kurucusu ve vokali Caner Öner'in onuncu solo teklisi *İstanbul Bizim Gibi*'yi dinleyiciyle buluşturdu. Son iki yıldır kariyerini farklı bir tarza sürdüren müzisyen solo çalışmalarını hız kesmeden sürdürüyor.

"İSTANBUL BİZİM GİBİ" FROM CANER ÖNER

The tenth solo single of Caner Öner, the founder and lead singer of the band Mechanical, one of Turkey's most important metal bands, brought *İstanbul Bizim Gibi* to the audience. The musician, who has continued his career in a different style for the last two years, carries on his solo works without slowing down.

YİRMİ7'DEN AY DÜŞMÜŞ ELEKTRİK TELLERİNE

Türkiye'nin başarılı rock grubu Yirmi7, Türkçe şarkılardan oluşan ilk albüm çalışması *Ay Düşmüş Elektrik Tellerine*'yi müzikseverler ile buluşturdu. 2007 yılında Okan Şarlı tarafından Los Angeles'ta kurulan Yirmi7; *Muhtemel Aşk* ve *Sokak Lambası* şarkılarıyla büyük bir takipçi kitlesine ulaşmıştı.

FROM YİRMİ7 AY DÜŞMÜŞ ELEKTRİK TELLERİNE

Turkey's successful rock band Yirmi7 brought together music lovers with their first album, *Ay Düşmiş Elektrik Tellerine*, which consists of Turkish songs. Founded in 2007 by Okan Şarlı in Los Angeles, Yirmi7 reached a large audience with the songs of *Muhtemel Aşk* and *Sokak Lambası.*

DENİZ KÜÇÜK'TEN "ÖZÜR DİLERİM"

Geçtiğimiz Eylül ayında yayınladığı ilk EP'si *Neyse Hayal Kurmayalım Şimdi* ile müzikseverlere kendini tanıtan Deniz Küçük, EP'den sonraki ilk teklisini *Özür Dilerim*'e çıkarıyor. Müziği Deniz Küçük ve Haluk Kurosman ikilisine ait olan parçanın sözleri de Haluk Kurosman'ın güçlü kaleminden çıktı.

"ÖZÜR DİLERİM" FROM DENİZ KÜÇÜK

Deniz Küçük, who introduced himself to the music lovers with his first EP, *Neyse Hayal Kurmayalım Şimdi,* released last September, is releasing his first single *Özür Dilerim* after the EP. The lyrics of the piece, whose music belongs to Deniz Küçük and Haluk Kurosman duo, were written by Haluk Kurosman.

HAZIRLAYAN: GİZEM ERTÜRK

1) Yayınlanan ilk çizgi filmin adı nedir?
A) Fantasmagorie
B) Taş Devri
C) Snoopy
D) Alice Harikalar Diyarında

1) What is the name of the first cartoon aired?
A) Fantasmagorie
B) The Flinstones
C) Snoopy
D) Alice in Wonderland

2) Kozmonotlar tarafından uzaya gönderilen ilk canlı nedir?
A) Fare
B) Köpek
C) İnsan
D) Çekirge

2) What is the first living creature sent to space by cosmonauts?
A) Mouse
B) Dog
C) Human
D) Grasshopper

3) Günümüzde mutlak monarşiyle yönetilen ülke hangisidir?
A) İtalya
B) İngiltere
C) Vatikan
D) İsveç

3) What country is today ruled by absolute monarchy?
A) Italy
B) England
C) Vatican
D) Sweden

4) *"Mutlu aileler birbirlerine benzerler. Her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır."* cümlesiyle başlayan kitap hangisidir?
A) Suç ve Ceza
B) Sefiller
C) Anna Karenina
D) Madam Bovery

4) What is the book that begins with the sentence, *"Happy families are all alike; every unhappy family is unhappy in its own way?"*
A) Crime and Punishment
B) Les Miserables
C) Anna Karenina
D) Madame Bovary

5) Bugüne kadar bir maçta (resmi olan) en fazla kaç gol atılmıştır?
A) 35
B) 31
C) 28
D) 25

5) How many goals have been scored at the most in a match (official) so far?
A) 35
B) 31
C) 28
D) 25

1)A 2)B 3)C 4)C 5)Bv

Güldüren 100

100 Mbps'ye Kadar
Akıllı Sınırsız Kablonet

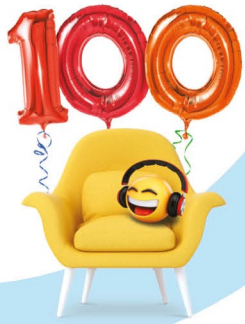
+ Üst Paket
+ Altın Sinema Paketi
+ Kablo Bulut 25 Gb

İnternet'ten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

24 ay taahhüt sözünüze
İlk 12 ay
109,99 TL

12 ay taahhüt sözünüze
119,99 TL

Sonraki 12 ay
119,99 TL

Eğlence Dolu

25 Mbps'ye Kadar
Sınırsız Kablonet

+ Temel Paket
+ Vizioon Sinema Paketi
+ Kablo Bulut 25 Gb

İnternet'ten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

24 ay taahhüt sözünüze
İlk 12 ay
89,99 TL

12 ay taahhüt sözünüze
99,99 TL

Sonraki 12 ay
99,99 TL

Renklendir Hayatını

50 Mbps'ye Kadar
Akıllı Sınırsız Kablonet

+ Üst Paket
+ Vizioon Sinema Paketi
+ Kablo Bulut 25 Gb

İnternet'ten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

24 ay taahhüt sözünüze
İlk 12 ay
99,99 TL

12 ay taahhüt sözünüze
109,99 TL

Sonraki 12 ay
109,99 TL

Kablo TÜRKSAT

0 850 804 4444 turksatkablo.com.tr /turksatkablo

Annem mutluysa

#mutlulukbenimle

PIRLANTA YÜZÜK

KARAT: 0.20-0.23 CT.

3.690TL

Altınbaş

444 LOVE (5683) | ALTINBAS.COM | altinbasjewelry

Kampanya, 31.05.2021 tarihine kadar katılan Altınbaş mağazalarında ve www.altinbas.com'da geçerlidir. İlanda kullanılan ürünün fotoğrafı baskı ebadında büyütülmüştür. Kampanyadaki ürünlerin pırlanta karat ve renk aralıkları mağaza stoklarına göre farklılık gösterebilir. Ürün adetleri, ürünlerin karat ve renk aralıkları mağaza stoklarına göre farklılık gösterebilir. Kampanya stoklarla sınırlıdır. Ürün ölçülerine göre gramda fark gösterebilir. Pırlanta (INS277) yüzük 0.20-0.23 ct. G-SI aralığında olup; 8 ayar pembe altındır. Kampanyalı ürünlerin fiyatları peşin ve tek çekim alışverişlerde geçerlidir. Kampanya kapsamında taksitli alışverişler peşin fiyatına uygulanmaz, vade farkı uygulanır. 05.05.2021 tarihli Amerikan doları/has altın kuru baz alınmış olup, kur değişiklikleri ürün fiyatına yansıtılır. Kampanya Altınbaş adı altında ve bünyesi dahilinde sunulan veya sunulacak olan her türlü kampanya, indirim, promosyon, hediye çekleri ve benzeri durumlar ile birlikte kullanılamaz ya da birleştirilemez. Altınbaş konu ve kapsamla ilgili her türlü değişiklik yapma ve yasal hakkını saklı tutar. Kampanya detaylarına; www.altinbas.com web adresimizden ve 444 LOVE (5683) numaralı müşteri danışma hattımızdan ulaşabilirsiniz.